

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๐

เป็นพิเศษ

วันศุกร์ที่ ๑๕ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

สำนักรายงานการประชุมและชวเลข
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

คณะกรรมการตรวจแล้ว วันที่ ๓ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

สภารับรองในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๔๓/๒๕๕๐ เป็นพิเศษ วันเสาร์ที่ ๑๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

สารบัญ
รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ
ครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)
วันศุกร์ที่ ๑๕ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐
ณ ตึกรัฐสภา

หน้า

ระเบียบวาระที่ ๑	เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี	
ระเบียบวาระที่ ๒	รับรองรายงานการประชุม ไม่มี	
ระเบียบวาระที่ ๓	เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว	
	- เรื่องร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๑	
	<u>ผู้อภิปราย</u>	
	- นายสมยศ สมิวัณณ์ชัย	๒, ๑๓
	- นายวิทยา คชเชื่อน	๓, ๔
	- นายศักดิ์ชัย อุ่นจิตติกุล	๔, ๓๘
	- รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง	๖, ๒๑, ๒๒, ๒๗, ๕๒, ๕๓, ๖๕, ๗๐, ๗๒, ๗๑, ๗๔, ๗๕, ๑๓๕, ๑๕๐, ๑๕๑, ๑๕๘, ๑๖๖, ๑๖๙, ๑๗๐, ๑๗๔, ๑๗๕, ๑๗๗, ๑๗๘, ๑๘๒, ๑๘๓, ๑๘๔
	- นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์	๘, ๒๙
	- นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ	๑๐
	- นายอรรครัตน์ รัตนจันทร์	๑๒, ๗๔, ๗๘

	หน้า
- นายวินัส ม่านมุงศิลป์	๑๒
- นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ	๑๕, ๓๒, ๔๐, ๕๗, ๕๙, ๖๒, ๖๙, ๗๐, ๗๓, ๗๗, ๗๘, ๘๐, ๑๐๑
- นายคมสัน โพธิ์คง	๑๕, ๓๓, ๓๘, ๔๑, ๕๐, ๕๒, ๕๓, ๕๔, ๕๖
- นายสุพจน์ ไข่มุกด์	๑๙
- นายกล้าณรงค์ จันทิก	๒๖, ๒๗
- นายสมเกียรติ รอดเจริญ	๒๗, ๘๗, ๘๘, ๑๑๓, ๑๕๓
- นายวัชรนา หงส์ประภัสร์	๒๘, ๓๓, ๓๗, ๓๘, ๓๙, ๔๕, ๔๗, ๔๙, ๕๐, ๕๑, ๕๓, ๖๑, ๑๒๓, ๑๒๔, ๑๔๓, ๑๖๒, ๑๖๓, ๑๗๐ ๓๑, ๗๐, ๗๓, ๗๕, ๑๑๐, ๑๕๓, ๑๖๕, ๑๗๒
- นายอัครพร จารุจินดา	๓๒, ๘๒, ๙๕
- นายเสริมเกียรติ วรรดิษฐ	๓๔, ๓๗, ๔๗, ๑๐๐
- นายพิสิฐ ลีอาธรรม	๔๓, ๕๐, ๕๑, ๕๔, ๕๖, ๗๙, ๘๒, ๑๐๐, ๑๑๔, ๑๑๗, ๑๑๘, ๑๒๓, ๑๒๘, ๑๔๘, ๑๗๕, ๑๗๗, ๑๘๒
- ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์	๕๙, ๘๙, ๙๗, ๑๐๖, ๑๑๘
- นายไพฑูรย์ วราหะไพฑูรย์	๖๔, ๖๗, ๘๑, ๘๕, ๑๗๑, ๑๗๓
- นายหลักชัย กิตติพล	๖๖, ๖๗, ๑๒๑
- นายประพันธ์ นัยโกวิท	๖๗
- รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช	๗๖, ๘๑
- นายอุทิศ ชูช่วย	๗๘, ๑๒๘, ๑๓๑, ๑๔๕, ๑๔๘, ๑๔๙, ๑๕๑, ๑๗๔, ๑๘๒
- นายชูชัย ศุภวงศ์	

	หน้า
- นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย	๘๕, ๙๑, ๑๐๕, ๑๑๖, ๑๑๘, ๑๑๙, ๑๒๐, ๑๕๘, ๑๕๙, ๑๖๐, ๑๗๓
- นายธงทอง จันทรางศุ	๙๒, ๙๔, ๙๘
- นายสรวง ตั่นถุด	๙๗, ๑๐๕, ๑๒๒
- นายธีรวัฒน์ ร่มไทรทอง	๑๐๑
- พลเรือเอก พีรศักดิ์ วัชรมุล	๑๐๓
- รองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติวิมล	๑๐๓, ๑๑๙
- นายศิวะ แสงมณี	๑๐๙, ๑๑๘, ๑๗๘, ๑๘๑
- นายกฤษฎา ให้วัฒนานุกูล	๑๑๑, ๑๑๒, ๑๑๓, ๑๒๐, ๑๒๒, ๑๖๐, ๑๖๑, ๑๖๒
- นายสุรพล พงษ์ทัตศิริกุล	๑๑๕, ๑๑๖
- นายสุนทร จันทรรังสี	๑๑๙
- นายปริญญา ศิริสารการ	๑๒๔, ๑๒๕, ๑๒๖, ๑๓๒, ๑๓๔, ๑๓๖, ๑๓๘, ๑๓๙, ๑๔๐, ๑๔๑
- นายปกรณ์ ปรียากร	๑๒๘, ๑๓๕
- นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์	๑๓๘
- รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย	๑๔๐
- นายเศวต ทินกุล	๑๔๒
- นายจตุรินทร์ ภิรมย์ภักดี	๑๔๓, ๑๖๓
- นายธวัช บวรวิชัยกูร	๑๔๔, ๑๔๕, ๑๔๖, ๑๔๙, ๑๕๐
- นางกรรณิการ์ บวรเทิงจิตร	๑๕๓, ๑๖๕
- นายรัฐ ชุกกลิ่น	๑๕๗, ๑๘๐
- นายจรัญ ภักดีธนากุล	๑๖๘, ๑๖๙, ๑๗๐, ๑๘๐

รายชื่อสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญที่มา ลา ขาด ในการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ

ครั้งที่ ๒๖ / ๒๕๕๐

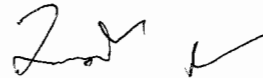
วันศุกร์ที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

ลำดับที่	ชื่อ - ชื่อสกุล	มา	ลา	ขาด
๑.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนก โตสุรัตน์		✓	
๒.	นางกรรณิการ์ บรรเทิงจิตร	✓		
๓.	นายกฤษฎา ให้อ้วนานุกุล	✓		
๔.	นายก้านรงค์ จันทิก	✓		
๕.	นายการุณ ไสงาม	✓		
๖.	รองศาสตราจารย์กิตติ ตีระเศรษฐ์	✓		
๗.	ศาสตราจารย์เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม	✓		
๘.	นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์	✓		
๙.	นายคมสัน โพธิ์คง	✓		
๑๐.	นายเจริญ ภัคดีธนากุล	✓		
๑๑.	ศาสตราจารย์จรัส สุวรรณมาลา		✓	
๑๒.	นายจตุรินทร์ ภิรมย์ภักดี	✓		
๑๓.	ศาสตราจารย์เจริญศักดิ์ โจรนฤทธิพิเชษฐ์	✓		
๑๔.	รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง	✓		
๑๕.	นายช.ชัยนาท ศรีเสมาเมือง	✓		
๑๖.	นายชรินทร์ บัวประเสริฐ	✓		
๑๗.	นายชวลิต หมิ่นนุช	✓		
๑๘.	นายชาติชาย เจียมศรีพงษ์		✓	
๑๙.	นายชาติชาย แสงสุข		✓	
๒๐.	นายชาติ กางอิม		✓	
๒๑.	นายชำนาญ ภูวิลัย	✓		
๒๒.	นายชูชัย ศุภวงศ์	✓		
๒๓.	นายโชคชัย อักษรนันท์	✓		
๒๔.	ศาสตราจารย์ไชยยศ เหมะรัชตะ	✓		
๒๕.	รองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติรส	✓		
๒๖.	นายเดโช สนวนานนท์	✓		
๒๗.	นายธนพิชญ์ มูลพฤกษ์	✓		
๒๘.	พลตำรวจโท ธรรมนิตย์ ปิตะนิละบุตร	✓		
๒๙.	นายธวัช บวรวิชัยกุล	✓		

ลำดับที่	ชื่อ - ชื่อสกุล	มา	ลา	ขาด
๓๐.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์อติพันธ์ เชื้อบุญชัย	✓		
๓๑.	นายธีรวัฒน์ รมไทรทอง	✓		
๓๒.	รองศาสตราจารย์นครินทร์ เมฆไตรรัตน์	✓		
๓๓.	นายหรรณิธิ เศรษฐบุตร	✓		
๓๔.	นายนิตย์ วัจวิวัฒน์	✓		
๓๕.	นายนิมิตร ชัยจิระธิกุล	✓		
๓๖.	นายอนุรักษ์ มาประณีต	✓		
๓๗.	นายปกรณ์ ปรียากร	✓		
๓๘.	นายประดิษฐ์ เหลืองอร่าม	✓		
๓๙.	นายประพันธ์ นัยโกวิท	✓		
๔๐.	นายประวิทย์ อัครชิโนเรศ	✓		
๔๑.	นายประสงค์ พิฑูรกิจจ่า	✓		
๔๒.	นายปริญญา ศิริสารการ	✓		
๔๓.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณราย แสงวิเชียร	✓		
๔๔.	นางสาวพวงเพชร สารคุณ		✓	
๔๕.	นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ	✓		
๔๖.	นายพิสิฐ ลี้อาธรรม	✓		
๔๗.	พลเรือเอก พีรศักดิ์ วัชรมูล	✓		
๔๘.	นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์	✓		
๔๙.	นายไพโรจน์ พรหมสาส์น	✓		
๕๐.	นายมนตรี เพชรขุ้ม	✓		
๕๑.	นางมณฑุศรี โชติเทวัญ	✓		
๕๒.	นายมานิจ สุขสมจิตร	✓		
๕๓.	พลตำรวจเอก มีชัย นุฎลกิจ	✓		
๕๔.	นายรัฐ ชุกลิน	✓		
๕๕.	รองศาสตราจารย์รุจิรา เตชางกูร	✓		
๕๖.	นายไอรส วงษ์สิทธิ์	✓		
๕๗.	นายวัชรา หงส์ประภักดิ์	✓		
๕๘.	นายวิชัย รูปขำดี		✓	
๕๙.	นายวิชัย เรืองเรืองกุลฤทธิ	✓		
๖๐.	นายวิชัย ศรีขวัญ	✓		
๖๑.	ศาสตราจารย์พิเศษวิชา มหาคุณ	✓		
๖๒.	นายวิฑูรยา บริบูรณ์ทรัพย์	✓		
๖๓.	นายวิฑูรยา คชเชื่อน	✓		

ลำดับที่	ชื่อ - ชื่อสกุล	มา	ลา	ขาด
๖๔.	นายวิทยา งานทวี	✓		
๖๕.	นายวิทวัส บุญญสถิตย์	✓		
๖๖.	นายวีหนัส ม่านมุงศิลป์	✓		
๖๗.	นายวุฒิชชาติ กัลยาณมิตร	✓		
๖๘.	รองศาสตราจารย์วุฒิสาร ตันไชย	✓		
๖๙.	รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช	✓		
๗๐.	นายศักดิ์ชัย อุ่นจิตติกุล	✓		
๗๑.	นายศักดิ์นรินทร์ เชื้อนออัน	✓		
๗๒.	นายศิวะ แสงมณี	✓		
๗๓.	นายเศวต ทินกุล	✓		
๗๔.	นางสดศรี สัตยธรรม	✓		
๗๕.	นายสนั่น อินทรประเสริฐ	✓		
๗๖.	นายสมเกียรติ รอดเจริญ	✓		
๗๗.	ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์	✓		
๗๘.	นายสมชัย ฤชุพันธุ์		✓	
๗๙.	นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย	✓		
๘๐.	นายสวัสดิ์ โชติพานิช	✓		
๘๑.	นายสว่าง ภูพัฒน์วิบูลย์		✓	
๘๒.	นายสวิง ตันอุต	✓		
๘๓.	นายสามขวัญ พนมขวัญ	✓		
๘๔.	นายสุนทร จันทร์รังสี	✓		
๘๕.	นายสุรชัย เลี้ยงบุญเลิศชัย	✓		
๘๖.	นายสุรพล พงษ์ทัตศิริกุล	✓		
๘๗.	นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์	✓		
๘๘.	นายเสรี นิมะยุ	✓		
๘๙.	นายเสรี สุวรรณภานนท์	✓		
๙๐.	นายหลักชัย กิตติพล	✓		
๙๑.	นายอนุศาสน์ สุวรรณมงคล	✓		
๙๒.	นายอภิชาติ คำดี	✓		
๙๓.	นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์	✓		
๙๔.	นายอรัญญา ธรรมโน	✓		
๙๕.	นางสาวอลิสรา พันธุ์ศักดิ์	✓		
๙๖.	นายอัศววิทย์ สุมาวงศ์	✓		

ลำดับที่	ชื่อ - ชื่อสกุล	มา	ลา	ขาด
๙๗.	นางอังคณา นีละไพจิตร	✓		
๙๘.	นางสาวอาภา อรรถบุรณังค์	✓		
๙๙.	นายอุทิศ ชูช่วย	✓		
๑๐๐.	นายโอกาส เตพละกุล	✓		
	รวม ๑๐๐ คน	๙๑	๙	-

(นางสาววรรณภัสสร รุจิกุลสิริ)

บุคลากร ๖

(นางบุญพา เผ่าสำราญ)

ผู้อำนวยการกลุ่มงานทะเบียนประวัติและสถิติ

รายงานการประชุมสภาาร่างรัฐธรรมนูญ
ครั้งที่ ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)
วันศุกร์ที่ ๑๕ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๕๐ นาฬิกา
จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๙๑ คน

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : เรียนท่านสมาชิก
ที่เคารพครับ ขณะนี้มีสมาชิกมาลงชื่อประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดการประชุม
เพื่อดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มีนะครับ

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ยังไม่มีนะครับ

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว

ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ซึ่ง
คณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญจัดทำเสร็จแล้ว

ผมขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่ครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านสมาชิก
ที่เคารพครับ ระหว่างที่คณะกรรมการเข้าประจำที่ ผมขอหารือท่านนะครับ เนื่องจาก
เรียนให้ทราบสถานการณ์การร่างของเราว่า เราไปช้ามาก แล้วเวลาที่ตกลงกันนี้ก็
เป็นปัญหาค่ะท่าน เราเหลือคนที่พอจะพูดนี้ ที่สงวนคำแปรอะไรไว้วันนี้ครับ ถ้าเรียงเข้าไป
ช้ามานี้ ๔๖๔ ท่าน จนถึงจบ มาตรา ๒๙๙ นะครับ เพราะฉะนั้นถ้าท่านละ ๑๐ นาที เข้า
ไป ๔,๖๔๐ นาทีแล้ว ทีนี้ก็ต้องให้กรรมการตอบ เมื่อวานมาตราสำคัญ เป็นเรื่องใหญ่
นะครับ ก็ใช้เวลาไปเต็มวัน ทีนี้พิจารณาว่า เราคงจะต้องแข่งงวดกับเวลาของผู้อภิปราย
ได้ไป ๑๐ ต้องใช้ ๑๐ ทีนี้ถ้าท่านให้ผู้รับรองอีกคนละ ๕ นี้นะครับ ถ้ากลุ่มเดียวลองคิดดู
นะท่านครับ เดี่ยวผมหารือ แล้วเดี๋ยวจะให้ท่านได้แสดงความคิดเห็น มันก็จะเป็น

๕๐ นาที ตกลงเฉพาะยังไม่ถึงกรรมวิธีการ ใช้ไปชั่วโมงหนึ่ง เพราะฉะนั้นมันไม่มีเวลา ผมคิดคร่าว ๆ ถ้าใช้แค่กรรมวิธีการ แล้วเผื่อไว้อีกสัก ๕ นาที ได้ตอบไปนี้ จะใช้เวลารวมแล้วก็จะมาก ๆ เลยครับท่าน มันจะเข้าไปถึง ๙,๒๘๐ นาที ทดเป็นชั่วโมง ประมาณ ๑๕๕ ชั่วโมง ทดเป็นวัน วันละ ๙ ชั่วโมง จะเท่ากับ ๑๗ วัน ถ้ามว่า เรามีเวลาเหลือไหม ไม่มีครับท่าน ฉะนั้น จะขอเรียนหรืออย่างนี้นะครับท่านว่า เวลาที่เรามีนี้ประมาณ ๑๐ วันนะครับ เราก็อยากจะหรือว่าอย่างนี้ครับ เนื่องจากในแต่ละมาตรานี้มีหลายกลุ่ม เพราะฉะนั้นกลุ่มแรกก็ใช้เวลาสัก ๑๐ นาที หัวหน้ากลุ่มนี้ท่านคงต้องให้คนอื่นด้วย เพราะว่าผมคิดว่า บางท่านเป็นหัวหน้ากลุ่ม เสนอไว้ในมาตราต่าง ๆ ๗๔ ครั้งบ้าง ๕๑ ครั้งบ้าง ๔๙ บ้าง ผมเข้าใจเนื้อหาของตัวท่านคงมีไม่ถึงหรอก คงเป็นในฐานะหัวหน้ากลุ่ม เป็นญาติที่ไปรับรอง มีคนลงหลายคน ก็ต้องกระจายกันไป จะขอจะครับท่านว่า จะสตริกต์ (Strict) ว่า ๑๐ นาที นี้กลุ่มจะพูดนะครับ คนต่อไป ถ้ากลุ่มเหมือนกัน แต่พูดลำดับต่อไป จะขอลดไปเหลือ ๕ ส่วนกรรมวิธีการจะให้ท่านตอบเพียง ๕ แล้วจะดูเวลาที่เหลือ พยายามนะท่าน ผมเรียนว่า บางเรื่องถ้าท่านกรุณานะครับ ขอความกรุณาท่าน ไม่ได้บังคับท่าน ขอความกรุณา ถ้าเรื่องที่เหลือแต่สาระเล็กน้อยขัดกัน ก็จะไปตกลงเรื่อง สาระว่าจะเอาอย่างไร เพราะผมยังคิดว่า ยังมีเรื่องใหญ่ที่จะใช้อย่างนี้ก็คงไม่ได้ ต้องเปิดโอกาสให้ท่านกว้าง แบบที่เมื่อวานนี้เราเปิดโอกาสว่าด้วยเรื่องการศึกษาค่อนข้างจะกว้างขวาง เพื่อให้รับฟังกันอย่างทั่วถึง ถ้าเราใช้หลักนี้ เราอาจจะอยู่ในกรอบของ ๑๐ ถึง ๑๓ วัน ถ้าเป็นไปอย่างนี้แล้ว เราก็อาจจะดำเนินการได้ดีขึ้นนะครับ ขอหรือท่านที่ยกมือ ผมเรียงตามนี้นะครับ ท่านสมยศ ท่านวิทยา ท่านศักดิ์ชัย เชิญทีละคนครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ คนที่ ๔ เชิญครับ

นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย : ท่านประธาน ท่านสมาชิกที่เคารพทุกท่าน กระผม สมยศ สมวิวัฒน์ชัย สมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนูญ ที่ท่านประธานได้ขอปรึกษาหรือมา ผมได้ทำการบ้านมาว่า ขณะนี้เราเหลือเวลาอยู่อีก ๑๑ วัน แล้วเราก็มีเวลาอยู่อีกประมาณ ๖,๔๘๐ นาที เรามีมาตรานี้ยังเหลืออยู่ประมาณ ๒๕๐ มาตราด้วยกัน ขณะนี้ผมหารเฉลี่ยมาเรียบร้อยแล้ว ถ้าหากว่า หารตามหลักคณิตศาสตร์จะเหลือมาตราละ ๒๓ นาที โดยเฉลี่ยนะครับ เพราะฉะนั้นก็คิดว่าคงจะต้องดูแลในเรื่อง

ของเวลาเป็นสำคัญ แต่มีบางมาตรานั้นสำคัญมาก อาจจะต้องใช้เวลาเป็นหลาย ชั่วโมง เพราะฉะนั้นการบริหารเวลาในตรงนี้ ผมคิดว่า คงจะต้อง ถ้าหากว่า มาตรานั้นที่มีผู้แปรญัตติไม่มากและจบง่าย อาจจะใช้เวลาประมาณสัก ๕ นาที ก็จบได้เนาะครับ ก็จะได้มีเวลาเหลือไปให้มาตราอื่น ๆ อันนี้ก็เป็นที่พวกเราได้พยายามที่จะอภิปรายให้ได้ เนื้อหามากที่สุดเนาะครับ ส่วนในเรื่องของความพอใจเนาะครับ ในด้านของผู้ฟังทางบ้านและผู้ติดตาม ถือว่า เป็นผู้ที่เป็นแฟนพันธุ์แท้ ก็ค่อนข้างจะพอกพอใจที่ว่า ทางสภาของเรา ได้มีการพิจารณากันอย่างละเอียดและรอบคอบ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า เวลาของเราค่อนข้างจะมีน้อยเนาะครับ แต่อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่า เราก็คงจะสามารถที่จะบริหารเวลาได้เป็นอย่างดี และได้เนื้อหาครบถ้วนเนาะครับ ตามที่ทางประชาชนทุกภาคส่วนได้ติดตามเฝ้ามองเราอยู่เนาะครับ ขอขอบพระคุณครับท่านอาจารย์ครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ต่อเลยครับ
ท่านวิทยากรครับ

นายวิทยา คชเชื่อน : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม วิทยา คชเชื่อน สิ่งที่จะกราบหารือท่านประธาน ก็คือ ตอนนี้อยู่กำลังถ่ายถอดอยู่เนาะครับ ถ่ายทอดการประชุม เพราะฉะนั้นภาพเหล่านี้จะออกไปทั่วประเทศ ผมเห็นว่า ข้อมูลบางอย่าง อาจจะไม่ค่อยครบถ้วน อย่างข้อมูลที่ผมนำเรียนที่ประชุม บางช่วงอาจจะตัดตอนไป เพราะว่ามันเลยประเด็นไปแล้ว ก็ต้องกราบขออภัยท่านด้วย แต่ว่าในส่วนที่เป็นชนบทต่างจังหวัดนี้ ข้อมูลอาจจะต่างกัน สมมุติอย่างเรื่องของการจัดการศึกษา การจัดการศึกษา ถ้าในกรุงเทพนี่จะเป็นภาระหนักต่อพ่อแม่ ในเรื่องของก่อนวัยเรียน ไม่ใช่ที่ผมพูดนั้นเนาะครับ แต่ว่ายกตัวอย่างให้ฟังเฉย ๆ เมื่อเสร็จแล้วนี่ คนกรุงเทพจะมีปัญหาเรื่องของเด็ก โดยเฉพาะก่อนวัยเรียนนี่จะใช้ค่าใช้จ่ายมาก มากกว่ามหาวิทยาลัยด้วยซ้ำไปเนาะครับ แต่ขณะเดียวกันกับทางชนบท เขามีการศึกษาพื้นฐาน เขาทำได้คืออยู่แล้ว คือ แต่ก่อนนี้และไม่ต้องใช้งบประมาณด้วยครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านวิทยากรครับ
ต้องเข้าเรื่องนี้ เรื่องการศึกษาจบไปแล้วนี่ ขอความกรุณา

นายวิทยา คชเชื่อน : ครับ ขอบคุณครับ ก็เรื่องนี้ที่อยากจะชี้แจงว่า ในบางครั้งนี้อาจจะชี้แจงเกินเลยไปบ้าง แต่เวลานั้นคือ ข้อมูลที่ได้จากชนบท ซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับงบประมาณ งบประมาณที่มีอยู่แล้วนี่ บางทีทางกรรมาธิการอาจจะเห็นห่วงว่า ถ้าจัดการศึกษาไปแล้วจะมีงบประมาณให้ไหม ก็เลยขออนุญาตให้ข้อมูลตรงนี้ว่า เพราะหลายอย่างมันต่างกันครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : เราจะพยายาม คือ คนที่ไม่ค่อยได้พูด เราจะพยายามกระจายครับ ใช้หลักพยายาม คือ ประองดอง ท่านศักดิ์ชัยครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่่นจิตติกุล : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ผม ศักดิ์ชัย อุ่่นจิตติกุล สมาชิกสภาาร่างรัฐธรรมนูญ ท่านประธานครับ ผมขออนุญาต กราบเรียนถึงบรรยากาศการพิจารณาญัตติขอแก้ไขรัฐธรรมนูญที่ผ่านมานะครับว่า ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา นั้น บรรยากาศก็ค่อนข้างดี แล้วขณะนี้เชื่อว่า บรรยากาศในการร่วมมือกันระหว่างกรรมาธิการยกร่าง และผู้ขอแปรญัตตินั้น เป็นไปในลักษณะที่ดี ผมขออนุญาตตั้งข้อสังเกตหนึ่งครับว่า เนื่องจากระยะเวลาที่เรากำลังพูดคุยกันนั้น เป็นประเด็นปัญหา เรามีระยะเวลาในการประชุมกันจนถึงวันที่ ๓๐ ประเด็นอยู่ตรงนี้ครับ ท่านประธานครับ ผมคิดว่า ทางออกน่าจะเป็นอย่างนี้ครับ ประเด็นที่ ๑ ก็คือว่า ผมคิดว่า ผู้ขอแปรญัตติทั้งหมดนั้นมีอยู่ ๗ กลุ่มนะครับ ทั้ง ๗ กลุ่มนั้นบางมาตรามีลักษณะ คล้ายคลึงกัน ผมก็เลยอยากจะหารือนะครับว่า เป็นไปได้ไหมครับว่า ทั้ง ๗ กลุ่มนี้จะได้หารือกันเป็นรายมาตรา ก่อน แล้วก็ดูว่า มาตราใด กลุ่มใด ที่มีความคิด และมีแนวทาง ตรงนั้น เราทั้ง ๗ กลุ่ม ก็จะไปบอกว่า กลุ่มที่ ๑ หรือกลุ่มที่ ๒ นั้นจะเป็นผู้อภิปราย หรือกลุ่มที่ ๖ จะเป็นผู้อภิปราย ผมคิดว่า ตรงนี้จะเป็นทางออกที่จะช่วยเซฟ (Save) เวลา ของที่ประชุมได้ นั่นคือประเด็นที่ ๑ นะครับ เนื่องจากว่า ที่ผ่านมาเราจะพบว่า พอเริ่ม มาตราใดก็ตามนี้ นะครับ เราก็จะพบว่า เข้า กลุ่มที่ ๑ พูด กลุ่มที่ ๑ บางทีก็ไม่พร้อม กับบอก เข้า กลุ่มที่ ๒ พูด สุดท้ายนะครับ ท่านประธานครับ กลุ่มที่ ๗ พอพูดขึ้นมา ก็จะไม่ค่อยฟัง บางทีเนื้อหาสาระอาจจะไปอยู่กลุ่มที่ ๗ ก็ได้ เพราะฉะนั้นทางออกที่ดีที่สุด ผมคิดว่า อาจจะให้กลุ่มที่ขอแปรญัตติทั้ง ๗ กลุ่ม ได้มีการหารือกันเป็นรายมาตรา ก่อน

แล้วก็จับเอาประเด็น ถ้าประเด็นที่คล้ายคลึงกัน ใครจะเป็นผู้อภิปราย ถ้าประเด็นที่ไม่คล้ายกัน ผู้นั้นก็ยังมีสิทธิที่จะอภิปราย เพื่อขอแปรญัตติ ส่วนกรรมวิธีการยกว่ำนั้น ผมคิดว่า บางครั้งจำเป็นอย่างยิ่งที่กรรมวิธีการจำเป็นจะต้องชี้แจง ถ้ามีการกำหนดกรอบเวลานั้นะครับ บางครั้งความละเอียด หรือเนื้อหาสาระที่จะทำให้เกิดความเข้าใจเกิดขึ้น อาจจะเป็นประเด็นที่ถกเถียงกัน สุดท้าย ใช้วิธีการโหวต (Vote) ก็จะทำให้เสียเวลาที่ประชุม ซึ่งสุดท้ายนะครับ การโหวตไม่ใช่ทางที่ดีที่สุด เพราะว่าเป็นการอาจจะทำให้ประชาชนไม่ได้รับรัฐธรรมนูญที่ดีที่สุดของประเทศก็ได้ ดังนั้น อีกประเด็นหนึ่งที่ผมอยากจะกราบเรียน ก็คือว่า การพูดในที่ประชุมแห่งนี้ เป็นสิ่งที่ประชาชนกำลังศึกษารัฐธรรมนูญไปพร้อม ๆ กับที่ประชุมแห่งนี้ ดังนั้น ผมคิดว่า การประชุมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการถ่ายทอด ซึ่งได้มีการหารือไปทางรัฐบาล เพื่อที่จะเรียกร้องให้รัฐบาลมีการถ่ายทอด เนื่องจากรัฐบาลเองมีสถานีโทรทัศน์ ช่อง ๑๑ ช่อง ๙ ทีไอทีวี (TITV) ถ้าถ่ายทอดพร้อม ๆ กันไม่ได้ ก็ควรที่จะมีการสลับเวลาในการถ่ายทอด ดังนั้น ผมถึงอยากจะหารือ เพื่อที่จะให้การถ่ายทอดนั้น เป็นไปด้วยความต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดตกอยู่ที่ประชาชน กราบขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : เรื่องถ่ายทอดเราทำไปแล้วนะครับท่าน แต่ที่ท่านเสนอดีนะครับ แต่เนื่องจากเราไปบังคับไม่ได้ เพราะท่านแปรญัตติ แล้วก็พูดหลายที่ว่า ถ้ากลุ่มต่าง ๆ ตกลงกัน ผมเรียนเพิ่มเติมว่า วันพุนั้น เราจะไม่ประชุม เนื่องจากทาง สนช. จะต้องประชุมนะครับ แต่เราตกลงไว้แล้ว ได้คุยกับทางคณะกรรมการผ่านทางท่านเลขาไว้แล้วว่า เวลาเก้าโมงเช้าของวันพุนี้ ท่านจะว่างจนถึงเที่ยง สำหรับกรรมการกลุ่มต่าง ๆ ไปตกลงกับท่านนะครับ แล้วถ้าได้ อย่างไรก็ตาม ก็มาเสนออย่างที่ท่านศักดิ์ชัยว่าในที่ประชุมว่า ตกลงแล้วมันจะได้เหลือกลุ่มน้อยลง แล้วการพิจารณามันก็จะเร็วนะครับ ท่านจะว่าง เพราะเข้าใจว่า ท่านจะประชุมของท่านช่วงบ่าย ท่านจะว่างช่วงเก้าโมงถึงเที่ยงของกรรมการยกว่ำนะครับ เดี่ยวจะประสานเรื่องเวลาที่จะประสานกันนะครับ เพราะวันพุนั้นเราไม่มีประชุมนะครับ ที่ท่านเสนอมาดีแล้วนะครับ ท่านศักดิ์ชัยครับ ก็ถ้าเพื่อนฝูงกันรับว่า คือ ๗ กลุ่ม จะไปตกลงกันอย่างไร ถ้าตกลงได้นะครับ ทางผมซึ่งดำเนินการ ทางข้างบนนี้ดำเนินการก็จะสะดวก และ

ทางกรรมาธิการยกร่างก็เหมือนกัน กรรมาธิการยกร่างเราคงมีพร้อมที่จะชี้แจง แล้วก็เวลา
จะได้เหลือให้มีการชี้แจง แล้วก็ไม่ไหวต ไม่ลงคะแนน นี่ก็ดีนะคะ เพราะได้ดูรอบคอบ
เห็นปรองดองกันแล้วไปในทางเดียว คือ รัฐธรรมนูญนี้ออกมาเป็นรัฐธรรมนูญของ
สภาร่างนะคะ ไม่ใช่ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ต่อด้วยท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ และตามด้วย
ท่านเกียรติชัย และท่านวิชัย เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานที่เคารพครับ
ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ผมเห็นด้วยกับท่านประธานนะคะ ที่เราจะต้องค่อย ๆ จัดสรรเวลา
แล้วก็ทำให้ลงตัวให้ได้ ผมคิดว่า ที่ท่านประธานบอกว่า กลุ่มหนึ่งโดยประมาณ ๑๐ นาที
นี่ ก็เหมาะสมแล้ว ก็คือ ในกลุ่มถ้าหากว่า จะมีการพูดจាក็นก็ไปจัดสรรกัน -----

ถ้าคนไหนไม่จำเป็นก็ไม่ต้องพูด แล้วก็แม้กระทั่งหัวหน้ากลุ่มบางเรื่องก็ไม่ควรต้องพูด ก็ส่งเลย อย่างนี้เป็นต้นนะครับ ผมเห็นด้วยว่า ๑๐ นาที แล้วก็อยากจะเรียน เมื่อที่ท่านประธานก็พูดอยู่ว่า เรื่องใหญ่เนี่ยอาจจะต้องเปิดโอกาสให้พูดกันได้กว้างขวาง อันนั้นก็เห็นด้วยอีกเหมือนกันนะครับ ผมเพียงแต่จะบอกในประเด็นนี้เนี่ยคือว่า ในสิ่งที่ผมแปรญัตตินี้ ท่านประธานจะเห็นว่า ค่อนข้างจะเยอะ ผมนี้ได้แปรญัตติให้ประชาชน เพราะฉะนั้นผมได้ตั้งอนุกรรมการขึ้นมา เพื่อที่จะนำความเห็นของประชาชนสู่การแปรญัตติ ก็คือ ไปเทียบกับร่างแรก แล้วก็มีการแปร เพราะฉะนั้นท่านจะเห็นว่า ค่อนข้างจะมากและละเอียด เพราะว่าในอนุกรรมการผมเนี่ยแบ่งเป็น ๓ กรอบตามท่านเลย แล้วก็ทั้งกฤษฎีกา มีทั้งข้าราชการ มีทั้งนักวิชาการที่มาช่วยงานกันเต็มที่ ผมยังไม่ได้ขอบคุณเขาเลยนะครับ เพราะฉะนั้นที่ ทำ ๆ มานี้ และท่านประธานครับ บางอย่างนี้ผมก็ไม่เห็นด้วยกับเขา เพราะฉะนั้นท่านประธานฟังเสียงผมนี้จะลำบากนิดหนึ่ง บางทีผมก็พูดให้เขาเต็มที่ แล้วผมก็บอก ขอความเห็นส่วนตัวด้วยอีกส่วนหนึ่ง อันนี้ท่านประธานต้องกรุณาเข้าใจนะครับว่า ผมจะลำบากมากตอนนี้ เพราะผมเป็นประธานไปประสานการมีส่วนร่วมและรับฟังความเห็นนี้ ผมก็ต้องทำหน้าที่ทั้ง ๒ หมวด อันนั้นอันที่ ๑ นะครับ เห็นด้วยกับคุณศักดิ์ชัยที่บอกว่า บางที ๗ กลุ่มเรานี้คุยกันเสีย ยุบอะไรได้ก็ยุบ เหลือให้มันเหลือน้อย ๆ อย่างเช่น คุณอรรถรัตน์เพิ่งมาปรึกษาผมเมื่อไม่กี่บอคมাত্রา ๖๐ นี้ เรื่องคุ้มครองผู้บริโภค ๗ กลุ่มนี้ดูแล้วถ้ายุบตรงนั้น ยุบตรงนี้ แล้วเขียนกันใหม่พวกเรานี้ อย่างนี้จะดีไหม ผมบอกคุณไปเขียนมาเลย ดีมากเลย เป็นความคิดที่ดีมาก แล้วเดี๋ยวเรามาดูกัน เสร็จแล้วก็จะเหลือร่างเดียว ก็คุยกัน มันก็ง่ายขึ้น อันนี้ก็เป็นอย่างนี้ดี เพราะฉะนั้นขอท่านประธานเลยนะครับ ให้เจ้าหน้าที่เปิดห้องกรรมการ ๔ ตรงนี้ ตรงนี้เลยนะครับ ตรงทิศที่ผมชี้เนี่ยครับ ซึ่งพวกผมเนี่ยสามารถที่จะไปหลอมรวม และคุยกันได้ตอนช่วงพักบ้าง ช่วงอะไรบ้าง ผมขอไว้เลยแล้วกัน กรรมการ ๔ ตรงนี้เนี่ยครับ ตรงข้าง ๆ ห้องเลขานี้เนี่ยครับ ผมจะได้ไปทำงานกันได้ ท่านประธานครับ อีกเรื่องเดียว ก็คือว่า เพื่อที่จะให้มันเร็วขึ้นนะครับ คือ พอมাত্রาใดที่กรรมการได้ไปแก้ไขเพิ่มเติม ขอให้กรรมการอธิบายก่อนเลย เพราะว่าบางทีเราไม่เข้าใจ เราก็ไปของเราเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ แล้วกรรมการยังไม่ได้อธิบายเลย

ท่านอธิบายว่า ทำไมท่านแก้ไขเพิ่มเติมอย่างนี้ มีความหมายอย่างไร บางที่พวกเราเห็นด้วย โอ.เค. (O.K. - Okay) ลูกขึ้นเลย บอกว่า ท่านได้แก้ไขให้แล้วตรงกับของเรา จบ นั่ง นั่ง นั่ง มันก็ผ่านนะครับ มันก็จะได้เร็วขึ้นตรงนี้ นี่ขอความกรุณาให้ท่านอธิบายก่อนเลย ถ้ามาตราไหนท่านแก้ไขเพิ่มเติมนะครับ ขอบพระคุณครับท่านประธาน

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ห้องเดี่ยวเจ้าหน้าที่ขอห้องเลยนะครับ ที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้เตรียมไว้ อันที่ ๒ เจ้าหน้าที่เตรียมเครื่องจับเวลาไว้เลยนะครับ คือ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์เคยแนะนำผมข้างนอกว่า มันมีเครื่องจับเวลาที่ ๑๐ นาที พอประธานเริ่มนั่น จับ แต่ไม่ใช่จับด้วยเครื่องอันนี้นะครับ ในตัวนาฬิกา จับเป็นเสียง พอครบ ๑๐ นาที มันจะดังเองนะครับ โดยประธานไม่ต้องกดนะครับ ทราบว่ามีขอให้ดำเนินการ ต้องขอบคุณท่านอาจารย์เจิมศักดิ์เป็นพิเศษ เพราะว่าในลำดับนี้ อาจารย์เจิมศักดิ์ กลุ่มของอาจารย์นี้ พิอปปูลาร์ (Popular) มากที่สุดเลย คือ เสนอถึง ๗๔ ครั้ง นะครับ ที่สูงสุดกว่าอาจารย์ ไม่เอ่ยชื่อ เพราะว่าเขาไม่ได้เป็นคนบอก คือ ๑๔๖ ครั้ง อาจารย์เห็นไหม เราไปทำสถิติมา ถึงต้องควบคุมเวลา แต่ขอบคุณมากที่ได้รับความร่วมมือ อาจารย์เห็นด้วยที่จะคุมเวลานะครับ ต่อไปท่านเกียรติชัยครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ขอบพระคุณครับท่านประธานที่เคารพครับ กระผม เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ ครับ จริง ๆ แล้วนี่เราล้วนมีความเป็นห่วงต่อประเด็นเรื่องการที่จะพยายามร่างรัฐธรรมนูญคราวนี้ให้เสร็จตามกรอบเวลาที่กำหนดไว้ ตามกรอบเวลา ซึ่งเราวางแผนในอันที่จะทำกัน แต่ในที่สุดแล้วนี่ เราก็มีความกังวลว่า มันล่าช้า มันอะไรต่ออะไรไป จริง ๆ แล้วนี่ ผมไม่ห่วง ไม่กังวลเรื่องเวลาเลย ถึงอย่างไรในวุฒิสภาจะอย่างไร เราทำเสร็จแน่ เราทำเสร็จแน่ ผมเชื่อว่า เราทำเสร็จแน่ และผมได้พูดตั้งแต่วันแรกที่เรามีการประชุมอย่างไม่เป็นทางการมาก่อนแล้วว่า แม้หากถึงจะต้องนอนกันที่นี้ สามวันสี่วันทำให้มันเสร็จ ก็ต้องนอน ก็ต้องทำ แต่ทำ ๆ ไปทุกคนเริ่ม โอ๊ย ใ้โนน ใ้โนน ขอกลับบ้านเร็ว ขออะไรต่ออะไร มันจะถึงกับตายเขียวหรือ ถ้าหากว่า ในชีวิตส่วนหนึ่ง เราจะต้องสละทำงานในภาวะของบ้านเมืองในขณะนี้ให้มันเสร็จสิ้นภารกิจที่รับมอบหมายมา ห่วงอะไรกันตรงนี้ แล้วทำให้มันเห็นจริงจังว่า เราที่อาสาเข้ามาทำนี่

ทำกันอย่างจริงจังให้ประชาชนเขาเห็น ถ้าทำกันเหาะเหยะ โฉ้ย กั้วโนนไม่ทัน โฉ้ย ธิบ ๆ แล้วให้มันเสร็จ ๆ ไป ใครมันจะมารับรัฐธรรมนูญฉบับนี้

อีกประการหนึ่ง ที่ผมอยากจะตั้งข้อสังเกต ก็คือว่า มีความพยายามอย่างเหลือเกินที่จะประนีประนอม ที่จะทำให้ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่ง โอ.เค. โดยวิธีการอาจจะดีในบางเรื่องในบางอย่าง แต่ไอ้สิ่งที่ทำให้เห็นเหล่านี้ มีความพยายามที่จะประนีประนอมให้มันกลมกลืน ให้มันลงตัว ให้มันเป็นไปได้ แล้วเป็นไปได้ส่วนใหญ่กับคณะกรรมการการยกร่าง ซึ่งบางอย่างดี บางอย่างรับไม่ได้เหมือนกัน ผมจะยกตัวอย่าง อย่างเช่น เรื่องการศึกษา เมื่อวานนี้เป็นอย่างหนึ่ง ทั้งที่มันผ่านไปแล้วก็ตาม ถ้าหากว่าตกลงกันอย่างนี้ เสียงซึ่งไม่เห็นด้วยถูกละเลย มองข้ามไป โดยที่ผมไม่ได้เห็นว่า ได้นำไปสู่โดยการพิจารณาในการที่ตกลงประนีประนอมกันในกลุ่มที่ไปทำข้อตกลงอะไรเหล่านั้น ออกมาเลย แล้วผมได้ท้วงติง ชี้ เพื่อที่จะลงบันทึกให้เห็นว่า มันถอยหลังไปอย่างไร จะก่อให้เกิดปัญหาอย่างไร แต่ว่าไม่ได้รับการพิจารณาในการที่จะไปปรับปรุงแก้ไขอะไรเหล่านั้นเลย แต่ทิ้งประเด็นเหล่านั้นไปเถอะ เมื่อผ่านไปแล้วก็แล้วไป แล้วจะรู้ว่า จะเกิดปัญหาอย่างไรในระยะยาว ผมจะทำการสิ่งเหล่านี้ให้ไปปรากฏออกมาในภายหลังก็แล้วกัน นั่นเป็นเรื่องซึ่งผมอยากจะฝากทิ้งไว้ ถ้าเรายังเหาะเหยะ โฉ้ย ผมว่า ประชาชนเขาเห็นว่า มันก็อย่างนี้ ก็อย่างนี้ แล้วจะทำอะไรกัน ผมว่าเราคงจะต้องมาคิดทบทวน มันเหนื่อยยากอะไรกันนักหนา ทำให้มันเสร็จ นี่เป็นภารกิจสำคัญ และเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเราที่จะทำอะไรในภาวะบ้านเมืองอย่างนี้ ทำกันเสีย ทำให้เสร็จ มันจะเหนื่อยยากอะไรกันหนา จะใช้วิธีการอะไรก็แล้วแต่ ผมคิดว่า อยามาพูดว่า เราไม่ไหวแล้ว ไม่เอาแล้ว มันไม่ได้หรอก ทำมาถึงขนาดนี้แล้ว ก็ทิ้งไว้อย่างนี้ก็แล้วกัน มันมีหลายเรื่อง ซึ่งผมคิดว่า เราคงต้องช่วยกันละ มันต้องเสร็จ ไม่ต้องห่วงหรอกครับ ต้องเสร็จแน่ เราอยากจะทำให้ประชาชนรู้ว่า เราทำงานอย่างเหนื่อยยาก เต็มความพยายามอย่างที่สุดที่จะให้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ดีที่สุด เพื่อให้ท่านเห็นว่า มันเป็นความเป็นไปได้ เป็นสิ่งซึ่งดีที่เราพยายามทำแล้วให้ท่านยอมรับรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ดึงภาวะบ้านเมืองมาสู่ภาวะปกติ ให้มีการเลือกตั้งโดยเร็ว ให้ทุกอย่างเป็นไปได้ตามครรลองประชาธิปไตย แล้วเราจะพัฒนา

สสร ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

ประไพพิศ ๒/๔

บ้านเมืองของเราได้ในระยะต่อไป ไม่ใช่ปล่อยให้ภาวะค้ำคออย่างนี้ แล้วเราบอกว่า ใ้ย
เราก็ก็น้อยเหลือเกินแล้ว ไม่ใช่ไหวแล้ว ขอผ่อน ขออะไรหน่อย ไม่ได้ครับ ขอพบพระคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญท่านวิชัย
เลยครับ

นายวิชัย เรื่องเรื่องกฤษฎีกา : ครับ ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม วิชัย
เรื่องเรื่องกฤษฎีกา สสร. ครับ กระผมกราบเรียนอย่างนี้ครับว่า เมื่อที่ที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์
ได้มาพูดนะครับ กระผมขอสนับสนุน เห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่ก็มีปัญหาบางประเด็นที่จะต้อง
พูดกันในวันนี้ สืบเนื่องจากเมื่อวาน การที่เราไปตกลงกันรอบนอก แต่ว่าเพื่อจะขยับเวลา
ให้มันรวดเร็วยิ่งขึ้นในการพิจารณานะครับ เพราะฉะนั้นการที่มีตัวแทน หรือ
คณะกรรมการบางท่านที่ได้เข้าไปร่วมกันพิจารณาตกลงกันแล้วนั้น กระผมอยากจะให้
เป็นกติกามีได้หมายความว่า เมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว พอเข้ามาในสภา ก็เปลี่ยนแปลงอีก
มีปัญหาอีก เพราะฉะนั้นก็ไม่จบสิ้น ไม่เกิดประโยชน์ครับ ถ้าออกไปพิจารณาไปร่วมกัน
พิจารณาแล้ว ตกลงกันแล้วก็มาเปลี่ยนแปลงอีก อันนี้ผมคิดว่ามันเสียเวลา เพราะฉะนั้นก็
อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ถ้าไปพูดกันนอกรอบก็ขอให้จบตรงนั้น เอมมาเป็น
ประเด็น หรือเป็นปัญหาที่เราตกลงกันอย่างนั้น แปลว่า จะต้องมีความชัดเจน อย่างตอนที่ ๓ นี้
เพราะมีท่านอุทิศ ชูช่วย เป็นประธาน ก็ให้ท่านประธานออกไปร่วมคิด ก็ต้องรับกติกา
นะครับ ก็กราบเรียนท่านประธานว่า ประเด็นการตกลงนอกรอบนั้น จะต้องตกลงกันให้จบ
สิ้น ให้เรียบร้อย และขอให้ไปทำตามนั้นครับ เพื่อให้เวลาอันกระชับเข้ามา ก็กราบ
ขอความกรุณาท่านประธานว่า ตรงนี้แล้ว ขอให้เป็นกติกาครับ ก็ขอกราบขอพบพระคุณ
ครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คืออย่างนี้ครับ
ข้อเสนอท่านดีมาก แต่ว่าประธานไปบังคับไม่ได้ เนื่องจากเข้ามาแล้วท่านก็มาเปลี่ยนแปลงกัน
ในนี้ ขอความกรุณาเถอะครับ ถ้าท่านไปตกลงกันแล้ว ก็พยายามเป็นไปตามนั้นนะครับ
เพราะว่าถ้าตกลงกันแล้ว ก็เสียเวลาตกลงข้างนอกเป็นชั่วโมง ครึ่งชั่วโมงก็ตาม แล้วข้าง
ในก็มาต่ออีกอย่างที่ท่านว่า เพียงแต่ว่า ประธานไปบังคับไม่ได้ และผมว่า ถ้าตกลง

สสร ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

ประไพพิศ ๒/๕

พอมีเวลานี้ ก็พิมพ์มา แล้วมันเป็นหลักฐาน แล้วก็แจกเพื่อนสมาชิกได้อ่านด้วยจะได้
เข้าใจ แล้วเวลาจะต้องตัดสินใจอย่างไร แม้แต่จะต้องยกมือตัดสินใจ ก็ง่ายนะครับ
ท่านอรรถรัตน์ครับ

นายอรรถวิทย์ รัตนจันทร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญที่เคารพ ผมมีเรื่องที่ยากจะกราบขอความกรุณา คืออย่างนี้ครับ เครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) ที่จะต้องใช้อยู่ด้านหลังผมนี้ครับ ด้านหน้าท่านประธาน ผมเคยแจ้งเจ้าหน้าที่ให้มาตรวจสอบแล้ว ๑๐ ครั้ง จริง ๆ ครับท่าน ไม่มีความสมบูรณ์เลย แล้วก็กระดาษไม่มีบ้าง อินเทอร์เน็ต (Internet) ใช้ไม่ได้บ้าง เครื่องมาตั้งแต่จบข้างครับ ผมรบกวนว่า และเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ และผมใช้บ่อยในเรื่องงานตอนนี้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ถ้าเรื่องเครื่องมือที่จริงไม่ต้องพูดในสภา ท่านทำบันทึกขึ้นมาได้นะครับท่าน แล้วก็จะได้เป็นหลักฐาน จะได้ให้เจ้าหน้าที่ แล้วเจ้าหน้าที่ไม่ได้ทำ จะได้เป็นหลักฐาน ขอความกรุณาเอาเรื่องในสภา เชิญต่อได้เลยครับ ท่านวินัสครับ

นายวินัส ม่านมุงศิลป์ : ขอบคุณท่านประธานครับ ผม วินัส ม่านมุงศิลป์ สสร. ครับ ท่านครับ ได้ฟังเพื่อนสมาชิกได้นำเสนอความคิดเรื่องกรอบเวลา ผมเห็นด้วยหลายท่านนะครับ เรื่องความคิดที่จะเอาสมาชิก โดยเฉพาะผู้แปรญัตติไปนั่งคุยกันในประเด็นที่เห็นต่าง ผมก็เห็นด้วย แต่ว่าที่จะเอาเห็นต่างแล้วเอามาสรุปกันที่ประชุมตรงนี้ผมไม่เห็นด้วย เพราะเท่ากับว่า ตอนนี้อาไปปิดหูปิดตาพ่อแม่พี่น้องชาวบ้านว่าที่เราไปร่าง เราไปจับงับกันข้างนอก แล้วพอถึงที่สภาเราก็โหวตเอาอย่างนั้น จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่า เราว่างรัฐธรรมนุญเพื่อคนกลุ่มน้อยครับ ท่านประธานครับ ผมขอให้ท่านประธานวินิจฉัยแล้วก็อย่างนี้ครับ สิ่งสำคัญก็คือกรอบเวลา ท่านต้องควบคุมเวลาให้จำกัด ชัดเจน เดียวขาดครับ ท่านประธานครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตร (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ) : ขอบคุณครับ เรียนเพื่อให้เข้าใจตรงกัน ไปตกลงกันนี่นะครับ เพื่อจะได้ไม่ต้องมาเถียงกันในนี้ แต่การที่เขาเสนออะไรไว้ มันเป็นหลักฐานทางหนึ่ง ที่ผมบอก ถึงตกลงไว้ แล้วเขามาเปลี่ยนการตกลง มาพูดในห้อง มันถึงทำให้ประธานทำอะไรไม่ได้ ต้องมาในนี้ แต่ว่ามันจะย่นระยะเวลาที่ใช้ในนี้ เพราะเข้าใจกันแล้ว แต่ว่ามหาชนก็เข้าใจว่า ที่แปรไว้ ที่อะไรไว้ ไปคุยแล้วเป็นอย่างไร ต้องมาพูดในนี้บ้าง แต่จะทวนเวลาไปมากพอสมควรครับ

เราต้องให้อันนี้ นะครับ เพื่อท่านสบายใจว่า เรื่องนี้ไปงูบงิบกันข้างนอกเสร็จแล้วจบเลย ไม่ได้ ต้องเข้ามาที่สภาอยู่แล้วครับ เชิญครับ คุณสมยศครับ

นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย : ครับ ท่านประธานที่เคารพ กระผม สมยศ สมวิวัฒน์ชัย หมายเลข ๐๗๙ สสร. ผมเกรงว่า ทางบ้านที่รับฟังทางวิทยุและทีวี อยู่จะเข้าใจผิดนะครับ เพราะว่าเนื่องจากว่า มีการใช้ศัพท์ว่า ไปงูบงิบกันนะครับ ไปแอบตกลงกัน อันนี้อาจจะทำให้เข้าใจผิดนะครับ คือว่า สิ่งที่เรา กำลังทำอยู่นี้ กำลัง ร่างรัฐธรรมนูญอยู่นี้ เรามีกรอบเวลาที่จะต้องทำให้แล้วเสร็จอย่างชัดเจน เพราะฉะนั้น การบริหารการจัดการในการที่จะได้มาซึ่งแต่ละมาตรานั้นสำคัญมากที่จะได้สิ่งที่ดีที่สุด ที่เราจะกลั่นออกมา ความจริงแล้วนี่นะครับ ที่มีการพูดคุยกันในสิ่งที่เรากำลังทำอยู่นี้ น่าจะเรียกว่า เป็นการปรึกษาหารือกันนะครับ เพื่อให้ได้สิ่งที่ดีที่สุด โดยใช้เวลานอกห้อง เพราะเวลาในการที่เราอภิปรายในนี้ เรามีเวลาจำกัดนะครับ เพื่อจะให้ได้อย่างน้อยที่สุด ก็ได้เบื้องต้น ข้อสรุปมานะครับ ก็มีศัพท์ในคำหนึ่งนะครับ ที่เรียกว่า ใช้คำว่า เสวนา ประชาเสวนา นะครับ หรือว่า

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : กรุณาสรุปด้วย ท่านสมยศ

นายสมยศ สมวิวัฒน์ชัย : ครับ ผมกำลังจะเสนอว่า สิ่งที่เรา กำลังทำอยู่นี้ เป็นสิ่งที่ถูกทางแล้ว และเป็นสิ่งที่ดีนะครับ ที่ในศัพท์ต่างประเทศเขาเรียกว่า ซิติเซิน ไดอะล็อก (Citizen dialogue) คือ เราจะต้องไดอะล็อกในสิ่งที่เรากำลังทำอยู่นี้ ให้ได้ ในสิ่งที่ดีที่สุด แต่ไม่ได้หมายความว่า เราไปแอบตกลงกัน หรือเราไปสิ่งที่เรากำลังทำ เหมือนกับว่า เราไปดีเบต (Debate) เอาแพ้ เอาชนะกันนะครับ อันนี้ก็คงจะไม่ใช่ออย่างนั้น นะครับ อีกนิดหนึ่งครับ อาจารย์ครับ ขณะนี้ เมื่อตอนช่วงแรก ผมบอกว่า เรามีเวลาอยู่ มาตราหนึ่งประมาณ ๒๓ นาที หมายความว่า ถ้าเรามีกรอบเวลาที่เรามีอยู่ประมาณสัก ๑๑ วันนะครับ เราจะต้องทำสถิติให้ได้วันหนึ่งประมาณสัก ๒๕ มาตรานะครับ เราถึงจะ แล้วเสร็จ อันนี้ ก็คือ กรอบที่เรามีอยู่ เวลาที่มีอยู่ ขอบพระคุณมากครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ผมพยายาม ดูอยู่แล้วเรื่องเวลา ก็จะใช้หลักว่า อันไหนสำคัญ เราทดเวลาไว้ เราก็จะไปใช้ได้

สสร ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

กุมภาพันธ์ ๓/๓

ขออนุญาตตกลงจะใช้เกณฑ์นี้ นะครับ ท่านพิเชียรสั้น ๆ นะครับ จะได้เริ่ม เพราะไม่อย่างนั้น
ตกลงกันมาก ไม่ได้เริ่ม

- ๔/๑

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ครับ ก็ขออนุญาตสั้น ๆ ครับ ผม พิเชียร อำนางวรประเสริฐ นะครับ คือ ก็เห็นด้วยกับท่านวินันสะครับว่า คือ เวลา จริงอยู่แม้ว่าจะไปตกลงกันนะครับ ใน ๗ กลุ่ม เพื่อที่จะให้สั้นที่สุด แต่ว่าถ้าแต่ละกลุ่มเขายังขอสงวนสิทธินี้ ก็ต้องให้สิทธิเขา เพราะว่าเขาอาจจะไปรับฟังมาจากพี่น้องประชาชนมานะครับ ตรงนี้ก็ขออนุญาตเรียนว่า คือ ไปคุยกันก็ดี แต่ว่าแต่ละกลุ่มเขาก็อาจจะสงวนสิทธิของเขาไว้ได้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาorangรัฐธรรมนุญ) : ไม่ ๆ ผมพูดไปค่อนข้างจะชัดเจนนะครับว่า สิทธิเขามีอยู่ แต่ไปตกลงกันนี้ แต่ที่ขอร้องว่า ถ้าตกลงแล้ว กรุณาเป็นไปตามที่ตกลงหน่อย ผมก็ไม่มีอำนาจบังคับ เพราะต้องเอาเข้ามา แต่ว่าถ้าไปตกลงเสียเวลาแล้ว พอมาถึงมันเปลี่ยน อันนี้ที่มันจะไม่ดีนะครับ ขออนุญาตเริ่มต่อนะครับ ท่านครับ ตกลงตามอันนี้ เชิญท่านเลขาขึ้นด้วย ส่วนที่ ๑๐ ครับ

นายวัชรินทร์ จอมพลาพล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาorangรัฐธรรมนุญ) : ส่วนที่ ๑๐ สิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๕ มีการแก้ไข มีกรรมวิธีการชู้ชย์ ศุภวงค์ อาจารย์เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม คุณคมสัน โพธิ์คง สงวนความเห็น และมีอาจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ขอสงวนคำแปรญัตติครับ

นายบรรณิธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาorangรัฐธรรมนุญ) : เชิญนะครับท่าน ตอนนีไครจะพูดของกรรมวิธีการสงวนความเห็น รวมหมดมี ๑๐ นาที เท่านั้น อ้อ อาจารย์ ไซ้ใหม่ เชิญครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมวิธีการ) : กราบเรียนท่านประธานสภาorangรัฐธรรมนุญที่เคารพครับ ผม คมสัน โพธิ์คง กรรมวิธีการ และสมาชิกสภาorangรัฐธรรมนุญ ครับ กระผมได้ขอสงวนความเห็น ในมาตรา ๕๕ นะครับ ใน ๒ ประเด็นครับ ประเด็นแรก ก็คือ เรื่องของข้อยกเว้น ข้อยกเว้นในเรื่องของการที่ประชาชนเนีนะครับ จะไม่ได้รับทราบหรือเข้าถึงข้อมูลข่าวสารในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ครับ ท่านประธานครับ มาตรา ๕๕ เป็นเรื่องของสิทธิได้รู้ และสิทธิที่จะเข้าถึงในข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยราชการของ

ประชาชน สิทธิตรงนี้นี้จะครบ ในต่างประเทศเขาเรียก ไรท์ ทู โนว์ (Right to know) กับ ไรท์ ทู แอ็กเซส (Right to access) นะครับ ซึ่งเป็นเรื่องของข้อมูลข่าวสารที่หน่วยราชการได้ครอบครอง ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสารประเภทใดนะครับ ประเด็นแรก ของที่ได้ส่งวนความเห็น ก็เนื่องจากเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในปัจจุบันนะครับ ได้มีพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการนะครับ พ.ศ. ๒๕๔๐ นะครับ ได้วางหลักการในเรื่องของการที่ประชาชนจะเข้าถึง แล้วก็รับรู้ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของราชการไว้ ซึ่งปัจจุบันนี้ะครับ ในกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการก็ได้วางหลักการในกรอบของการที่หน่วยราชการจะพิจารณา ในการที่จะให้ประชาชนได้รู้ นะครับ หรือได้เข้าถึงข้อมูลข่าวสารอย่างไร ซึ่งปรากฏว่า ปัจจุบันการมีกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการกลับกลายเป็นอุปสรรคในการที่เข้าถึงข้อมูลข่าวสารของราชการของประชาชนอย่างมากกว่าการที่ไม่มีกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ เพราะมักจะถูกข้อห้ามไว้ก่อนนะครับ ในการที่จะให้ไว้ตลอดเวลา ในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของราชการ ในประเด็นเรื่องของการความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในอดีตที่ผ่านมาะครับ การขอรับรู้ หรือการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับการเจรจาข้อตกลงต่าง ๆ ที่รัฐบาลไทยได้ทำกับต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องข้อตกลงเกี่ยวกับการค้าเสรีที่ผ่านมา นั้น มักจะไม่ได้รับการเปิดเผยนะครับ โดยอ้างในเรื่องของประเด็นเรื่องของการมั่นคงของรัฐ ปัจจุบันก็ไม่ได้รับการเปิดเผยอยู่แล้วนะครับ โดยอาศัยประเด็นเรื่องของการมั่นคงของรัฐ ยิ่งถ้าใส่เรื่องของการความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนะครับ เท่ากับเป็นการตัดสิทธิของประชาชนในการที่จะเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การเขียนไว้เช่นนี้ะครับ เป็นข้อห้ามตลอดกาลนะครับ เขาบอกแล้วครับว่า บุคคลมีสิทธิได้รับทราบ หรือเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของราชการ เว้นแต่ เว้นแต่ในเรื่องอะไรบ้างครับ เว้นแต่การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความปลอดภัยของประชาชน หรือส่วนได้เสียอันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่น การเขียนไว้เช่นนี้ะครับ ถึงแม้ในมาตรา ๑๘๖ จะเขียนหลักการในเรื่องของการได้รับการรับฟังความคิดเห็นไว้ก็ตาม แต่การเขียนข้อความในลักษณะเช่นนี้ -----

เป็นการตัดสิทธิของประชาชนในการที่จะเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ในเรื่องของการดำเนินการต่าง ๆ กระผมไม่ได้มีข้อขัดข้องในเรื่องของการที่จะเจรจานครีบ ในระหว่างการเจรจานั้นจะไม่เปิดเผย แต่การเขียนเช่นนี้ เมื่อเจรจาแล้ว ไปทำข้อตกลงในเบื้องต้นแล้ว ก็ควรจะต้องมีการเปิดเผย และประชาชนต้องรับทราบ เพื่อที่จะให้ตัวแทนของประชาชนนั้นจะสามารถให้ข้อโต้แย้ง ข้อติงในการดำเนินการได้ รวมทั้งการให้สัตยาบันด้วย การเขียนไว้เช่นนี้เป็นการยากที่จะหาข้อมูลข่าวสารเหล่านั้นได้ เป็นข้อแปลกสำหรับประเทศไทยในเรื่องของการที่จะเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับเรื่องของการเจรจาต่าง ๆ ถ้าอยากจะรู้ต้องไปเปิดดูในเว็บไซต์ (Web site) ของต่างประเทศ ไม่ใช่ในประเทศไทย จึงจะทราบว่าประเทศไทยได้ไปทำการเจรจาตกลงใด ๆ ไว้บ้างในต่างประเทศ อันนั้นคือ ประเด็นที่ ๑ ประเด็นที่ ๒ ก็คือ เรื่องของการที่เขียนคำว่า หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ กระผมขออนุญาตกราบเรียนอย่างนี้ว่า ในส่วนของข้อมูลข่าวสารของราชการ ซึ่งผมได้พูดถึงไปเมื่อวันก่อนแล้วว่า ในเรื่องของข้อมูลข่าวสาร มันมีความทับซ้อนกับสิทธิอันหนึ่งที่เรียกว่า สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคล ที่เรียกว่า ไรท์ ทู ไพรเวซี (Right to privacy) เป็นเรื่องของ อินฟอร์เมชัน ไพรเวซี (Information privacy) เพราะฉะนั้นการที่จะไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร โดยใช้ข้อความว่า เว้นแต่การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้น จะกระทบต่อ แล้วก็จุด จุด จุด เป็นข้อมูลส่วนบุคคล ก็หมายความว่า ข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของราชการที่ไม่ได้ทำให้เขาเกิดความเสียหายอย่างหนึ่งอย่างใด ในความเป็นอยู่ส่วนตัวเลยนี้ ก็ไม่สามารถที่จะขอรับรู้ รับทราบเพื่อประโยชน์ในบางประการได้ การเขียนไว้เช่นนั้นๆครับ จะเป็นปัญหาอุปสรรคในการที่จะรับรู้ข้อมูลข่าวสารอย่างมาก กระผมเห็นด้วยในเรื่องของการที่จะคุ้มครองประชาชนจากการที่ล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวของบุคคลจากการใช้ข้อมูลส่วนบุคคล แต่การใช้ข้อมูลส่วนบุคคลนั้น เป็นเพียงวัตถุประสงค์ที่จะนำไปสู่การล่วงละเมิด เพราะฉะนั้นในข้อความตรงนี้ ในข้อความที่ใช้คำว่า ส่วนได้เสียอันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่นนั้น กับบทบัญญัติในมาตรา ๓๕ ที่เขียนในเรื่องของสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลนั้น มีความเพียงพอที่จะคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของบุคคลแล้ว การเขียนเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลไว้เป็นการเฉพาะ เป็นปัญหาที่จะเกิดขึ้นในทางปฏิบัติที่จะ

เกิดขึ้นได้อย่างมาก และเป็นปัญหาที่จะทำให้ช้อยกเว้นนั้นเป็นข้อห้ามในทุกกรณี การเก็บข้อมูลของหน่วยราชการนี้ ได้เก็บข้อมูลส่วนบุคคลอย่างมากนะครับ ได้เก็บข้อมูลของบุคคลต่าง ๆ ไว้มากมาย การที่บุคคลจะารู้ถึงข้อมูลข่าวสารของราชการนี้ โดยหลักการก็คือหลักการเรื่องของการเปิดเผยเป็นหลัก ปกปิดเป็นช้อยกเว้น ตามหลักการเรื่องข้อมูลข่าวสารของราชการ ที่เป็นเรื่องของ ไรท์ ทู โนว์ และ ไรท์ ทู แอ็กเซส แต่ในเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ถือหลักการสำคัญเรื่องของการปกปิดเป็นหลัก เปิดเผยเป็นช้อยกเว้น ตามหลักของเรื่อง ไรท์ ทู โพรเวซี ซึ่งเขียนอยู่ในมาตรา ๓๕ ถ้าในรัฐธรรมนูญ ๒๕๔๐ ก็อยู่ในมาตรา ๓๔ ซึ่งในหลักการของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ มีความเข้าใจในเรื่องนี้สับสนตลอด แล้วเป็นปัญหาในทางปฏิบัติ เพราะความไม่เข้าใจในหลักการเรื่องของ ไรท์ ทู โพรเวซี และ ไรท์ ทู โนว์ นำ ๒ เรื่องมาปะปนกัน เป็นเรื่องเดียวกัน เพราะฉะนั้นนี่ครับ หลักการนี้ ถ้าข้อมูลข่าวสารใดเป็นข้อมูลข่าวสารของราชการ ประชาชนย่อมมีสิทธิได้รับรู้ครับ แต่ข้อมูลข่าวสารนั้น ถ้าเกี่ยวข้องกับความเป็นส่วนตัวของบุคคลแล้วนะครับ หลักการก็คือ รัฐต้องทำหน้าที่ในการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนก่อนที่จะมีการเปิดเผยข้อมูล เพราะฉะนั้นไม่ได้หมายความว่า เรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเสียหายในเรื่องสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลนั้น จะเปิดเผยไม่ได้ เช่น ข้อมูลทั่ว ๆ ไปในเรื่องความสูงของบุคคล หรือว่าบุคคลนั้นชื่ออะไรที่อยู่ในฐานข้อมูลในเรื่องของการโทรศัพท์ต่าง ๆ หรือข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับส่วนราชการ ไม่ได้หมายความว่า ข้อมูลดังกล่าวจะถูกเปิดเผยไม่ได้ แต่การเปิดเผยนั้นถ้ากระทบต่อความเป็นส่วนตัวของบุคคลแล้วนี้ โดยหลักการแล้วกฎหมายให้พิจารณาให้รอบคอบก่อนที่จะเปิดเผย -----

นอกจากนี้การเปิดเผยข้อมูลที่ถูกห้าม โดยเฉพาะในเรื่องกระทบความเป็นส่วนตัว ยังมีข้อยกเว้นบางประการที่ให้เปิดเผยได้ด้วยในบางเรื่อง กระผมจึงมีความเห็นอย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ การบัญญัติในมาตรา ๕๕ เขียนเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและข้อมูลส่วนบุคคลไว้นี้ จะเป็นปัญหาในการที่จะไปลดสิทธิเสรีภาพของประชาชนในเรื่องของสิทธิในการได้รับทราบและเข้าถึงข้อมูลอย่างมาก ผมจึงมีข้อสงวนในเรื่องนี้ ขอให้ตัดข้อความทั้ง ๒ อย่างออก ทั้งเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และข้อมูลส่วนบุคคลทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ตามที่เขียนไว้เลยครับ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุตร (ประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : เชิญกรรมการก่อนเลยนะครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์อยากฟังกรรมการอยู่พอดี เชิญครับใคร ให้ใครท่านสุพจน์ เชิญครับ

นายสุพจน์ ไข่มุกด์ (กรรมการ) : ขอบคุณครับ ท่านประธานครับ ผม สุพจน์ ไข่มุกด์ ครับ ท่านประธานครับ ผมจะขออภิปรายเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศโดยเฉพาะนะครับ ส่วนประเด็นอื่น ผมจะขอให้ท่านกรรมการอื่นได้อภิปรายนะครับ ท่านประธานครับ ข้อยกเว้นที่เราใส่ไว้ว่า การเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการต่าง ๆ นะครับ เว้นแต่ว่าการเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารนั้นจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั้น มันมีผลที่เกี่ยวข้องกันครับ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กับความมั่นคงของรัฐ มันเป็นความเกี่ยวพันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย ในฐานะที่ผมทำงานเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนะครับ แล้วก็มีโอกาสได้ไปรับราชการในต่างประเทศหลายปีนะครับ ผมจะขอชี้แจงดังต่อไปนี้ครับ คือ จากประสบการณ์ที่ทำงานในต่างประเทศแล้ว บางครั้งบางครั้ง ในกรณีที่ต่างประเทศมีข้อมูลบางอย่าง หรือองค์การระหว่างประเทศมีข้อมูลบางอย่างที่เราได้รับจากมิตรประเทศหรือจากองค์การระหว่างประเทศนี้ครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของรัฐนะครับ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับการก่อการร้าย ข้อมูลเกี่ยวกับการอาชญากรรมข้ามชาติ ข้อมูลเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด ข้อมูลเกี่ยวกับการฟอกเงิน ข้อมูลเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของบุคคลอันตรายต่าง ๆ ที่จะเข้าประเทศไทย หรือว่าจะกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด

ที่ไปลดความมั่นคงของประเทศนะครับ จากมิตรประเทศ ผมบางครั้ง หลายครั้งก็ตาม ขณะที่ผมรับราชการอยู่ ผมได้รับเชิญจากกระทรวงต่างประเทศของประเทศนั้น ๆ ให้ไปรับฟังข้อมูลที่เขาได้รับมานะครับจากมิตรประเทศ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่ผมได้เรียนให้ที่ประชุมทราบนะครับ เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ แล้วก็ทางสถานทูตก็จะรายงานเข้ามาในส่วนกลาง และส่วนกลาง คือ กระทรวงต่างประเทศก็ได้รายงานไปหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเราได้รับประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เหล่านี้อย่างมากนะครับ แล้วก็ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เหล่านี้มันเป็นข้อมูลที่ปกปิด เราไม่สามารถที่จะเปิดเผยได้ถึงแหล่งที่มาของข้อมูล ซึ่งเราเปิดเผยไปนะครับ จะกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ระหว่างองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้นะครับ เราสามารถที่จะรับได้จากมิตรประเทศ หรือว่าองค์การระหว่างประเทศ หรือว่าในกรณีกลับกันประเทศไทยนี้ถ้าเราได้รับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่จะกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ หรือว่าข้อมูลที่เป็นอันตรายต่อความมั่นคงของประเทศต่าง ๆ หรือองค์การระหว่างประเทศ เราก็เรียกทูตมานะครับ มาชี้แจงให้ฟังให้ข้อมูลต่าง ๆ ข่าวสารเหล่านี้กับประเทศต่าง ๆ เหล่านั้น ในทางกลับกันเหมือนกัน อันนี้เป็นหลักทั่วไปไปนะครับ ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่เรากระทำต่อเนื่องกันมา แล้วก็ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้เขาก็ปิดครับ ปกปิดครับว่า เขาไม่บอกหรือครับว่าแหล่งที่มาจากประเทศไหน เพราะจะกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพราะฉะนั้นประเด็นนี้ ผมว่าเป็นประเด็นที่เราต้องมีความอ่อนไหวมาก และถ้าเราเปิดเผยไป ต่อไปประเทศต่าง ๆ มิตรประเทศเขาก็ไม่ให้ข้อมูลแก่เรา เราก็ขาดข้อมูลต่าง ๆ มันเป็นผลเสียและกระทบต่อความมั่นคงของรัฐนะครับ แล้วก็ผมอยากจะพูดอีกประเด็นหนึ่ง คือว่า ในต่างประเทศนะครับ โดยเฉพาะประเทศใหญ่ ๆ อย่างประเทศอังกฤษ นะครับ เขาก็มีกฎหมายเกี่ยวกับเสรีภาพในข้อมูลข่าวสารเหมือนกัน อย่างเช่น ผมจะยกตัวอย่าง ขออนุญาตนะครับ ฟรีดอม ออฟ อินฟอร์เมชัน แอกต์ พู เอ้าชันด์ (Freedom of information Act, 2000) นะครับ คือ เขาก็มีข้อยกเว้นในการให้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เหล่านี้นะครับ มีข้อยกเว้นในกรณีที่เกี่ยวข้อง -----

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอังกฤษกับประเทศอื่น ๆ นะครับ แล้วก็ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอังกฤษกับองค์การระหว่างประเทศ หรือศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ข้อต่อมา ก็คือ ผลประโยชน์ของประเทศอังกฤษ ภายนอกประเทศนะครับ แล้วข้อต่อมา คือว่า ข้อมูลที่ได้รับนั้นจะเป็นข้อมูลที่ปกปิด แล้วก็จะไม่บอกแหล่งที่มา นะครับ อันนี้เป็นตัวอย่างอันหนึ่งนะครับ ของประเทศต่าง ๆ ประเทศที่เขามีกฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ อันนี้ยกตัวอย่างมาเป็นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แล้วผมเชื่อว่า ในประเทศใหญ่ ๆ ต่างก็มีข้อยกเว้นต่าง ๆ เหล่านี้นะครับ ที่ทำให้เราสามารถที่จะได้รับผลประโยชน์จากการได้รับข่าวสารข้อมูลจากมิตรประเทศ จากองค์การระหว่างประเทศ หรือว่าจากศาลยุติธรรมระหว่างประเทศนะครับ ผมคิดว่า มันเป็นเรื่องที่เราจะต้องใส่ข้อมูลต่าง ๆ นะครับ กรณีเกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เราต้องใส่ไว้ครับ เพื่อเป็นประโยชน์ในการที่จะไม่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของรัฐครับ ขออนุญาตแค่นี้ครับ ขอขอบคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ ของอาจารย์นี้ พูดสั้นก็ได้ไหมครับ เขาแก้ตามอาจารย์แล้ว กรรมการจะว่าอย่างไรครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานที่เคารพ ผม เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง ผมก็เห็นด้วยว่า ที่กรรมการได้แก้ตามผม นะครับ ซึ่งก็ขอบคุณที่เห็นตรงกัน แต่เนื่องจากว่า กรรมการมีการแก้ไขหลายเรื่อง การแก้ไขหลายเรื่องนี้ สมาชิกก็ต้องพิจารณาว่า เห็นชอบด้วยกับที่กรรมการแก้ไขหรือไม่ ผมในฐานะสมาชิก ผมก็ต้องขออภิปรายในประเด็นนี้

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ซึ่งก็ต้องใช้เวลา น้อยหน่อยไปอีกนะครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมเป็นหัวหน้ากลุ่มด้วยนะครับ มันพันกันนะครับ หรือท่านจะให้ผมผ่านไปพูดเรื่องเข้าถึงด้วย ก็ไปกันก็ได้ นะครับ ๑๐ นาที นี่ ผมพูดได้ทั้งนั้นนะครับ แล้วคอยดูทุกคำผมจะ เข้าถึง เข้าถึง หมดเลย ดีใจคอยดู นะครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ) : คือ ใช้เวลาน้อย ๆ หน่อยครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ผมพยายามครับท่านประธาน เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงเลย ท่านประธานครับ มาตรานี้เป็นมาตราสิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน ท่านต้องจับหลักก่อน สิทธิของประชาชนในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน หลักคือตัวนี้นะครับ รัฐธรรมนูญจึงบัญญัติไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิในการรับทราบ และเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสาธารณะ ในการครอบครองของหน่วยราชการและหน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น อันนั้นคือหลัก เว้นแต่อันนั้นคือ เว้น มีข้อยกเว้น เจาะรูให้นิดหนึ่ง แต่ท่านประธานครับ เจาะรูนิดหนึ่งนี้ มันมีปัญหาทุกที่ที่ผ่านไป หน่วยงานราชการเอาข้อเว้นนี้เป็นตัวใหญ่ทุกที่ ผมเรียนท่านประธาน เมื่อวานนี้ขนาดหนังสือผมทำถึง ปปช. เรื่องต่าง ๆ อย่างเช่น เรื่องกรณีคลองด่าน เรื่องคุณวัฒนาเมื่อวานนี้ ผมจะไปขอข้อมูลของผมเองนี้ เขายังบอกว่า ให้ไม่ได้ อาจจะพันเกี่ยวกับความมั่นคง แล้วก็ต้องตั้งคณะกรรมการไปเอาหนังสือที่ผมเซ็นเองนี้ ท่านประธานครับ อันนี้คือ เขาเอาข้อเว้นมาปิดไว้ก่อน แล้วหน่วยงานราชการทำอย่างนี้ทั้งหมด ถามว่า กรรมการจะแก้ไขปัญหานี้อย่างไร นั่นอันที่ ๑ ผมเชื่อว่า อาจารย์วิชา ก็เห็นปัญหาอันนี้ แล้วหัวใจเราก็ตรงกัน กรรมการช่วยผมแก้หน่อยเถอะครับ อันนั้นอันที่ ๑ นะครับ คราวนี้พอเว้นแต่แล้วนี้ ในทางปฏิบัติเขาเอาเป็นหลักทุกที่ ตกลงบอกว่า เว้นแต่การเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารนั้นจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ เห็นด้วยและท่านประธานก็เข้าใจนะครับ คำว่า ความมั่นคง นี้ กินความรวมไปหมดเลย รวมทั้งท่านที่กรรมการสุพรรณได้พยายามอธิบายด้วย ท่านบอกว่า ข้อมูลระหว่างประเทศ อย่างเช่น ยาเสพติด การก่อการร้าย และอื่น ๆ เราได้ที่มาจากต่างประเทศ เรามีแหล่งที่มา ถ้ามาขอมันก็เปิดเผยไม่ได้ เปิดเผยแล้วมันก็กระทบความมั่นคง มันก็มีอยู่แล้วนะครับ เรื่องความมั่นคง เวลานี้เรามีอยู่แล้วเรื่องความมั่นคง แต่เราไปเขียนข้อนี้ เวลาผมใช้รัฐธรรมนูญ ตอนที่ผมอยู่สภาแห่งนี้ พอท่านเขียนข้อนี้ ผมจะตีความความมั่นคงอย่างเดียวยังไม่ได้แล้ว ต้องตีความกว้างกว่าความมั่นคงแล้ว รูที่เจาะให้มันขยายขึ้นทันที

๒๓

สสร ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

เกศราภรณ์ ๗/๓

ตอนนี้ท่านช่วยพิจารณานะครับว่า แค่ความมั่นคงพอหรือไม่ ผมไม่ได้ร้องขอสมาชิก
กรรมวิธีการข้างบนเท่านั้น ผมขอให้ท่านช่วยผมพิจารณานะครับ พวกเราเป็นผู้พิจารณา
และต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ครับ สสร. ทั้งร้อยคน ไม่ใช่ร้องขอแต่กรรมวิธีการนะครับ
พวกเรานะครับเป็นคนตัดสินใจ ท่านประธานครับ ไปเขียนว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ผมคิดว่า ท่านประธานครับ มีหลายอย่างที่อาจจะมึปัญหา ถ้าท่านเขียนอย่างนี้ กรณีที่รัฐบาลไปทำสัญญาเอฟทีเอ (FTA – Free Trade Area) กับต่างชาติ เอฟทีเอกับต่างชาติ ผมเห็นว่าระหว่างเจรจา ท่านไม่ต้องอธิบายเลย ผมเข้าใจดี ระหว่างเจรจากับต่างชาติเปิดเผยไม่ได้ผมเห็นด้วย เพราะการเจรจานั้น มันก็เปิดของคนอื่นรู้หมดดี มันจะต่อรองกันอย่างไรละ อันนี้ไม่ต้องพูดกัน เห็นด้วย จนถึงขั้นที่รัฐบาลไทยจะไปลงนามกับต่างประเทศ หรือไปลงอินิทิเยล (Initial) รับรองชั่วคราว ยังไม่ได้แท้จริง ถ้าเราวางระบบเสียว่า สัญญาที่ รัฐธรรมนูญจะให้ เป็นสัญญาที่ผูกพันได้จะต้องได้รับสัตยาบันจากรัฐสภาเสียก่อน ถ้าเราทำได้ อย่างนั้น อย่างรัฐธรรมนูญฝรั่งเศส ท่านครับ รัฐธรรมนูญฝรั่งเศสนี้ชัดเจนเลยครับ มาตรา ๕๓ นี้ ที่พูดถึงเรื่องสนธิสัญญาทั้งหลาย บอกว่า สนธิสัญญาหรือข้อตกลงดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับได้ก็ต่อเมื่อได้รับการให้สัตยาบันหรือความเห็นชอบแล้ว ท่านประธานครับ แล้วยังมีอีกเรื่องด้วยว่า การยกให้ การแลกเปลี่ยน หรือการผนวกดินแดนใดจะมีผลใช้บังคับได้ ก็ต่อเมื่อได้รับความยินยอมจากประชาชนที่เกี่ยวข้อง พวกเราจะเห็นใหม่ครับว่า ผมนี้ด้วยเหตุด้วยผลนะครับ เอฟทีเอระหว่างจะเจรจาเปิดเผยไม่ได้ เห็นด้วย แต่เมื่อเจรจาเสร็จเรียบร้อย ท่านลงอินิทิเยลไว้ ระหว่างนี้ที่สภาจะรับทราบถามว่า สภา คือ พวกผมที่ผมเคยอยู่สภามาก่อน ผมจะไปรู้จากไหนละครับ ผมต้องฟังประชาชน แล้วถ้าประชาชนไม่มีข้อมูล ประชาชนจะให้ข้อมูลผมได้ถูกได้อย่างไรครับ ที่นี้ก็เกิดจากผู้ที่มีอารมณ์อย่างเดียว เอา หรือไม่เอาอย่างเดียว พอเขาไม่มีข้อมูลนี่นะครับ พวกที่หนึ่งฝันเอาเองว่า โอ้โฮ มันคงเกิดความร้ายแรงมากเลย โอ้เรื่อง เจทีเปปา (JTEPA – Japan-Thailand Economic Partnership Agreement) นั้นนะครับ ก็จะมีคนนั่งคิดว่า เอ๊ะ โอ้เรื่องความสัมพันธ์ไทย – ญี่ปุ่น คงเลวร้ายเหมือนไทย - ออสเตรเลียเหมือนไทย - อเมริกา ก็ไปเลยที่นี้ รัฐบาลทำงานลำบากนะครับ การที่ไม่ให้ข่าวสารข้อมูลตรงนี้ ท่านประธานครับ ไม่ใช่รัฐทำงานสบายนะครับ ขณะนี้ถ้าคนไม่เข้าถึงข่าวสารข้อมูลและไม่ได้ข้อมูลที่แท้จริง มันก็จะเกิดความอคติขึ้น แล้วเมื่ออคติแล้วก็ยาก ท่านประธาน เพราะฉะนั้นจะอ้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่างเดียวแล้วปิดหมดเลยนี้ ผมคิดว่าลำบากแน่ แล้วถ้าท่านใส่ไปอย่างนี้ จะถูกตีความเลยครับ มันกว้างกว่าความมั่นคงแล้ว เพราะว่าความมั่นคงท่านใส่ไปแล้วครับ มันพอแล้วครับ ความมั่นคง มันคลุมแล้วครับที่ท่านสุพจน์

พูดเมื่อสักครู่นี้ มันเรียบร้อยแล้วครับ ท่านประธานครับ ยกตัวอย่างอีกอันหนึ่งก็จะเห็น
กรณีของไทยไปลงทุนร่วมกับมาเลเซียในเจดีเอ (JDA – Joint Development Area) ลงทุน
เพื่อเอาแก๊ส (Gas) ธรรมชาติ หรือน้ำมันก็แล้วแต่ แล้วถ้าหากว่า ท่านบอกว่า นี่คือ
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ท่านประธานครับ แล้วเขาจะขุดเจาะออกมา จะแบ่งปันกับ
มาเลเซียเท่าไร จะเอาแก๊สนี้ขึ้นมาที่ไหน ไปที่จะนะไปอย่างไร ก็เป็นความสัมพันธ์ระหว่าง
ประเทศ ไม่ต้องรู้ อย่างนี้อันตรายนะครับ ผมกราบเรียนท่านประธานนะครับว่า เขียนแค่
ความมั่นคงของรัฐนี่ คุณมเยอะแล้วครับ พอท่านไปใส่อีกอันหนึ่ง และใส่กว้างมาก ๆ ด้วย
ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มันตีความได้กว้างหมดเลย ผมยก ๒ ตัวอย่าง ท่านก็จะ
เห็นว่า มันตีความไปได้ อย่างเช่น รัฐบาลที่แล้วมีข่าวว่า เกาะที่อยู่ใกล้ ๆ เกาะกง เกาะกง
นี่ไม่ได้เป็นเกาะนะครับ เกาะที่อยู่ตรงชายแดนระหว่างไทยกับเขมร ที่จะมีปัญหากัน
ท่านประธานครับ มีข่าวออกมาว่า รัฐบาลที่แล้ว รัฐบาลคุณทักษิณจะยกให้เขมร
การปิดข้อมูลดี หรือไม่ดีครับ ไม่ดีเลย เพราะการปิดข้อมูลทำให้คนไม่เข้าใจความจริง
ก็หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาแล้วก็ฟาดฟันกันสนุกสนาน ขณะเดียวกันถ้าเกิดเป็นความจริง
แล้วท่านไม่ให้ข้อมูล -----

มันก็มีปัญหาอีกว่า ประชาชนไม่ได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องอะไรแบบนี้เลย ท่านประธานครับ เรื่องความมั่นคง คงพอแล้วครับ อย่างถึงกับจะต้องไปใส่ตรงนี้ด้วยเลย ส่วนเรื่องที่ ๒ เรื่องข้อมูลส่วนบุคคล ผมคิดว่า ตรงนี้จะต้องกลับไปพิจารณาคล้าย ๆ กับ มาตรา ๓๕ ๔๕ ๓๕ ผมเองก็เป็นคนประนีประนอม แล้วก็คิดว่า เอาละ ไม่ต้องใส่ข้อมูลส่วนบุคคล เพราะวาก็ไปได้แนวคิด ว่า ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นไม่ใช่เป็นสมบัติส่วนตัว แต่เป็นชื่อ เป็นนามสกุล เป็นความสูง เป็นอะไรต่ออะไรที่ควรรู้ได้ แล้วตรงนี้ไปใส่อย่างนี้ มันจะไปปรับกับ ๓๕ หรือไม่ เพราะตอนนั้นเราไม่ได้ใส่ด้วยเหตุผลนี้ พอมาใส่ตรงนี้ก็กลายเป็น คนเข้าถึงข้อมูลเรื่องพวกนี้ไม่ได้ อีกด้วยแล้ว ถ้าท่านจะใส่ท่านอาจจะต้องใส่ ความเป็นส่วนตัวอะไรคล้าย ๆ กับ มาตรา ๓๕ หรือเปล่า ผมตั้งคำถามนะครับ แล้วก็ ด้วยความเป็นห่วงใยจริง ๆ ครับ เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศผมเป็นห่วงมาก ส่วนเรื่องพรรคสุดท้ายที่ท่านเติมเข้ามา ผมเห็นด้วยครับ ที่ท่านเติมเข้ามา โดยสรุปแล้ว ผมเห็นด้วยที่ท่านแก้ไขทั้งหมด ๔ จุด ผมเห็นด้วยกับท่าน ๒ จุด คือ จุดที่ ๑ และเข้าถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง จุดที่สุดท้ายเห็นด้วย แต่ ๒ ส่วนตรงกลางเป็นห่วงอย่างมาก ๆ ขอบพระคุณครับ

นายบรรณิณี เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : อาจารย์นี่เก่งจริง ๆ ๙ นาที ๕๗ วินาที สำหรับผู้ที่ไม่ได้เป็นหัวหน้ากลุ่มนี่นะครับ เดี่ยวท่านอภิปรายสั้น ๆ นะครับ ท่านกล้าณรงค์ครับ เชิญครับ

นายกล้าณรงค์ จันทิก : กราบเรียนท่านประธาน กระผม กล้าณรงค์ จันทิก สสร. ครับ ขออนุญาตท่านประธานนิดเดียวครับ คือ ท่านผู้ทรงเกียรติเมื่อสักครู่ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ ขออนุญาตเอ่ยชื่อ ได้พาดพิงถึงองค์กรรมนิตหนึ่ง ขออนุญาตชี้แจงนิดเดียวครับ คือ ท่านได้พูดคำว่า เว้นแต่ และเป็นช่องว่างขององค์กรที่จะไม่ให้ข้อมูลข่าวสาร ท่านยกตัวอย่าง ปปช. ท่านบอกว่า ท่านร้องไปที่ ปปช. แล้ว เอกสารของท่าน ท่านขอที่ ปปช. ปปช. ยังไม่ให้ โดยอ้างเป็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ก็ขอทำความเข้าใจตรงนี้ครับท่าน เอกสารที่ผู้ร้องเองส่งไปที่ ปปช. ถ้าผู้ร้องขอ ปปช. ให้ครับ เว้นแต่จะขอเอกสารซึ่ง ปปช. ใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือถ้อยคำที่ ปปช.

ใช้อำนาจตามกฎหมายนอกเหนือจากของผู้ร้อง ปปช. จึงไม่สามารถจะให้ได้ ฉะนั้น
ขอกราบเรียนทำความเข้าใจตรงจุดนี้ครับ เพื่อไม่ให้หน่วยงานเขาเสียหายครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ขอเคลียร์ (Clear)
ประเด็นนี้เดียว ผม เจิมศักดิ์นี้ครับ ผมไม่ได้พูดถึง ปปช. ครับ ผมบอกว่า หนังสือที่ผม
ส่งไป ปปช. ผมเห็นเอง ขอจากวุฒิวุฒิสภานี้ไม่ให้ คือ สำเนาเรื่องที่ผมขอ รวมทั้งเอกสาร
ทั้งหลายที่ผมส่ง ปปช. หลายเรื่องเลย ผมขอ เขาไม่ให้ เขาบอกว่า ต้องเข้ากรรมการข้อมูล
ข่าวสาร เป็นการยกตัวอย่างเท่านั้นเองว่า เขาเอาข้อยกเว้นเป็นตัวหลักทุกที่ อันนี้จะแก้
อย่างไรท่านช่วยกรุณาด้วยนะครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านก้านรงค์

นายก้านรงค์ จันทิก : นิดเดียวครับ คือ ถ้าหากว่า ท่านบอกว่าไม่ได้
พูดถึง ปปช. เป็นเรื่องของวุฒิวุฒิสภาผมก็ไม่ติดใจครับ

นายบรรณิทธิ เศรษฐบุต (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ขอขอบคุณครับ
ท่านสมเกียรติครับ สั้น ๆ นะครับท่าน

นายสมเกียรติ รอดเจริญ : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ท่านประธานครับ
ผม สมเกียรติ รอดเจริญ ครับ ประเด็นก็คือ ท่านเจิมศักดิ์ท่านแปรไว้แล้ว คำว่า เข้าถึง
ก็เห็นด้วยนะครับ ส่วนท่านกรรมาธิการท่านแปรเพิ่มเติมขึ้นมาในคำว่า ความสัมพันธ์
ระหว่างประเทศ ซึ่งตรงนี้ ผมขออนุญาตยกตัวอย่างให้เห็น ด้วยท่านอาจารย์เจิมศักดิ์
ขออนุญาตที่ได้เอ่ยชื่อท่านนะครับ ได้อภิปรายไปแล้ว ค่อนข้างที่จะครอบคลุมเกือบ
ทุกประเด็นแล้วนะครับ ประเด็นของผมนี้ ยกตัวอย่างง่าย ๆ นะครับ เป็นประเด็น
ที่ท่านบอกว่า เว้นแต่ว่ามันจะกระทบความมั่นคงและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
ซึ่งผมกลัวครับ กลัวว่าในอนาคตข้างหน้าจะต้องตีความกันว่า อันไหนมันกระทบ
ความมั่นคง อันไหนจะกระทบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ ครับ
ของการทำเรือแห่งประเทศไทยเวนคืนที่เขามานะครับ -----

แล้วมาทำกิจกรรมของการทำเรือแห่งประเทศไทย วันดีคืนดีนะครับ มีโครงการที่จะดำเนินการเอาที่ดินที่การทำเรือเวณคืนเขามา นะครับ มาให้บริษัทข้ามชาติ อย่าเอ๋อชื่อเลยนะครับ มีนอมินี (Nominee) ในประเทศไทยเป็นผู้ดำเนินการ พวกเราก็ค่อนข้างจะไปจำกัดกันนานพอสมควรกว่าจะได้ นะครับ เขาก็บอกว่า อันนี้ตาม พรบ. ข้อมูลข่าวสารทางราชการ ปี ๒๕๔๐ กว่าจะได้มานะครับ ก็บอกว่า อันนี้มันกระทบความมั่นคงอยู่ นะที่นี้ถ้าเผื่อมันมีคำว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นตัวแทนภาคธุรกิจ หรือจะเป็นตัวแทนของประเทศใดก็ได้แล้วแต่มาดำเนินการอยู่ตอนนี้นะครับ คำว่า นอมินี ที่ดำเนินการอยู่ นี้กับการทำเรือซึ่งก่อนหน้านี้นี้แค่ความมั่นคงก็จะแยกอยู่แล้วในการที่จะหาเข้าถึงข้อมูลข่าวสารนะครับ ถ้าเผื่อปล่อยไว้ ใช้คำว่า ไม่กระทบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ นี้ด้วยที่นี้จบเลยนะครับ ในกรณีที่จะไปเอาข้อมูลข่าวสารมาตีแผ่ แล้วก็ดำเนินการเพื่อจะให้ขบวนการต่าง ๆ ยุติลง เพื่อไม่ให้เกิดการเสียดินแดนเกิดขึ้น ค่อนข้างที่จะลำบากพอสมควรนะครับ ท่านประธานครับ อย่างอื่นยังพอทำเนานะครับ แต่ถ้าเผื่อว่าเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนี้ เรื่องนี้ผมว่าคงจะไปไม่ค่อยไหนนะครับ ถ้าเผื่อคำว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ นี้ ขอถามหน่อยครับ ท่านกรรมการ ขอความกรุณาเปิดเผยไว้เลยจะได้บันทึกไว้ นะครับว่า ถ้าเผื่อเป็นประเด็นในลักษณะแบบนี้จะเปิดเผยได้ไหมนะครับ หรือจะต้องใช้เวลาตีความกันอีกกว่า สัมพันธ์ สัมพันธ์แค่ไหน อย่างไร นะครับ แล้วก็ผลเสียที่จะเกิดขึ้นกับการทำสัญญาต่าง ๆ ถ้าเผื่อมันทำไปแล้วนะครับ ในกรณีไม่เปิดเผย แล้วทำไปแล้วนะครับ ทำสัญญากันอะไรกันไปเรียบร้อยหมดแล้ว สมมุติการทำเรือนี้ทำสัญญากับนอมินีต่างชาติไปแล้วเรียบร้อย แล้วภายหลังนี้เราจะทำอย่างไร ถ้าเผื่อเกิดความเสียหายเกิดขึ้นครับ ขอบพระคุณครับ

นายธนนิติ เศรษฐบุตร (ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : ท่านวัชราครับ
สั้น ๆ ครับ แล้วท่านเกียรติชัยจะต่อครับ

นายวัชรา หงส์ประภัศร : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ
กระผม วัชรา หงส์ประภัศร สสร. กระผมมีเรื่องที่จะขออภิปรายเกี่ยวกับมาตรา ๕๕
วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๕ วรรคสอง ๕๕ วรรคหนึ่ง ในส่วนที่ระบุว่า บุคคลย่อมมีสิทธิ
ได้รับทราบและเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร เว้นแต่เป็นข้อมูลส่วนบุคคล ในส่วนที่เกี่ยวกับ

ข้อมูลส่วนบุคคลนั้น กระผมเห็นว่า ข้อมูลส่วนบุคคลยังมีความจำเป็นที่บุคคลจะต้องได้รับทราบและเข้าถึง ในลักษณะผู้มีส่วนได้เสีย เช่น ในเรื่องของสิทธิบัตร ทะเบียนบ้าน ทะเบียนสมรส โฉนดที่ดิน ทะเบียนรถ รถยนต์ รถจักรยานยนต์ อะไรเหล่านี้จะครบ เนื่องจากว่า ในทางคดีความนั้น จำเป็นที่จะต้องตรวจสอบในเรื่องเหล่านี้ เพื่อประโยชน์ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพราะฉะนั้นถ้ามาปิดกั้น ห้ามมิให้เปิดเผยเสียแล้ว ก็จะทำให้เกิดความเสียหาย ในมาตรา ๓๕ ก็เป็นเรื่องสิทธิของบุคคลได้รับความคุ้มครองอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหาย แต่เป็นสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่นจะครบ บุคคลอื่นนั้น ก็น่าที่จะได้มีโอกาสที่จะได้รับทราบได้เข้าถึงข้อมูลนั้น ผมจึงขอเสนอที่จะให้ตัดในข้อยกเว้นที่ว่าด้วย หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลออก ในประการที่ ๒ วรรคสอง ที่ระบุว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ จากข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตน อันนี้ผมเห็นด้วยครับ แต่ผมเห็นว่ายังแคบไป โดยคุ้มครองน่าจะคุ้มครองในเรื่องการเปิดเผยหรือการเผยแพร่ ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลโดยมิชอบด้วย ครับ โดยขอให้เติมข้อความที่ว่า การเปิดเผยและเผยแพร่ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลโดยมิชอบนั้น ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคลนั้น เป็นการกระทำมิได้ครับ ขอบพระคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายวรนิติ เศรษฐบุตร ประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายเสรี สุวรรณภานนท์ รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
หมดแล้วใช่ไหมครับ ไม่ยกมือ ผมผ่านนะครับ ท่านอาจารย์เกียรติชัยครับ

นายเกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม
เกียรติชัย พงษ์พาณิชย์ อีกครั้งครับ จริง ๆ เรื่องนี้ ก็พอจะเห็นด้วยกล้อมแกล้มไปกันได้
แต่ประเด็นซึ่งผมติดใจนิดเดียว -----

เรื่องที่เขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมาสอดแทรกไว้เป็นข้อยกเว้น รวมอยู่ในเรื่องความมั่นคงของรัฐ ตรงนี้ได้เป็นประเด็น ซึ่งได้สร้างความเจ็บปวดในระยะเวลาที่ผ่านมากับการไปสร้างความสัมพันธ์ในลักษณะที่มีข้อตกลงเป็นพันธกรณีกับต่างประเทศ ผมเป็นคอลัมนิสต์ (Columnist) ด้านกิจการระหว่างประเทศมานานพอที่จะรู้ว่า บางเรื่องบางอย่างนั้น เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ในระยะที่ผ่านมา เราได้เห็นถึงการปล่อยให้อำนาจกับฝ่ายบริหารไปดำเนินการในเรื่องเหล่านี้ โดยที่ไม่พยายามที่จะเปิดเผยข้อมูล ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อประชาชนโดยส่วนรวมในหลาย ๆ เรื่องด้วยกัน และแม้มีความพยายามที่จะขอข้อมูลเหล่านี้ ก็ถูกปิดกั้น ด้วยเพียงคำพูดว่า จะกระทบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จริง ๆ ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มีหลักง่าย ๆ นิดเดียวคือ การที่จะต้องไปสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นในความเป็นมิตรต่อกัน แต่หลาย ๆ เรื่องก็จะเห็นว่า มันเป็นอุปสรรค แม้ขณะนี้การทำความเข้าใจในเรื่องข้อตกลงทางการค้ากับบางประเทศก็ไม่อาจจะตกลงกันได้ เพราะเหตุอย่างนี้เองที่เขาก็ไม่มีความมั่นใจในอันที่จะทำความตกลง หรือที่จะมีความสัมพันธ์กับเราในลักษณะที่เกิดขึ้น ผมเองถึงกับเขียนบอกว่า ในลักษณะของการที่เป็นอยู่ในรัฐธรรมนูญฉบับเดิมนั้น มันได้ก่อให้เกิดความเสียหายที่มีผลกระทบต่อประโยชน์ของส่วนรวมของประเทศชาติไม่น้อย ถ้าหากยังปล่อยให้ฝ่ายบริหารดำเนินการไปเองอย่างนี้ โดยที่ประชาชนไม่มีส่วนรับรู้ในเรื่องเหล่านี้ จะเป็นอันตราย หลายครั้งผมถึงกับบอกกระทรวงต่างประเทศของท่านสุพจน์นี้แหละว่า ลักไถ่เอาดี ๆ แล้วก็มีข้อชี้แจงตลอดมา และตลอดเวลา ผมเป็นทั้งกรรมการสิทธิมนุษยชนในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องทำความเข้าใจกับต่างประเทศเหล่านี้ เราไม่เคยได้ข้อมูลเลย ไม่ว่าในลักษณะใด ๆ ผมคิดว่า มีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องเปิดช่องทางที่จะให้ข้อมูลเหล่านี้ออกมาสู่ประชาชน ไม่ว่าจะในรูปแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ถ้าหากเขียนไว้อย่างนี้ เป็นการปิดกั้นอย่างรุนแรง เพราะแม้แต่คณะกรรมาธิการ ๒ สภาที่จะขอทราบข้อมูลเหล่านี้ ก็ถูกข้ออ้างอย่างเดียวกันว่า กระทบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แปลว่า เราถูกปิดกั้นในเรื่องเหล่านี้ เพื่อที่ฝ่ายบริหารจะใช้อำนาจบริหารไปทำการตกลงในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อเรา แล้วเราจะต้องยอมรับอย่างนี้ตลอดไป ผมว่าการเขียนไว้อย่างนี้เป็นอันตราย แล้วมันไม่ใช่เป็นเรื่องที่บอกว่าเป็นการไปสร้างความสัมพันธ์

ระหว่างประเทศตรงไหนเลย กระทรวงต่างประเทศที่ลักไก่มาตลอดในเรื่องเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นการทำข้อตกลงกับญี่ปุ่น หรือกับบางประเทศที่เป็นมาแล้วก็ตาม หลาย ๆ ประเทศผมไปมาแล้ว เรื่องการทำเอฟทีเอ ไม่ว่าจะ เป็นออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ เขาเชิญผมไป แล้วเขาเปิดเผย เขาทำการเปิดเผย ประชาชนรู้เรื่องทุกอย่างก่อนที่จะทำข้อตกลงกันอย่างเป็นทางการ ผมไปพบ ไปคุย เขาเชิญผมไปเลย ไปดูเลยว่า เขาทำกันอย่างไร แต่ของเรานี้มันตรงกันข้าม แล้วยังจะมาเขียนไว้อย่างนี้ เป็นอันตรายที่เราจะปล่อยให้ฝ่ายอำนาจบริหารดำเนินการไปอย่างพลการ โดยที่เราไม่ได้มีส่วนรับรู้ในเรื่องอะไร ซึ่งมีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับกระทบต่อคนโดยส่วนรวมอย่างนี้ ผมคิดว่า ไม่ไหวครับ รับไม่ได้ แล้วคิดว่า จะต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนว่า ถ้าเขียนไว้อย่างนี้แล้ว ท่านคลุมไปหมดทุกอย่าง แถมกระทั่งทำอะไรเลยไม่ได้ เห็นจะไม่ได้หรอกครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ เดียวข้างล่างก่อนดีกว่ามังนะครับ อ้อ เห็นชอบบางเรื่อง เชิญครับ

นายอัชพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัชพร จารุจินดา กรรมาธิการครับ คณะกรรมาธิการได้รับฟังข้อคิดเห็นจากท่านสมาชิกหลายท่านแล้วนะครับ โดยที่ท่านสมาชิกรู้ได้กรุณาชี้แจงว่าในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศนั้น รวมอยู่ในเรื่องความมั่นคงของรัฐอยู่แล้ว ถ้าเอกสาร หรือสิ่งที่ปรากฏเป็นข้อมูลนั้นเป็นเรื่องในความมั่นคง -----

คณะกรรมการก็ไม่ขัดข้องที่จะตัดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศออกจากร่างนี้ครับ ส่วนเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลนั้น เดี่ยวจะขออนุญาตรับฟังความคิดเห็นก่อนครับ ตัดเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจากเนื้อหาของร่างนี้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ตกลงกรรมการตัดคำว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ออกนะครับ แล้ววรรคหนึ่งล่ะครับ ข้อความอื่นนี่ มีใครตั้งใจใหม่ครับ ข้อความอื่น ข้อความอื่นนะครับ ท่านเมื่อกี้เอาตามที่ยกมือก่อน หลังนะครับ อาจารย์พิเชียรครับ เชิญครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ นะครับ กระผม พิเชียร อำนาจวรประเสริฐ นะครับ กระผมอยากจะอภิปรายในส่วน หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล นะครับ ตรงนี้กระผมอยากจะขออนุญาตเรียนถามทางกรรมการ ว่า ข้อมูลส่วนบุคคลตรงนี้ขอบเขตมันมากน้อยแค่ไหนครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : เดี่ยวให้กรรมการตอบนะครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : คือโดยหลักการแล้ว

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : เอาครับ เดี่ยวถ้าจะถาม แล้วก็เดี๋ยวให้เขาตอบนะครับ ไม่ต้องอธิบายแล้วครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ได้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านเสริมเกียรติ เชิญครับ

นายเสริมเกียรติ วรดิษฐ์ : กราบเรียนท่านประธาน และท่านกรรมการ แล้วก็ท่าน สสร. ที่เคารพครับ กระผมพูดสั้น ๆ เพื่อจะหารือนิดว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ถ้าจะแปลว่ามันเป็นข้อมูลซึ่งเป็นส่วนได้เสียอันพึงได้รับการคุ้มครองของบุคคลอื่น มันน่าจะแปลว่าได้ตรงนี้ เพราะผมคิดว่าคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล มันก็คือเป็นส่วนได้เสีย พึงจะได้รับการคุ้มครองของบุคคลอื่น ถ้าแปลได้แบบนี้ คำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ก็ไม่จำเป็นต้องมีเลยครับ กราบขอบคุณมากครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ท่านคิดว่าไม่ต้องมีนะครับ มีท่านใดเห็นว่า ไม่ต้องมีไหมครับ อาจารย์คมสันกับ
ท่านวิชา ไม่ต้องมีนะครับ ท่านอาจารย์คมสันครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานครับ
ผม คมสัน โพธิ์คง กรรมาธิการ และสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญครับ คือ ที่ท่านสมาชิก
สภาร่างรัฐธรรมนูญ ต้องขอประทานโทษที่เอ่ยนาม ท่านเสริมเกียรติ นะครับ ได้กล่าวถึงนั้น
เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วครับ เพราะคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล มันมีทั้งที่กระทบต่อบุคคลนั้น
และไม่กระทบต่อบุคคลนั้น เพราะฉะนั้นการเขียนคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล โดยหลักการ
ที่จะเป็นข้อห้ามไม่ให้บุคคลได้รับรู้รับทราบในเรื่องของคนอื่นนั้น ต้องเป็นเรื่องที่
รู้แล้วก่อให้เกิดความเสียหาย หรือกระทบต่อประโยชน์ได้เสียของบุคคลนั้น ซึ่งความจริง
แล้วก็อยู่ในเรื่องของสิทธิ เรื่องของความเป็นส่วนตัวอยู่ เพราะฉะนั้นการใส่คำว่า ข้อมูล
ส่วนบุคคล ไว้แบบนี้ ท่านประธานครับ มันกว้างมากครับ กว้างจนรวมถึงข้อมูลที่จะ
ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัวเสียของบุคคลด้วยก็ได้ เพราะฉะนั้นหมายความว่าข้อมูล
ส่วนบุคคลใด ๆ ก็ถูกห้ามในการที่จะเปิดเผยไปหมด ซึ่งถ้าเป็นประการอย่างนี้แล้ว
ก็จะเป็นปัญหาในเรื่องของการดำเนินการในหลาย ๆ อย่าง เช่น ในเรื่องของการ
ดำเนินการในเรื่องของทะเบียนราษฎร เรื่องของการศึกษา การวิจัย การวิเคราะห์ การสถิติ
ซึ่งจะเป็นปัญหาทั้งหมด เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนท่านประธานครับ คำว่า ข้อมูล
ส่วนบุคคล คำนี้กว้างเกินไปที่จะมาบัญญัติไว้ในมาตรานี้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่ควรมีไว้ นะครับ อาจารย์วิชาครับ ยังติดใจไหมครับ ถ้าเหตุผลเหมือนกันก็ไม่ต้องนะ

นายวิชา หงส์ประภัสร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม
เพิ่มเติมนิดหนึ่ง นะครับว่า เนื่องจากในมาตรา ๓๕ นี้ได้คุ้มครองในส่วนที่ข้อมูล
ส่วนบุคคลนั้นอยู่แล้ว คือ ความเป็นอยู่ส่วนตัวได้รับความคุ้มครองนี้ นะครับ แล้วก็ยังมี
ความจำเป็นนะครับที่ว่า ข้อมูลส่วนบุคคลนี้ คนที่มีส่วนได้เสียจำเป็นที่จะต้องเข้าไปรู้ครับ
ขอบพระคุณครับ เพราะฉะนั้นจึงขอที่จะให้ตัดออกครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านกรรมการจะตัดออกไหมครับ ท่านอาจารย์พิสิฐ เชิญครับ

นายพิสิฐ ลี้อาธรรม (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
กระผม นายพิสิฐ ลี้อาธรรม กรรมการ และ สสร. ขออนุญาตที่จะเรียนชี้แจงในประเด็น
เรื่องของข้อมูลส่วนบุคคล ขณะเดียวกัน ก็อยากจะขอเรียนให้เป็นบันทึกไว้ในสิ่งที่
เมื่อสักครู่เลขานุการ ฝ่ายเลขานุการของกรรมการได้รับที่จะไปตัดในเรื่องของ
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศออกนั้นนะครับ ก็ขอให้ตัดออก แต่ขอให้บันทึกไว้
ในเจตนารมณ์นะครับว่า ในเรื่องของความมั่นคงนั้นให้คำนึงถึงประเด็นนี้ด้วยนะครับ ที่นี้
กลับมาในเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคล ในเรื่องนี้นะครับ ผมอยากจะขอให้เราใช้เวลาคิดให้ดี

เพราะว่าเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลนี่นะครับ มีปัญหาอย่างมากในปัจจุบัน เนื่องจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยี (Technology) ข้อมูลสามารถที่จะนำไปที่ไหนก็ได้ในโลกเกี่ยวกับตัวตนของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลที่เปิดเผยได้หรือเปิดเผยไม่ได้ ข้อมูลบางอย่าง เช่น เรื่องความสูง เช่น เรื่องของสีผม อย่างนี้เปิดเผยได้ ไม่มีปัญหา แต่ข้อมูลบางอย่างนี้เจ้าตัวอาจจะไม่อยากจะเปิดเผย เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการแพทย์ของตัวเองที่เคยผ่าตัดมาก็ครั้ง เคยเป็นโรคหัวใจมาหรือเปล่า หรือข้อมูลเกี่ยวกับการหย่าร้างที่ตัวเองไม่อยากจะเปิดเผย ข้อมูลเกี่ยวกับบัตรเครดิต (Credit) ว่า บัตรเครดิตขณะนี้เรามีเบอร์อะไร แล้วเบอร์ประจำตัวของเราพิน นัมเบอร์ (PIN Number – Personal Identification Number) คืออะไร อย่างที่ท่านวิทยาดอนขโมยเงินไปจากตู้เอทีเอ็ม (ATM) ก็เป็นตัวอย่างหนึ่งของข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้มีการลักลอบเอาไปใช้ประโยชน์โดยมิชอบ แต่ขณะนี้ กฎหมายยังไม่ได้ปกป้องในส่วนนี้อย่างเพียงพอ ถ้าเกิดคนข้าง ๆ ผมมีเบอร์บัตรเครดิตผมอยู่ พร้อมพิน นัมเบอร์ ผมยังเอาผิดเขาไม่ได้ว่าเขาขโมย เพราะนั่นเป็นเพียงตัวอย่างของข้อมูลที่เขาได้มีครอบครอง เป็นตัวอย่างนะครับ เพราะฉะนั้นในเวลานี้ นะครับ ในสากลโลก ไม่ว่าจะเป็นประเทศในสหรัฐ หรือในยุโรปได้มีการดูแลในเรื่องนี้เป็นอย่างมากว่า ข้อมูลส่วนบุคคลจะได้รับการปกป้องอย่างไร อย่างในกรณีของยุโรปนะครับ มีการออกเป็นไกด์ไลน์ (Guideline) ให้กับประเทศในยุโรป ได้มีการดำเนินการว่า ข้อมูลส่วนบุคคลพึงจะต้องมีการปกป้องอย่างไรบ้าง เพื่อที่จะไม่ให้ข้อมูลที่เปิดเผยไม่ได้นี้ เป็นความลับส่วนตัว ที่จะเปิดเผยได้ก็ต่อเมื่อเจ้าของยินยอม เจ้าของนี้ต้องให้คอนเซนต (Consent) ขอรหัสที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ ต้องให้การยินยอมเสียก่อน จึงจะเปิดเผยได้ อย่างในกรณีของอังกฤษก็ได้มีการออกกฎหมายที่เรียกว่า ดาต้า โพรเทกชัน ลอว์ (Data protection law) เมื่อปี ๑๙๙๘ ซึ่งกำหนดรายละเอียด ต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลที่จะให้สิทธิส่วนบุคคล ที่จะเข้าถึงข้อมูลว่าข้อมูลของตัวเองอยู่ที่ไหนบ้าง อยู่ที่ทะเบียนราษฎร อยู่ที่โรงเรียน อยู่ที่หน่วยงานที่ตัวเองทำงานอยู่ด้วย ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น ให้สิทธิแก่บุคคลที่จะมีสิทธิในการที่จะแสดงไม่เห็นด้วยกับข้อมูลนั้น เช่น ลงข้อมูลผิดพลาดในกรณีบางกรณี อย่างเช่น ตัวเองยังไม่ได้หย่า แต่ไปลงในทะเบียนว่า หย่าเป็นต้นนะครับ หรือในบางกรณีที่มีการนำข้อมูลนี้ไปใช้ในลักษณะที่ไม่เหมาะสม เช่น

ไปทำ ไดเร็กต์มาร์เก็ตติง (Direct marketing) หรือว่าไปค้าขายต่อเนื่อง โดยที่เจ้าตัวไม่ได้เห็นชอบ สิ่งนี้กฎหมายของต่างประเทศนี้ ได้มีการบัญญัติเอาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่อังกฤษ ซึ่งได้มีผลบังคับใช้มาหลายปีแล้ว แล้วก็ในกรณีของอียู (EU – European Union) นี้ ถึงขั้นที่ว่า ห้ามไม่ให้เอาข้อมูลเหล่านี้ออกนอกประเทศ เพราะมันเกิดธุรกิจในการประมวลผลข้อมูล ส่งข้อมูลส่วนบุคคลจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งโดยอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic) เพราะฉะนั้นประเด็นเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคล ผมจึงเห็นว่า เป็นเรื่องใหญ่ที่ประเทศเรายังล้าหลังในส่วนนี้อย่างมาก ขณะนี้เรามีกฎหมายอยู่ ๒ ฉบับ ที่พูดเรื่องนี้ กฎหมาย ฉบับที่ ๑ คือ กฎหมายข้อมูลข่าวสารของทางราชการ ที่มีการพูดถึงเรื่องของข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งในกฎหมายฉบับนั้น ก็มีการเขียนประเด็นต่าง ๆ ที่ท่านสมาชิกได้เป็นห่วง รongรับไว้ อย่างเช่น ในมาตราที่ ๒๓ นะครับ มีการกำหนดเกณฑ์ว่า หน่วยราชการนี้ ในการที่จะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลนี้ จะต้อง มีหลักเกณฑ์อย่างไรบ้าง คือ ตัวอย่างเช่น มาตรา ๒๓ (๑) นี้ การเก็บข้อมูลต้องเก็บเท่าที่จำเป็น เพื่อการดำเนินงานของหน่วยงานเท่านั้น แล้วก็ให้ยกเลิกเมื่อหมดความจำเป็น พยายามเก็บข้อมูลโดยตรงจากเจ้าของข้อมูลเป็นต้น นี้คือ ตัวอย่างของมาตรา ๒๓ ที่มีการระบุไว้ แล้วก็ในมาตราที่ ๒๔ นะครับ ก็มีการระบุไว้ว่า การที่จะเอาข้อมูลส่วนบุคคลไปเปิดเผยนี้ ทำไม่ได้ เว้นแต่กรณีต่าง ๆ เป็นต้น เช่น กรณีที่ ๑ เป็นการเปิดเผยต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานของตน เพื่อนำไปใช้ตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานนั้น ๆ หรือเป็นการเปิดเผยปกติภายใน -----

เพื่อวัตถุประสงค์ในการใช้ข้อมูลส่วนตัวนั้น หรือเปิดเผยในการวางแผนในด้านสถิติ หรือประโยชน์ในการวิจัย โดยไม่ระบุชื่อ หรือส่วนที่จะทำให้ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลนั้น มีความเสียหายนะครับ เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งมีรายละเอียดมากมายด้วยกันว่า ในการเปิดเผยเหล่านี้ จะเปิดเผยได้ในกรณีใด ๆ บ้าง แล้วก็มีมาตรา ๒๕ ที่ให้อำนาจแก่บุคคล มีสิทธิที่จะขอข้อมูลส่วนบุคคลของตัวเองจากหน่วยงานของรัฐ โดยทำเป็นหนังสือ แล้วก็ให้มีการดำเนินการตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้จะครับว่า บุคคลไหนที่ถูกเก็บข้อมูล ตัวเอง มีสิทธิที่จะขอได้ แล้วก็สิทธิที่จะให้ความชัดเจนว่า ข้อมูลใดที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งสิ่งนี้ ก็มีเกณฑ์เขียนไว้แล้ว ทั้งหมดนี้ก็มีไว้ เพื่อปกป้องบุคคลในประเทศ เกี่ยวกับข้อมูล ส่วนบุคคลที่ราชการเก็บเอาไว้ เพราะฉะนั้นในข้อนี้ที่เปิดโอกาสให้ใครก็ได้แล้วแต่ จะเป็น คนดีหรือคนไม่ดี ขอข้อมูลจากทางราชการ แล้วก็จะมีข้อจำกัดว่า ในเรื่องของข้อมูล ส่วนบุคคลมีข้อจำกัดนี้ แล้วก็ท่านเป็นห่วงว่า จะทำให้เราไม่สามารถเข้าถึงข้อมูล ส่วนบุคคลนั้นได้ จริง ๆ แล้วก็อยากจะเรียนว่า กฎหมายก็ได้มีการรองรับไว้แล้วว่า ถ้าเป็นการทำเพื่อการวิจัย หรือเพื่องานราชการ หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะนี้ทำได้ แต่ถ้าเป็นการเอาข้อมูลของราชการมาเกี่ยวกับตัวบุคคล แล้วก็เพื่อประโยชน์ในกรณี ของธุรกิจตัวเอง ไปทำไต่เร็กซ์ มาร์เก็ตติง หรือไปทำการก่อการร้าย หรือไปทำการ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายนี้ละครับ กฎหมายข้อมูลข่าวสารราชการก็ห้ามเอาไว้ อันนี้ ผมคิดว่า การบัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๕ จึงเป็นสิ่งที่ถูกต้องนะครับ ประเด็นต่อไปที่ผมขออนุญาตพูดต่อหน้าครับ ก็คือวรรคสอง

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี่ยววรรคสอง เดี่ยวอีกทีดีไหมครับอาจารย์

นายพิสิฐ ลิ้อธรรม (กรรมาธิการ) : ครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
จะได้ตัดสินทีละวรรค ท่านสมาชิกครับ เห็นพูดกัน อภิปรายกันหลายครั้งนะครับ เข้าใจกัน
หรือยังไม่ทราบนะครับ ถ้าเข้าใจแล้ว ก็น่าจะลงคะแนนได้

นายวัชร หงส์ประภัศร : ขอนิดเดียวครับ ขอผมเพิ่มเติมนิดเดียว

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ขอให้ท่านศักดิ์ชัย เขายกมือมานานแล้ว

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ ขออนุญาต
ให้ข้อมูลที่ถูกต้องครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
แล้วที่พูดไปแล้วไม่ถูกต้องหรือครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ถูกต้องครับ แต่ผมจะให้ข้อมูล
ที่ถูกต้องเพิ่มเติมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
เพิ่มเติม อย่างนั้นเดี๋ยวฟังท่านศักดิ์ชัยนิดหนึ่งนะครับ ท่านศักดิ์ชัยให้ผมเรียกก่อน
แล้วท่านค่อยยืนยันนะครับ เชิญครับ ว่าอย่างไรครับ

นายศักดิ์ชัย อุ่นจิตติกุล : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานครับ
ท่านประธานครับ ผม ศักดิ์ชัย อุ่นจิตติกุล สมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนุญ ผมว่าผมมี
ทางออกให้ นะครับ เพราะว่าในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลนี่ นะครับ จริง ๆ เราก็ต้องปกป้อง
 นะครับ แต่ที่นี้ท่านลองย้อนกลับมาสิครับว่า ในมาตรา ๓๕ ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้
ได้เขียน แล้วก็ตัดคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ออก แล้วใช้คำว่า ตลอดจนความเป็นอยู่
ส่วนตัว ผมก็เลยเข้าใจว่า ถ้ามาตรา ๓๕ ตรงนี้เราระบุอย่างนี้ ก็จะครอบคลุมถึง
ความเป็นอยู่ส่วนตัว รายละเอียดต่าง ๆ ในเรื่องของส่วนตัวที่จะไม่เปิดเผยได้
ตรงนั้นมันก็มีอยู่แล้ว ผมก็เลยอยากให้ท่านกรรมาธิการยกร่างช่วยชี้แจงว่า ถ้าท่านตัด
ข้อมูลส่วนบุคคล ออก แล้วใส่คำว่า ความเป็นอยู่ส่วนตัว ใส่ ถ้าเอามาตรา ๕๕ ท่านก็เอา
ความเป็นอยู่ส่วนตัว ใส่เข้าไป มันก็ไม่น่าจะมีปัญหา ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
คือ ๕๕ มันเป็นเรื่องข้อมูล นะครับ ถ้าจะย้ายตรงนั้นมา มันก็ต้องมีคำว่า ข้อมูล อยู่ด้วย
ใช่ไหมครับ อาจารย์

นายวัชร หงส์ประภัศร : ผมมีข้อเสนอครับ

๓๘

สสร ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

วรุทัย ๑๔/๓

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ข้อเสนอ ลองฟังดูครับ

นายวิชา หงส์ประภัสร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม วิชา หงส์ประภัสร์ ขอขอบคุณท่านประธานครับ คือ เมื่อฟังท่านกรรมาธิการชี้แจงแล้ว กระผมก็เห็นความสำคัญ แต่ว่าการที่ข้อยกเว้นเขียนปิดไว้แบบนี้ นั้น ไม่เปิดช่องเลย ในกรณีที่ผู้มีส่วนได้เสียจะรับทราบข้อมูลส่วนบุคคลนั้นครับ เพราะฉะนั้นกระผมขอเสนอ ให้เป็น ตามที่กฎหมายบัญญัติ ไว้ด้วย เพราะท่านกรรมาธิการได้บอกไว้แล้วว่า ได้มีกฎหมายบัญญัติในเรื่องนี้เปิดโอกาสไว้แล้ว เพราะฉะนั้นก็ขอเติมคำว่า ตามที่ กฎหมายบัญญัติ ไว้ด้วย ขอขอบคุณครับ

- ๑๕/๑

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : อาจารย์คมสันเดี๋ยวนะครับ ใจเย็น ๆ ฟังอาจารย์พิเชียรบ้าง เมื่อกี้ เชิญครับ ท่านเสนอ นะครับ ไม่ต้องถามนะ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ครับ ขอขอบคุณครับ ขอขอบคุณท่านประธาน ครับ ผม พิเชียร อำนางวรประเสริฐ สสร. นะครับ คือ ผมคิดว่า ประเด็นนี้เป็นประเด็น สำคัญ เพราะว่า การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลหรือไม่ ขณะนี้เป็นเรื่องใหญ่มากท่าน ประธาน เพราะว่า พวกเราเองตอนนี้เราก็บางครั้ง เราก็มักจะได้รับโทรศัพท์เข้ามา นะครับ เสนอขายสินค้าบ้าง ขายประกันบ้าง

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ท่านพิเชียร ผมว่าประเด็นนี้ซ้ำ คนอื่นเขาพูดไปเยอะแล้ว ด้วยความเคารพท่านจริง ๆ ถ้าซ้ำแล้วอย่าไปพูดเลย เอาเรื่องอื่นที่ยังไม่มีใครพูด

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ท่านฟังผมสั้น ๆ ไม่เกิน ๒ นาทีครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : มันไม่เท่าไรหรอกครับ อย่าให้มันซ้ำก็แล้วกัน ข้อบังคับเขาบอกว่า พูดแล้วอย่าซ้ำ อย่า วกวน ผมไม่ได้เบรก (Break) ท่านเลยครับ ด้วยความเคารพท่านจริง ๆ เชิญครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ผมก็ยังไม่ได้ทันจะพูดอะไรมากมายครับ ขอสั้น ๆ นิดเดียวว่า คือ เรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลนี้ ต้องดูว่า ข้อมูลนั้นจะมีผลกระทบต่อ บุคคลนั้น ๆ หรือไม่ แล้วก็ เป็นข้อมูลที่บุคคลนั้นยินยอมให้เปิดเผยหรือไม่ ซึ่งตรงนี้ มันลำบากที่จะแยกแยะนะครับ เพราะว่า ข้อมูลส่วนบุคคลที่เปิดเผยออกมาสู่สาธารณะ แล้วก็ ข้อมูลที่หน่วยราชการต่าง ๆ เก็บไว้เนี่ย มันไม่มีขีดค้น เราไม่รู้ว่าเขาเก็บข้อมูลของเรา ลึกลงไปถึงขั้นไหนนะครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้อ่าเขียนไว้เพียงแค่นี้ว่า เว้นแต่การเปิดเผย ข้อมูลที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคล นี้ มันกว้างเกินไป คือ ถ้าท่านจะเขียนให้ยกเว้นข้อมูล ส่วนบุคคล ท่านก็ต้องเขียนว่า หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่มีผลกระทบต่อบุคคลนั้น ถ้าอย่างนี้ก็ชัดเจนกว่า แต่ว่าถ้าท่านเขียนไว้กว้าง ๆ อย่างนี้ หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล เฉย ๆ อันนี้จะทำให้มันเกิดปัญหาขึ้นมาได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็ ผมอยากให้ พิจารณาให้ดีกว่า ควรที่จะเพิ่มคำนี้ลงไปหรือไม่ ขอขอบคุณมากครับ ท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์คมสันเพิ่มนะ ไม่ค้านะ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : เพิ่มครับท่านประธาน กราบเรียน
ท่านประธาน ผม คมสัน โพธิ์คง กรรมาธิการ และสมาชิกสภาาร่างรัฐธรรมนูญ ผมคิดว่า
คงต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้องกับพี่น้องประชาชน แล้วก็ในที่ประชุมแห่งนี้ครับ มาตรฐาน
เป็นเรื่องของสิทธิได้รู้ของประชาชน ในกรที่จะได้รู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ ไม่ใช่สิทธิที่
ประชาชนจะได้รู้จักข้อมูลที่เอกชนเขาเก็บไว้ ผมคิดว่า ท่านกรรมาธิการชี้แจง ๒ เรื่อง
ปนกันนะครับ ๑. ก็คือว่า ในประเทศอังกฤษมีกฎหมาย ๒ ฉบับครับ ท่านประธานครับ
กฎหมายที่เรียกว่า ดาต้า โพรเทกชัน ฉบับหนึ่ง กับอีกฉบับหนึ่งเขาเรียกว่า ฟรีดอม ออฟ
อินฟอร์เมชัน มาตรฐานนี้ครับ คือ เรื่องกฎหมายที่เรียกว่า ฟรีดอม ออฟ อินฟอร์เมชัน
ไม่ใช่ ดาต้า โพรเทกชัน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านพูดไปแล้วไม่ใช่หรือครับ เรื่องนี้หลายที่แล้วครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ถูกครับ เป็นประเด็นที่กรรมาธิการ
ได้กล่าวถึง แล้วเอา ๒ เรื่องมาปนกันครับ ผมกำลังจะให้ข้อมูลที่ถูกต้องครับท่านประธาน
ในประเด็นนี้ ในเรื่องของดาต้า โพรเทกชัน เขาพูดถึงเรื่องเอกชนครับ มาตรฐานนี้เป็นมาตรา
ที่พูดถึงการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการเท่านั้น โดยหลักการ การคุ้มครองข้อมูล
ข่าวสารของราชการนั้น เขาไม่เปิดเผยแล้วครับ ถ้าเป็นเรื่องข้อมูลส่วนบุคคล
แต่การมาเขียนตรงนี้แล้ว ทำให้เข้าใจว่า กฎหมาย ๒ ฉบับ เป็นฉบับเดียวกันนี้ ผมคิดว่า
เป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง ในต่างประเทศนะครับ ท่านประธานครับ โออีซีดี
(OECD – The Organization for Economic Co-operation and Development) เขาวาง
หลักการเรื่องนี้เป็นไกด์ไลน์ (Guideline) นะครับ เคานซิล ออฟ ยุโรป (Council of
Europe) ก็วางไว้ครับ เป็นไดเรกทีฟ (Directive) ๙๕/๔๖ ในกฎหมายหลายประเทศเขียน
แยกเป็น ๒ ฉบับ ฉบับหนึ่งเรียกว่า ฟรีดอม ออฟ อินฟอร์เมชัน ซึ่งใช้ตามเรื่องนี้ละครับ
สิทธิได้รู้ของประชาชน เช่น สหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ ในนิวซีแลนด์ใช้ชื่อว่า
ดิ ออฟฟิเชียล อินฟอร์เมชัน แอกต์ (The official Information Act) ปี ๑๙๘๒ นะครับ ใน

ออสเตรเลียก็มีกฎหมายเหล่านี้เหมือนกัน แล้วก็ในหลายมลรัฐ แล้วแยกไป ในประเทศ
อื่น ฝรั่งเศสก็มีเรื่องฟรีดอม ออฟ อินฟอร์เมชัน แต่สิ่งที่พูดว่า ดาต้า โพรเทกชัน นั้น
ในหลายประเทศมุ่งที่การคุ้มครองจากการล่วงละเมิดในข้อมูลส่วนบุคคล เนื่องจาก
เอกชนเก็บรวบรวมข้อมูลไว้ครับ ท่านประธานครับ ไม่ใช่เรื่องมาตราบนี้ ซึ่งเป็นเรื่องของ
ราชการเป็นผู้ครอบครอง เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ -----

กฎหมายในหลายประเทศเขาเขียนหลายอย่างครับ เช่น ใช้คำว่า ดาต้า โพรเทกชัน ซึ่งหมายถึงเรื่องของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่เอกชนให้การดูแล กับอีกอันหนึ่ง คือ ฟรีดอม ออฟ อินฟอร์เมชัน ซึ่งในประเทศอังกฤษนี่ ดาต้า โพรเทกชัน และ ฟรีดอม ออฟ อินฟอร์เมชัน มีกฎหมาย ๒ ฉบับ เพียงแต่อยู่ภายใต้องค์กรเดียวกันเท่านั้น ที่ไปดูแลเท่านั้น แต่หลักการในการดูแลแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในส่วนของภาคเอกชนนั้น การส่งผ่านข้อมูล การประมวลผลข้อมูล เนื่องจากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศทันสมัย โดยหลักการ เขาก็มีข้อจำกัดสี่ห้าประการ ประการหนึ่ง ก็คือ การประมวลผลแล้วส่งผ่านไปยังต่างแดนนั้น กระทำไม่ได้ เพราะไปละเมิดไพรเวซี สำหรับในประเทศไทยนะครับ กฎหมายฉบับนี้ยังไม่มีครับ ท่านประธานครับ กฎหมายที่เรียกว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งเรียกว่า ดาต้า โพรเทกชัน นั้น ยังไม่เกิด เนื่องจากเสนอหลายสมัยแล้วเกิดไม่ได้ครับ ท่านประธานครับ เพราะว่ากระทบต่อการประกอบธุรกิจของผู้มีอำนาจบางส่วน เพราะฉะนั้นนะครับ ท่านประธานครับ ผมมีหลักการอย่างนี้ว่า ถ้าจะพูดถึงเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลนี้ ต้องไปพูดในเรื่องความเป็นส่วนตัว เรื่องไพรเวซี แล้วหลายประเทศเรื่องดาต้า โพรเทกชัน อยู่ในเรื่องของ ไพรเวซี แอกต์ ในกฎหมายเรื่องความเป็นส่วนตัว ไม่ใช่เรื่องของ ไรท์ ทู โนว์ และ ไรท์ ทู แอ็กเซส ตามมาตรฐานนี้

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ท่านพูดมาไม่น้อยกว่า ๓ ครั้งแล้วครับ ท่านกรรมาธิการครับ เชิญครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ ผม สมคิด เลิศไพฑูรย์ กรรมาธิการครับ ความจริงสิ่งที่กรรมาธิการเสียงข้างน้อยได้พูดไปนี้ กรรมาธิการเสียงข้างมากก็ทราบดีอยู่แล้วครับ การแยกระหว่าง พรบ. ข้อมูลข่าวสารราชการ กับไพรเวซี แอกต์ส นี่เป็นคนละเรื่องกัน ในทางวิชาการก็รู้กันโดยทั่วไปครับ ไม่ใช่สิ่งใหม่แต่ประการใดทั้งสิ้น ในมาตรา ๕๕ ที่กรรมาธิการขอเติมถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ก็เข้าใจตรงกันว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องของ พรบ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ ซึ่งเมื่อตอนต้นนี้ ท่านพิสิฐก็ได้ชี้ให้เห็นนะครับว่า ใน พรบ. ข้อมูลข่าวสารราชการหลายมาตราก็พูดเรื่องข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ผมขออนุญาตอ่านอีกสักรอบหนึ่งว่า

ใน พรบ. ข้อมูลข่าวสาร ปี ๒๕๔๐ นี้จะครบ ได้นิยามคำว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ด้วยเข้าไปใน พรบ. ฉบับนี้ ใน พรบ. ฉบับนี้นิยามว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติ สุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้น หรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แขนงบันทึกลักษณะ เสียงของคน หรือรูปถ่าย และให้หมายรวมถึง ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ ถึงแก่กรรมแล้วด้วย ก็หมายความว่า ใน พรบ. ข้อมูลข่าวสารนั้น ไม่ได้พูดเฉพาะข้อมูล ข่าวสารราชการโดยทั่วไปเท่านั้น แต่พูดถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งกรมการ ได้พูดถึงด้วยนะครับ ในเสียงข้างมากนะครับ ฉะนั้นในมาตรา ๕๕ ถ้าจะเติมเรื่องข้อมูล ส่วนบุคคลเข้าไป ก็เป็นเรื่องปกติที่อยู่ใน พรบ. ข้อมูลข่าวสารได้ ความจริงกรมการ ได้เสนอพรรคสองด้วยครับ ท่าน สสร. ทั้งหลายครับว่า ในพรรคสองนี้เองที่กรมการ บอกว่า ขอย้ายที่ไปอยู่ในมาตรา ๓๕ แต่เดิม ที่วันก่อนตกลงกันนี่นะครับ แต่ยังไม่เป็นที่ยุตินี้ ความจริงในพรรคสองนี้เอง ที่ขอเติมนะครับว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน อันนี้ละครับ ไพรวะซี แอกต์ ที่พูดกัน ฉะนั้นการแยกระหว่าง พรบ. ข้อมูลข่าวสาร ส่วนบุคคล กับ พรบ. เรื่องไพรวะซี แอกต์ นี้เป็นเรื่องที่กรมการเข้าใจชัดเจนดี ผมขอ อนุญาตให้ข้อมูลท่านประธาน ท่านกรมการเพิ่มเติม ท่าน สสร. เพิ่มเติมด้วยครับว่า ความจริงผมเป็นกรรมการในกฎหมายข้อมูลข่าวสารราชการอยู่หลายปี เป็น คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารราชการ อยู่ประมาณ ๓ ถึง ๔ ปี ก็เข้าใจ เรื่องนี้ถ่องแท้ดีครับว่า เรื่องข้อมูลข่าวสารราชการ กับเรื่องไพรวะซี แอกต์ นี้เป็นเรื่องที่ คนละเรื่องกัน และขออนุญาตเรียนนะครับว่า กรมการเสียงข้างมากเป็นคนเสนอให้มี ไพรวะซี แอกต์ เองนะครับ ถึงเขียนมาตรา ๕๕ พรรคสองขึ้น ไม่ใช่กรมการเสียงข้าง น้อยนะครับที่เสนอเรื่องนี้ขึ้นมา กรมการเสียงข้างมากเสนอเรื่องนี้ขึ้นมาครับ และ ขอให้เติมในพรรคสองนั่นเองครับ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ท่านวัชราได้ขอเติมว่า ทั้งนี้ ตามที่ กฎหมายบัญญัติ นี้ กรมการเห็นด้วยอย่างยิ่งครับ และคิดว่าจะทำให้ร่างของ

สสร ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

ประไพพิศ ๑๖/๓

กรรมาธิการนั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้นกว่าเดิม และขออนุญาตเติมคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ตามที่ได้หารือกันครับ ในวาระหนึ่ง นะครับ

นายวัชรา หงส์ประภัสสร : ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ส่วนวาระสอง เดี่ยวอาจารย์พิสิฐจะพูดอีกทีนะครับ หรืออย่างไรครับ ถ้าอย่างนั้น
ผมขออนุญาตถามวาระหนึ่งนะครับ

(นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง)
มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
มาตรา ๕๕ วาระที่ ๑ นะครับ กรรมาธิการมีแก้ไขนะครับ โดยในร่างของกรรมาธิการ
ตัดคำว่า ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ออกไปแล้ว คงเหลือข้อความที่ว่า และเข้าถึง
นะครับ และเข้าถึง นี้มีใครตั้งใจอยู่ไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่มีนะครับ เพราะฉะนั้นก็มีข้อความที่จะต้องลงมติครับ ก็คือ กรรมการ
เติมข้อความว่า หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล และเพิ่มข้อความในส่วนท้ายนะครับว่า ตามที่
กฎหมายบัญญัติ เข้าไป ทั้งนี้ นะครับ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ นะครับ ผมจะถาม
ท่านนะครับ

(นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง)
มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ถ้าสมาชิกเห็นด้วยกับที่กรรมการเสนอแนะครับ เสนออะไร เมื่อก็อธิบายไปแล้วนะครับ
ให้กด เห็นด้วย ถ้าไม่เห็นด้วยกับกรรมการ โดยให้ตัดข้อความ หรือที่เป็นข้อมูล
ส่วนบุคคลนะครับ หรือให้เป็นไปตามที่กรรมการเสียงข้างน้อยสงวนความเห็นไว้
นะครับ ให้กด ไม่เห็นด้วย นะครับ เข้าใจนะครับ ลงคะแนนครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ มีท่านใดยังลงไม่เรียบร้อย มีไหมครับ ไม่มีนะครับ ปิดการลงคะแนน เจ้าหน้าที่
รวมคะแนนด้วยครับ เห็นด้วย ๔๐ ไม่เห็นด้วย ๒๓ งดออกเสียง ไม่มี ไม่ลงคะแนน
ไม่มีนะครับ ก็เป็นไปตามที่กรรมการเสนอ กับที่ท่านอาจารย์วัชรฯเพิ่มข้อความ
ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ นะครับ

วรรคที่ ๒ นะครับ กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่ มีสมาชิกท่านใดเห็นเป็นอย่างอื่นใหม่ครับ ท่านอาจารย์วัชรวิฑูรย์เห็นเป็นอย่างอื่นหรือครับ

นายวัชรวิฑูรย์ หงส์ประภัสร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมวัชรวิฑูรย์ หงส์ประภัสร์ สสร. กระผมขอเพิ่มเติมคำว่า ข้อห้าม นะครับ เปิดเผยหรือเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลโดยมิชอบ เป็นข้อห้ามเพิ่มเติม

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เพิ่มเติมตรงไหนครับ อาจารย์ครับ

นายวัชรวิฑูรย์ หงส์ประภัสร์ : บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ หรือเปิดเผย หรือเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลโดยมิชอบ จากข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตน คือ อาจจะมีข้อห้ามอื่นให้ลงตัวอย่างนี้ครับว่ามีข้อห้ามเพิ่มเติม คือ เปิดเผยและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลโดยมิชอบ เพราะที่ระบุไว้เดิมนั้นเป็นการเอาข้อมูลไปแสวงหาประโยชน์เท่านั้น

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
มันมีคำว่า คุ้มครอง นะครับอาจารย์

นายวัชรวิฑูรย์ หงส์ประภัสร์ : ครับ คุ้มครองการแสวงหาประโยชน์ แต่มันอาจจะมีกรณีที่ทำไปเพื่อมุ่ง ไม่ใช่มุ่งประโยชน์นะครับ มุ่งทำลาย มุ่งไปทำ โดยมิชอบครับขอบคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์พิสิฐครับ เชิญครับ

นายพิสิฐ ลิ้อาธรรม (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายพิสิฐ ลิ้อาธรรม ครับ ประเด็นที่กระผมได้อภิปรายไปเมื่อตอนต้นนี้นะครับ ก็เป็นเรื่องของข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในมือของทางราชการนะครับ แต่ที่ผมจะอภิปรายต่อไปนี้เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในมือของเอกชนต่าง ๆ นะครับ ที่พวกเราไปกรอกใบสมัคร ไปกรอกอะไรต่ออะไรแล้วเขาเก็บเอาไว้เนี่ยครับ สากลเขาจะมีระบบการดูแลว่าข้อมูลอันนั้นจะเก็บไปใช้เพื่อประโยชน์เฉพาะที่เรายอมเท่านั้น จะไม่ยินยอมให้เอาข้อมูลนั้นไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น เช่น ไปขายให้กับบริษัทบัตรเครดิตไปขายให้กับ

ใครต่อใครนะครับ หรือจะมีระบบของการดูแลว่า แม้กระทั่งในอเมริกาเน่ ไดเร็กต์
มาร์เก็ตติง โดยการโทรศัพท์มาหาเราเพื่อจะขายของนี่ มีกฎหมายห้ามนะครับ อันนี้ก็เป็
นอีกชั้นหนึ่งต่อไป เพราะฉะนั้นเรื่องของความเป็นส่วนตัวนี่ จริง ๆ แล้วในมาตรานี้ผมก็
ยอมรับว่าอาจจะผิดที่ผิดทาง ตามที่ท่าน สสร. เจิมศักดิ์ได้เคยอธิบายไว้ว่า มาตรา ๕๕
เป็นเรื่องของข้อมูลข่าวสาร -----

โดยเฉพาะสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากทางราชการ แต่เรื่องของความเป็นส่วนตัว ความเป็นข้อมูลส่วนบุคคลนี้ครับ น่าจะไปอยู่ในมาตรา ๓๕ ในเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล สิ่งนี้มันมากกว่ากรรมสิทธิ์ ซึ่งประเด็นที่ท่านนิติพินิจจะชี้แจงนะครับ มากกว่า กรรมสิทธิ์ เพราะเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เป็นสิ่งที่อาจจะเป็นตัวเลข อาจจะเป็นข้อมูลที่อยู่ในอิเล็กทรอนิกส์ เหล่านี้เป็นต้นนะครับ เพราะฉะนั้นการปกป้องข้อมูลเหล่านี้ ทุกวันนี้ในต่างประเทศจะมีระบบที่ดูแลอย่างเข้มงวด เพื่อให้บุคคลไม่ถูกละเมิดนะครับ ในการเอาข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่อยากเปิดเผยเอาไปใช้โดยที่ตัวเองไม่ยอมรับ หรือเอาไปใช้อย่างผิด ๆ เป็นต้น เพราะฉะนั้นประเด็นที่ท่าน สสร. วิชา ประทานโทษครับ ได้ อภิปรายมานั้น ผมเห็นด้วยครับว่า อันนั้นอาจจะใส่ลงไปได้ครับ แต่ว่าที่อยากจะหารือ ท่าน สสร. นี้ ก็คือว่า ที่ทางที่อยู่ในรัฐธรรมนูญของเรา ถ้ามาใส่ในวรรคสองของ มาตรา ๕๕ นี้ อาจจะดูผิดที่ผิดทาง ผมจึงอยากจะขอยกเป็นประเด็นว่า ท่านจะยินยอมไหมถ้าจะย้ายข้อความนี้กลับไปมาตรา ๓๕ เพื่อจะได้มีความชัดเจนว่า นี่เป็นเรื่องของการปกป้องสิทธิส่วนบุคคลนะครับ สิทธิที่เราจะต้องมีการที่จะบอกได้ว่า ข้อมูลของเราอยู่ที่ไหน แล้วเรายอมไหมที่อยู่อย่างนั้น เราไม่ยอม เราก็มีสิทธิไปบอกเขาได้ว่า ใส่อย่างนั้น ไม่ได้ แล้วถ้าเขาใส่เราผิด ๆ เราก็จะมีสิทธิที่จะขอให้เขาแก้ไข หรือเรามีสิทธิที่จะบอกเขาว่า เขาไปใช้ต่อประโยชน์อย่างอื่นไม่ได้ อย่างนี้เป็นต้น อันนี้ก็ขออนุญาตที่จะยกขึ้นมา เป็นประเด็นครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ครับ ท่านวิชาครับ ท่านกรรมาธิการเห็นด้วยกับที่ท่านเสนอแนะครับ ข้อความของท่าน ชัด ๆ เป็นอย่างไรครับ ฟังดูอีกทีนะครับ ยังไม่ได้ตัดสินใจ

นายวิชา หงส์ประภัสร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม วิชา หงส์ประภัสร์ กระผมได้ข้อความที่ชัดเจนแล้วครับว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการเปิดเผย หรือเผยแพร่ หรือแสวงหาประโยชน์ อันนี้มีอยู่แล้วครับ เต็มคำว่า จากการเปิดเผยหรือเผยแพร่ หรือแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับตน และผมไม่ขัดข้องครับที่จะย้ายไปในมาตรา ๓๕ ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 เอาสัก หรือ เดียวนะครับ ออย่า หรือ เยอะ ท่านกรรมาธิการเห็นเป็นอย่างไรครับ เห็นด้วย
 หรือไม่เห็นด้วยอย่างไรครับ เชิญครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : เฉพาะประเด็นนี้
 ได้ใหม่ครับ ท่านประธานครับ ขออนุญาตท่านวัชรารหรือไปเลยว่า ถ้าเขียนอย่างท่านวัชรา
 ว่า ก็ดีนะครับ เกิดสิทธิที่ชัดเจนขึ้น แต่ว่าอาจจะมีปัญหาการได้ว่า มันครบถ้วนทุกอย่างหรือ
 ยัง ความจริงกรรมาธิการอยากเติม ใช้คำของกรรมาธิการเหมือนเดิมนี้ครับ แต่ว่าล้อท่าน
 วัชรา เมื่อกี้ี้ คือเติมคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติเข้าไป แล้วก็ไปเขียนใน
 บทเฉพาะกาลนะครับ รั้บกับที่ท่านกรรมาธิการเสียงข้างน้อยต้องการ ก็คือว่า ไปออก
 กฎหมายโพเวซี แอกต์ ภายในกำหนดเวลา อาจะ ๑ ปี หรือ ๒ ปีก็แล้วแต่ ขออนุญาต
 หรือท่านวัชราว่า แทนที่จะไปได้ว่า มีสิทธิอะไรบ้าง เปิดเผย ไม่เปิดเผย อะไรต่าง ๆ เอา
 เป็นว่า คุ่มครองทั้งหมดละครับ แต่ว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ขออนุญาตหรืออย่าง
 นี้ได้ใหม่ครับ

นายวัชรา หงส์ประภัศร : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพครับ
 คือ จากเดิมนี่เป็นการมีเจตนาพิเศษ คือ แสวงหาประโยชน์นะครับ ตอนี้กระผมหมายถึง
 ว่า ในกรณีที่เขาไม่ได้แสวงหาประโยชน์ แต่เขาไปเปิดเผย หรือเผยแพร่ เพื่อประโยชน์ที่จะ
 ทำลายนี่นะครับ อันนี้มันก็ไม่เข้าเงื่อนไขที่จะได้รับความคุ้มครองครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 คือ อย่างนี้อาจารย์วัชรา ฟังซ้ำ ๆ นะครับ กรรมาธิการเขาบอกว่า ขอตามนี้ แต่เติมข้อความ
 ว่า ตามที่กฎหมายบัญญัติ ส่วนรายละเอียดที่ท่านอาจารย์วัชราเสนอนั้น ให้ไปอยู่ใน
 บทเฉพาะกาลว่า ให้มีกฎหมายออกในเวลาเท่าไร ไม่ใช่ไม่มีนะครับ มี แต่ให้ไปอยู่
 ตรงนั้น อาจารย์คมสันใจเย็นนะครับ เอาให้จบเป็นคน ๆ ไปว่าท่านพอใจไหมก่อน

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : เรื่องเดียวกันนี้ครับ

นายวัชรา หงส์ประภัศร : กระผมขอเพิ่มเติมนิดเดียว อย่างที่ว่านี่นะครับ
 แล้วก็ต่อด้วยคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ ด้วยครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ครับ เดี่ยวไปอยู่ในบทเฉพาะกาลนะ อาจารย์นะ ท่านอาจารย์สมคิดครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ
 สมคิด เลิศไพฑูรย์ กรรมาธิการครับ ก็กรรมาธิการรับได้กับคำของท่านวัชราครับ
 แต่ขอปรับคำของกรรมาธิการนิดหนึ่ง เพื่อจะอภิปรายกันต่อครับว่า กรรมาธิการขอตัด
 คำว่า หากผล ออกได้ใหม่ครับ อ่านได้ความว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครอง
 จากการแสวงประโยชน์นั้นครับ ตัดคำว่า หากผล ทิ้งครับ ขออนุญาต และก็ขอย้ายที่จาก
 มาตรา ๕๕ ไปอยู่มาตรา ๓๕ วรรคสาม เพื่อให้ถูกที่ถูกต้อง ตามที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์
 ได้เคยเสนอไว้ครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 เดี่ยวย้ายนี้ว่าที่หลัง

นายวัชรา หงส์ประภัสร์ : ถ้าเติมคำว่า เปิดเผยหรือเผยแพร่ เข้าไปด้วย
 จะได้ใหม่ครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
 ได้ใหม่ เติมในนี้แหละ ไม่ใช่ แล้วเขาขอเติมด้วยนะ เติมด้วยนะครับ อาจารย์คมสันครับ
 เชิญครับ

๕๒

สสร ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

สมร ๑๙/๑

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ กราบเรียน
ท่านประธานสภาครับ ผมขอเสนอตัดวรรคสองนะครับท่านประธานพอดียกแล้ว

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่เป็นไร ท่านเสนอตัดได้ครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : เสนอครับ แต่ว่าพอดีกรรมาธิการ
รับตกลงกับคุณวัชรา โดยยังไม่ได้ฟังของผมครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ได้ครับ ตกลงกันตรง ๆ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : เพราะว่าผมขอเพิ่ม มาตรา ๕๕/๑
นะครับ ซึ่งเป็นเรื่องของไพรเวซี แอक्ट โดยเฉพาะ อยู่ในหมวดเรื่องของสิทธิในข้อมูล
ข่าวสารนี้แหละ แล้วก็เรื่องไพรเวซี แอक्ट โดยใช้ข้อความว่า มาตรา ๕๕/๑ บุคคล
ย่อมมีสิทธิได้รับการคุ้มครองจากการล่วงละเมิดในการกระทำใดในข้อมูลส่วนบุคคล
อันเกี่ยวข้องกับตน นะครับ แล้วก็ยังมีข้อยกเว้นในบางประการ ซึ่งสามารถยกเว้นได้ในเรื่อง
นี้ คือ ถ้าข้อความใน ๕๕/๑ ลองพิจารณานะครับ ท่านประธานครับ กับมาตรา ๕๕
นะครับ วรรคสองเดิม ที่ใช้คำว่า เพียงแค่การแสวงหาผลประโยชน์ในข้อมูล บางเรื่องไม่ใช่
เรื่องของการแสวงหาผลประโยชน์ครับ แต่เป็นเรื่องของการที่เข้าไปในข้อมูลแล้วกระทบ
ต่อความเป็นส่วนตัวเขา เพราะฉะนั้นผมจึงได้เสนอตัดวรรคสอง แล้วก็จะมาเพิ่มใน
มาตรา ๕๕/๑ ขึ้นมา เพื่อให้เกิดความชัดในเรื่องของไพรเวซี แอक्ट ครับท่านประธาน

(นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) มี
สัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผมยกมือแล้ว
ท่านประธานไม่ขึ้นนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่หนึ่ง) :
ผมไม่เห็นครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ขอบพระคุณครับ ผมไม่เห็นด้วย
กับที่จะเติมข้อความของคุณวัชรานะครับ ด้วยความเคารพนะครับ ผมอยากจะทำให้ท่าน

พิจารณานิดหนึ่งนะครับ ผมคิดว่า ที่กรรมการเขาร่างมาดีแล้ว แล้วที่เขาขอตัดไป คำหนึ่งนี้ ผมก็เห็นด้วย แต่พอท่านไปเติมคำว่า เปิดเผยหรือเผยแพร่ บั๊บนี กลายเป็นว่า บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองนะครับ จากการเปิดเผยหรือเผยแพร่ หรือแสง ประโยชน์ ตกลงเปิดเผยก็ไม่ได้ ได้รับการคุ้มครองจากการเปิดเผยนะครับ ตกลงเปิดเผย ก็ไม่ได้ เพราะมัน หรือ หมดยะครับ ซึ่งแสงประโยชน์นี้ การทำลายนี้ก็เป็นการแสง ประโยชน์ประเภทหนึ่งนะครับ ผมทำลายคุณวัชรา โดยการเอาข้อมูลของคุณวัชรา มาเปิดเผย ผมแสงประโยชน์ ถ้าผมไม่บริสุทธิ์ใจ ผมแสงประโยชน์อะไรบางอย่าง มันเข้าอยู่แล้ว แต่ถ้าผมเปิดเผยเพื่อประโยชน์ของสาธารณะ อันนั้นก็ไปอีกเรื่องหนึ่ง อีกประเด็นหนึ่งถูกไหมครับ ผมว่าของกรรมการเขากระชับและดีแล้ว แล้วก็ส่วนว่า ควรจะมีอันนี้ หรือว่าจะเอาตามอาจารย์คมสัน ๕๕/๑

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวค่อยว่าอีกทีหนึ่ง

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : อันนั้นว่าอีกทีหนึ่ง แล้วจะย้าย

นายวัชรา หงส์ประภัสร์ : ผมไม่ขัดข้องครับ ผมไม่ขัดข้องครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
คืออย่างนี้

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เดี่ยวครับ ถ้าจะย้ายไปอยู่ ๓๕
ผมไม่ขัดข้องนะครับ ขอบพระคุณครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
เดี๋ยวค่อยว่ากัน เดี่ยวนะครับ เอาทีละประเด็น ผมว่า กรรมการนี่เขาไม่ขัดข้อง
หรอกนะครับ ให้สมาชิกตกลงกัน เข้าใจใช่ไหมครับ ตอนนี้งานวิทย์ฯไม่ขัดข้อง เขาเป็น
ร่างกรรมการเป็นหลัก ตอนนี้นะครับ แต่กรรมการตัดคำว่า หา ออกไป หาผล
นะครับ ตัดคำว่า หาผล ออกไป ส่วนอาจารย์คมสันนี่นะครับบอกว่า ให้เหตุผลว่า ควรจะ
ตัดออกนะครับ ชัดแล้วครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมการ) : ท่านประธานครับ ผมว่ายังไม่ขัดครับ
ขออนุญาตท่านประธานครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านบอกให้ตัดออกไม่ใช่หรือครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมาธิการ) : ถูกต้องครับ แต่ว่าในข้อความนี้
เมื่อกี้ท่านแก้กับท่านวัชรานี ไม่ใช่ว่าผมไม่เชิงว่า ไม่เห็นด้วยนะครับ ที่ผมเพิ่ม ๕๕/๑ นี้
เพื่อแยกออกมาจากมาตรา ๕๕ เพราะมันเป็นคนละเรื่อง ข้อ ๑ นะครับ ข้อที่ ๒ ข้อความ
ที่เดิม และข้อความที่แก้ไขใหม่ของท่านวัชรานี มันก็ยังไม่คลุมครับ เพราะว่าจริง ๆ
มันไม่ใช่เพียงแค่การแสวงหาประโยชน์ ไม่ใช่การเปิดเผย และการเผยแพร่
เพราะกระบวนการทางเทคโนโลยีสารสนเทศ มันไม่ใช่พูดแค่นั้น มันมีเรื่องของแอกเซส
(Access) ข้อมูล มีเรื่องของกาที่ไปแมตซิง (Matching) ข้อมูล หรือทำอะไรอีกหลาย
อย่าง รวมทั้งลบข้อมูลออกในหลายประการนี้ เพราะฉะนั้นข้อความที่จะใช้นี้ มันต้องเป็น
เรื่องของกาได้รับการคุ้มครองจากการล่วงละเมิด ในการกระทำใดที่เกี่ยวกับความเป็น
ส่วนตัวของเขา เพราะฉะนั้นข้อความเหล่านั้น จึงจะครอบคลุมคำว่า ล่วงละเมิด มากกว่า
ครับ เพราะแสวงหาประโยชน์ ก็อยู่ในเรื่องของความล่วงละเมิด ผมจึงได้เสนอว่า ถึงแม้ไป
อยู่ ๓๕ นี้ ๓๕ เป็นไพรเวซีที่กว้าง แต่ในเมื่อมีหมวดเกี่ยวกับสิทธิในข้อมูลข่าวสารนี้ ก็เลย
เสนอเพิ่มเป็น ๕๕/๑ เพื่อให้มันมีความชัดเจนครับท่านประธาน

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
อาจารย์สมคิด เชิญครับ

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพครับ สมคิด เลิศไพฑูรย์ กรรมาธิการครับ ผมขออนุญาตกราบเรียนท่านสมาชิก
สภาว่างทุกท่านอย่างนี้ครับ คำว่า แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ นี้เป็นคำที่เราพยายามหา
จุดกึ่งกลาง ท่านทั้งหลายคงทราบดีว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น ควรได้รับการ
คุ้มครอง เรื่องไพรเวซี แอกต์ ของทุกประเทศก็เขียนอย่างนั้นนะครับ แต่ว่าประเด็นคงเป็น
อย่างที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ว่า ว่าถ้าจุดกึ่งกลางไม่มี หมายความว่าเราคุ้มครองข้อมูล
ข่าวสารส่วนบุคคลมากไป ประโยชน์สาธารณะก็จะได้รับการเสียประโยชน์ไป

กรรมวิธีการได้เล็งเห็นความคุณุยภาพระหว่งการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล กับ
การให้ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลบางประเภทที่เป็นประโยชน์สาธารณะนี้ ได้รับความ
คุ้มครองนะครึบ-----

คำที่ใช้จึงเขียนว่า แสงประโยชน์โดยมิชอบ เพื่อให้มีความชัดเจนในเรื่องนี้ ซึ่งคิดว่าชัดเจนอยู่พอสมควรแล้ว แต่เมื่อมีกรรมวิธีการบางท่าน มี สสร. บางท่านบอก ให้เติม ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ เข้าไป เพื่อไปออก ไพเราะซี แยกต์ ในภายหลัง กรรมวิธีการก็เห็นด้วย และอยากกำหนดเวลาที่ชัดเจนครับ เพราะฉะนั้นขออนุญาตท่านประธานว่า ขอตัดคำว่า หาผล ออกนะครับ แล้วก็เติมคำว่า ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ เข้าไปน่าจะสมบูรณ์แล้วครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
แล้วที่อาจารย์คมสันขอไปเพิ่มเป็น ๕๕/๑

ศาสตราจารย์สมคิด เลิศไพฑูรย์ (กรรมวิธีการ) : มันซ้ำกันครับ ท่านประธานครับ คือ ถ้าจะเอาของกรรมวิธีการ ก็ต้องไม่เอาของอาจารย์คมสัน แต่ถ้าเอาของอาจารย์คมสัน ก็ต้องไม่เอาของกรรมวิธีการครับ ท่านประธานครับ

(นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง)
มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ผมจะถามท่านสมาชิกนะครับ มาตรา ๕๕ วรรคสอง เดี่ยวย้าย ไม่ย้าย ว่าอีกทีนะครับ

นายคมสัน โพธิ์คง (กรรมวิธีการ) : ท่านประธานครับ ถ้ากรรมวิธีการจะเอาหลักการตรงนี้ไปบัญญัติเป็นไพเราะซี แยกต์ นะครับ ผมก็ไม่ตั้งใจในประเด็นมาตรา ๕๕/๑ นะครับ ขอให้มีการกำหนดระยะเวลาที่ชัดเจนนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ขอบพระคุณครับ อย่างนั้นไม่ต้องโหวตแล้วนะครับ ส่วนวรรคที่ ๒ ของ ๕๕ ดังกล่าวนั้น กรรมวิธีการกับสมาชิกบางท่านนะครับ เห็นควรให้ไปอยู่มาตรา ๓๕ วรรคที่ ๓ นะครับ ท่านสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่นไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ไม่มี ตกลงย้ายวาระคนละครั้ง จาก ๕๕ พรรคสอง ไปเป็นมาตรา ๓๕ พรรคสามคนละครั้ง
ท่านเลขาเชิญต่อครับ

นายวัชรินทร์ จอมพลาพล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติ
ราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาว่างรัฐธรรมนูญ) :
มาตรา ๕๖ มีการแก้ไข มีคุณพิเชียร อำนางวรประเสริฐ และคุณวัชรา หงส์ประภัศร
สงวนคำแปรญัตติครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ติดใจใหม่ครับ ไม่ติดใจจะได้อ่านไป อาจารย์พิเชียรครับ ผมคงขอเป็นอย่างนี้ได้ใหม่ครับ
ในแต่ละกลุ่มนะครับ ในแต่ละกลุ่มนี้ ที่ใช้ชื่อสมาชิกบางท่านเป็นผู้แปรญัตตินะครับ
ถ้าหากชื่อท่านผู้แปรญัตติท่านใดไม่ใช่เจ้าภาพ ไม่ใช่เจ้าของมาตรานั้นนะครับ ท่านก็
ขอได้โปรดให้สมาชิกที่เป็นเจ้าของมาตรานั้นอธิบายเลย ท่านไม่ต้องเกริ่นนำหรือครับ
เสียเวลานะครับ ขอเป็นอย่างนี้นะครับ อาจารย์พิเชียรเชิญครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ก็ตรงนี้ กระผมได้ขออนุญาตแปรญัตตินะครับ
โดยได้เพิ่มข้อความนะครับ ในวรรคสองนะครับ บรรทัดที่ ๓ โดยให้เพิ่มข้อความว่า
ขออนุญาตอ่านนะครับ ข้อความที่เพิ่มจะทำจากการออกกฎที่อาจมีผลกระทบต่อ
ส่วนได้เสียสำคัญของประชาชนนะครับ อันนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการวางแผนพัฒนาสังคม
เศรษฐกิจ การเมืองและวัฒนธรรม การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ การวางผังเมือง
การกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ที่ดิน และการออกกฎที่อาจมีผลกระทบต่อส่วนได้เสีย
สำคัญของประชาชน ให้รัฐนะครับ ผมเติมข้อความว่า นำเสนอข้อมูลข่าวสารต่อสังคมก่อน
อย่างน้อยยี่สิบห้าวัน แล้วจึงจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน
อย่างทั่วถึงก่อนดำเนินการ แล้วก็เติมอีกคำหนึ่งว่า โครงการใด ๆ เป้าหมายที่ต้องการ
เพียงแค่ให้รัฐได้นำเสนอข้อมูลข่าวสารต่อประชาชนก่อนที่จะมีการเปิดให้รับฟัง
ความคิดเห็น เพราะว่าถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว คือ อยู่ดี ๆ มาเปิดรับฟังความคิดเห็นเลยนี่
ประชาชนตั้งหลักไม่ทัน แล้วก็ยังมีข้อมูลไม่เพียงพอครับ ส่วนจำนวนวันนั้นกระผม
ก็กำหนดไว้ว่า ให้รัฐนำเสนอข้อมูลข่าวสารต่อสังคมก่อนอย่างน้อย ๑๕ วันนะครับ

๕๗

สสร ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

รัตนา ๒๐/๓

เพราะว่ากระผมคิดว่า อย่างน้อย ๒ สัปดาห์ หรือ ๑๕ วัน ก็จะทำให้ประชาชนมีโอกาสได้กลั่นกรองข้อมูลบ้าง เพราะว่าถ้าไม่อย่างนั้น จากการที่ผมสังเกตดูโครงการใหญ่ ๆ ทั้งหลาย ที่เปิดให้มีการทำประชาพิจารณ์ ไม่ว่าจะเรื่องการวางท่อแก๊ส การสร้างโรงไฟฟ้า ถ่านหิน หรือว่าโครงการอื่น ๆ ก็ปรากฏว่า เมื่อมีการเปิดรับฟังความคิดเห็นนั้น หลายโครงการกระทำพอเป็นพิธีให้ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น แต่พี่น้องประชาชนไม่มีโอกาสที่จะได้รับทราบข้อมูลข่าวสารก่อนเลย ก่อนวันทำประชาพิจารณ์นะครับ คือ อยู่ดี ๆ ก็ไปถึงวันทำประชาพิจารณ์ ก็เอาหนังสือเล่มหนาใหญ่ ๆ โยนให้ประชาชน ประชาชนรับมามันก็ไม่มีทางที่จะอ่านทันในเช้าวันนั้นนะครับ -----

- ๒๑/๑

พอไปทำประชาพิจารณ์ ส่วนมากก็นั่งฟังฝ่ายผู้ทำโครงการอธิบายตั้งแต่เช้าถึงเย็น แล้วก็กลับบ้านนะครับ ก็เป็นกระบวนการเพียงพิธีการให้ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่า ตรงนี้มีความสำคัญมาก แล้วก็อยากจะขอให้ท่านกรรมาธิการ ได้กรุณาพิจารณาดูว่า จะมีโอกาสที่เติมข้อความนี้ลงไปได้หรือไม่ครับ ขออนุญาตเรียนครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ขอบพระคุณครับ วรยศสองขอแก้ไขนะครับ ของอาจารย์วัชรชาติเดี๋ยวนะครับ อาจารย์ครับ อาจารย์ขอเพิ่มใหม่ นะครับ ท่านกรรมาธิการที่อาจารย์พิเชียรเสนอขอแก้ไขนี้ ท่านกรรมาธิการเห็นอย่างไรครับ ท่านไพบูลย์ครับ

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม ไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์ ด้วยความเคารพท่านผู้แปรรูปตัดสินะครับ ในเรื่องของการกำหนดเวลาที่จะให้รัฐนำเสนอข้อมูลข่าวสารต่อสังคมก่อน อย่างน้อย ๑๕ วันนะครับ แล้วจึงจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็น ในเรื่องของการรับฟังความคิดเห็น ผมอยากกราบเรียนว่า มันจะต่างกับการขอประชามติในส่วนนี้ เนื่องจากว่า ในการขอประชามติก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ต้องมีกฎหมายกำกับ ส่วนในเรื่องของการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ตรงนั้น ที่ท่านผู้แปรรูปตัดสิน ด้วยความเคารพนะครับว่า เป็นเรื่องของการขอประชามติในส่วนนี้นะครับ ก็เป็นไปตามระเบียบอยู่แล้ว เพราะว่าในระเบียบตรงจุดนั้นจะกำหนดรายละเอียดนะครับ ทั้งส่วนนี้ไว้ทั้งหมด จึงไม่จำเป็นที่จะต้องกำหนดในรัฐธรรมนูญให้มากกว่านี้นะครับ อันนั้นเป็นรายละเอียดที่มีกำหนดอยู่แล้ว เพราะโดยปกติกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ในประการสำคัญ ก็คือ ทำอย่างไรที่จะให้ทั่วถึงก่อนดำเนินการนะครับ ส่วนกระบวนการทางตุลาการตรงจุดนั้น คงไม่ต้องห่วงใย เพราะจะอยู่ในส่วนที่เกี่ยวข้องอยู่แล้วครับ ก็คงไม่จำเป็นต้องเติมนะครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ขอบพระคุณครับ อาจารย์พิเชียรพอใจไหมครับ กรรมาธิการที่แจ้งแล้ว

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ขออนุญาตเรียนว่า ยังไม่พอใจนะครับ เพราะว่ากระผมคิดว่า ที่ผ่านมามีปัญหาจริง ๆ ครับท่านประธาน เพราะว่า

หลายโครงการที่กระผมได้มีส่วนไปร่วมรับฟังความคิดเห็นดังที่วานี้ คืออย่างที่ได้เรียนแล้ว นะครับ คือ ประชาชนไปถึงก็จะได้รับข้อมูลมาปีกใหญ่ แต่วก่อนหน้านั้น ประชาชน ไม่มีโอกาสที่จะได้วิเคราะห์ หรือว่าสังเคราะห์ หรือแม้กระทั่งรับทราบข้อมูลก่อนเลย คือ ผมอยากจะเติมตรงนี้ เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในการทำประชาพิจารณ์ หรือการรับ ฟังความคิดเห็นต่าง ๆ อันนี้จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนอย่างมากเลยครับ ก็ขออนุญาต เรียนท่านกรรมาธิการ

(นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ในมาตรา ๕๖ นี่นะครับ ไม่มีการแก้ไข มีท่านอาจารย์พิเชียร อำนาควรประเสริฐ ขอแก้ไข ข้อความ ผมจะถามท่านสมาชิก ถ้าเห็นด้วยกับร่างของกรรมาธิการนะครับ ให้กด เห็นด้วย ถ้าเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติที่ขอสงวนคำแปรไว้ ให้กด ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนน ครับ

(สมาชิกทำการเสียบบัตรแสดงตนและกดปุ่มลงคะแนน)

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) : ปิดการลงคะแนน รวมคะแนนด้วยครับ เห็นด้วย ๔๑ ไม่เห็นด้วย ๓ งดออกเสียง ๔ นะครับ เป็นไปตามร่างกรรมาธิการนะครับ

วรรคที่ ๒ ของอาจารย์วิชาที่ขอเพิ่มขึ้นใหม่ครับ

นายวิชา หงส์ประภัศร : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม วิชา หงส์ประภัศร สสร. กระผมขอเพิ่มว่า บุคคลผู้ร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ย่อมมีสิทธิ ได้รับซึ่งเอกสารแสดงการปฏิเสธ และเหตุผลในการปฏิเสธคำร้องขอให้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐทันทีที่คำร้องนั้นถูกปฏิเสธ แต่ปรากฏว่า ทางกรมการ ได้มีการร่างมาตรา ๕๙ และมาตรา ๕๘ ซึ่งอำนวยความสะดวกนี้ให้แก่ประชาชนแล้ว ตามที่ ผมได้ขอเพิ่มเติมนี้ เพราะฉะนั้นกระผมขอถอนครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ขอบพระคุณครับ เชิญท่านเลขาต่อครับ

นายวัชรินทร์ จอมพลาพล (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติ
ราชการแทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาว่างรัฐธรรมนูญ) :
มาตรา ๕๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๘ มีการแก้ไข มีคุณพิเชียร อำนางวรประเสริฐ และ
คุณอุทิศ ชูช่วย และอาจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง สวจนคำแปรญัตติครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ครับ ท่านอาจารย์พิเชียรมีมอบให้ใครใหม่ครับ ของใครครับอันนี้ หรือไม่ติดใจแล้ว

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ก็ยังติดใจอยู่ครับ ท่านครับ คือ
ขออนุญาตเรียนว่า ตรงนี้ที่พวกเราได้เสนอเข้ามาใน มาตรา ๕๘ นะครับ ก็ให้เพิ่มเติม
ข้อความดังนี้ครับ คือ บุคคลย่อมมีสิทธิเสนอเรื่องราวร้องทุกข์ ก็เติมให้ชัดเจนลงไปเลย
นะครับว่า ต่อหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์การอิสระ และองค์กรของรัฐที่เกี่ยวข้องได้
และต้องได้รับแจ้งผลการพิจารณา ซึ่งเราก็ขอเปลี่ยนจากคำว่า ภายในเวลาอันสมควร
เป็น อย่างรวดเร็วทันเหตุการณ์ ไม่ควรเกินสามสิบวัน ทั้งนี้ครับ ปัญหาที่เกิดขึ้น ก็คือ
เมื่อพี่น้องประชาชนไปร้องเรียน หรือร้องทุกข์ต่อหน่วยงานของรัฐ เท่าที่ผ่านมานี้ ก็คือว่า
คำร้องทุกข์เหล่านั้นมักจะไม่ค่อยได้รับการพิจารณา หรือถ้าได้รับการพิจารณา
ก็ใช้ระยะเวลาในการพิจารณายาวนานมาก ดังนั้น เราจึงอยากจะกำหนดหลักการว่า
ให้มีการแจ้งผลการพิจารณาอย่างรวดเร็ว ทันเหตุการณ์ ไม่ควรเกิน ๓๐ วัน ซึ่งตรงนี้
ก็เป็นไปตามที่พวกเราได้ไปรับฟังความคิดเห็นจากพี่น้องประชาชนในจังหวัดต่าง ๆ
แล้วก็คิดว่า ประเด็นนี้เป็นความทุกข์ ความเดือดร้อนที่สำคัญของพี่น้องประชาชน
ทั่วทั้งประเทศ ถ้าได้บัญญัติไว้ให้ชัดเจนว่า ไม่ควรเกิน ๓๐ วัน นี้ ให้แจ้งผลการพิจารณา
ก็จะเป็นประโยชน์กับพี่น้องประชาชนเป็นอย่างยิ่งครับ ขอขอบพระคุณมากครับ

นายเสรี สุวรรณภานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง) :
ท่านสมาชิกครับ มาตรา ๕๘ นี้ ตอนนี้อยู่ที่สภาว่างรัฐธรรมนูญครับ ไปอยู่ในห้องอาหารนะครับ

๖๓

สสร ๒๖/๒๕๕๐ (เป็นพิเศษ)

รัศมี ๒๒/๒

เพราะติดเวลาเที่ยงแล้วนะครับ ผมขอพักการประชุมนะครับ เดี่ยวพัก ๑ ชั่วโมง
แล้วมาประชุมต่อครับ

พักประชุมเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา

- ๒๓/๑

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๓.๐๑ นาฬิกา

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายเสวี สุวรรณภานนท์ รองประธานสภา
ร่างรัฐธรรมนูญ คนที่หนึ่ง ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายเดโช สนวนานนท์
รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เราขอเริ่มต่อในภาคบ่ายนะครับ ขณะนี้เราจบภาคเช้าที่มาตรา ๕๘ ซึ่งคุณพิเชียรได้พูด
ไปแล้วนะครับ ลำดับต่อไป ก็เชิญท่านนายกฤษิตครับ ยังไม่เข้าหรือครับ เชิญครับ

นายหลักชัย กิตติพล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม หลักชัย
กิตติพล สสร. นะครับ ผู้รับรองญัตติ แล้วก็เป็นผู้แปรในญัตตินี้ นะครับ มาตราที่ ๕๘
พูดถึงบุคคลย่อมมีสิทธิเสนอเรื่องราวร้องทุกข์และได้รับผลการพิจารณาภายในเวลาของ
กรรมาธิการยกร่างนี้ ในเวลาที่เหมาะสม แต่ตัวผมเองขอแปรเป็นเก้าสิบวันนับตั้งแต่วันที่
ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ กระผมคิดว่า ในจุดนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ เนื่องจากว่า ทางประชาชน
ทั่ว ๆ ไป นะครับ ในการที่จะเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมก็ยากอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจำเป็น
จะต้องมีไสรยะเวลาเข้าไป นะครับ เพื่อให้กรอบเวลาที่ชัดเจนนะครับ ในการดำเนินงาน
ของเจ้าหน้าที่ แล้วก็เนื่องในสภาพความเป็นจริง จะพบว่า มักจะมีข้ออ้างของเจ้าหน้าที่
ต่าง ๆ นานา นะครับ จนประชาชนเกิดความไม่มั่นใจว่า จะได้รับความยุติธรรมหรือไม่
อันนี้ประเด็นที่ ๑ นะครับ ประเด็นที่ ๒ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับเรื่องราวร้องทุกข์เอาใจใส่
ในความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชนให้มากยิ่งขึ้น อันนี้ประเด็นที่ ๒ นะครับ ประเด็น
ที่ ๓ เพื่อให้ประชาชนที่ได้ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ทราบว่า ความทุกข์ร้อนที่ตนได้ร้องไปนั้น
จะได้รับการดูแลหรือไม่อย่างไร นะครับ นอกจากนี้ ใน การปล่อยให้ทุกข์ร้อนของ
ประชาชนไม่ได้รับการเยียวยานะครับ เท่ากับการละเลยหน้าที่อำนวยความสะดวกที่รัฐ
จะต้องทำเพื่อประชาชน แล้วก็ประเด็นสุดท้ายนะครับ เพื่อให้เป็นหลักประกันให้
ประชาชนที่ได้รับการคุ้มครองดูแลจากเจ้าหน้าที่ของรัฐก็ขอขอบคุณครับ ผมขออภิปราย
เพียงเท่านี้ ขอบพระคุณครับท่านประธาน

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบพระคุณมากนะคะ ใช้เวลาสั้นดี ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : เรียนท่านประธานที่เคารพครับ
ผม เจิมศักดิ์ ครับ ผมสั้นยิ่งกว่าครับ คือ กรรมการได้แก้ไขตามที่กลุ่มผมได้แปรญัตติ
จริง ๆ ผมได้แปรญัตติตามที่ประชาชนเรียกร้องมา แล้วบัดนี้ เมื่อท่านแก้ไขแล้ว
ผมก็ขอบพระคุณแทนประชาชน ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ครับผม เป็นอันว่า มาตรานี้ก็หมดการอภิปรายแล้วนะคะ แล้วก็ทางกรรมการ
เชิญท่านอาจารย์ประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
 กระผม ประพันธ์ นัยโกวิท กรรมธิการครับ สำหรับในร่างมาตรา ๕๘ นะครับ
 ต้องขอขอบคุณท่านผู้ขอแปรญัตติที่ให้ความสำคัญ แต่อยากจะกราบเรียนท่านอย่างนี้
 นะครับว่า ในร่างมาตรา ๕๘ นี้ ในเนื้อความเป็นเนื้อความเดิม เป็นส่วนมากของ
 รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ โดยเปลี่ยนจากถ้อยคำที่ว่า ตามที่กฎหมายบัญญัติ ก็ได้แก้มาเป็น
 ภายในเวลาอันรวดเร็ว ตามที่ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ได้ขอแปรญัตตินะครับ ประเด็นที่ท่าน
 ขอแก้ไขมีอยู่ ๒ ประเด็น ด้วยกันนะครับ ในประเด็นแรก คือ การเสนอเรื่องราร้องทุกข์ว่า
 จะเสนอกับใคร ซึ่งท่านได้เสนอว่า ต่อหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์การอิสระ
 องค์การของรัฐ ซึ่งกระผมอยากจะขอกราบเรียนว่า ในส่วนขององค์การว่า จะร้องกับใครนี้
 น่าจะไม่มีคำถามจำเป็น และเป็นรายละเอียดนะครับ ขึ้นอยู่กับว่า ความทุกข์ร้อนอันนั้น
 อยู่ที่ไหนนะครับ ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน ทุกข์ร้อนนี้ เขาสามารถยื่นเรื่องราร้องทุกข์
 ต่อหน่วยงานต่าง ๆ เหล่านั้นได้อยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐก็ดี หรือว่าจะร้องต่อ
 คณะรัฐมนตรีก็ดี หรือส่วนราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องก็ดี สามารถดำเนินการได้อยู่แล้ว
 นะครับ ถ้าไปเขียนกำหนดเอาไว้ อาจจะแคบไปด้วยซ้ำ บางที่บางกรณีท่านอาจจะ
 นี้ไม่ถึง แต่ถ้าเขียนตามเดิม ซึ่งมาจากร่างรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๕๐ นี้จะครอบคลุม และ
 กว้างพอสมควรนะครับ ในส่วนของระยะเวลา ที่ท่านผู้ขอแปรญัตติอยากจะขอให้แก้ว่า
 ไม่ควรเกิน ๓๐ วัน หรือว่า ๙๐ วัน ต่าง ๆ ก็ดี เนื่องจากการกำหนดระยะเวลา
 ในรัฐธรรมนูญ ในทางปฏิบัติอาจจะเกิดความไม่สะดวกนะครับ และในบางกรณีนี้
 หน่วยงานเขาสามารถอาจจะทำได้เร็วกว่านี้ก็ได้ครับ บางเรื่องอาจจะทำภายใน
 อาทิตย์เดียวเสร็จ ๑๕ วันเสร็จ ฉะนั้นการเขียนกำหนดระยะเวลาเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ
 เอง ก็จะไม่มีความค่อนข้างจะแข็ง ถ้าเปิดไปใช้ถ้อยคำอย่างที่กรรมธิการได้แก้ไปแล้วว่า
 ในเวลาอันรวดเร็ว นี้ก็จะมีความเหมาะสมครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 ขอบพระคุณครับ ก็ผมเรียนถามท่านผู้สงวนคำแปรญัตติครับ พอจะตกลงกันได้ไหมครับว่า
 เห็นชอบตามกรรมธิการไหมครับ เชิญครับ

นายหลักชัย กิตติพล : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ผม หลักชัย กิตติพล สสร. นะครับ ผมจะกราบเรียนท่านประธานว่า ตามทางด้านยกวางนิตหนึ่ง ได้ไหมครับว่า รวดเร็วนี้ มันมีขอบเขตจำกัดประมาณกี่วันครับ รวดเร็ว

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ได้ครับ เชิญท่านอาจารย์ประพันธ์ครับ

นายประพันธ์ นัยโกวิท (กรรมาธิการ) : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ก็ขึ้นแล้วกับของรูปเรื่องนะครับ บางเรื่องถ้าหากไม่ซับซ้อนมาก อาจจะทำในอาทิตย์หรือ ๒ อาทิตย์ หรือ ๑๕ วันนะครับ และในรายละเอียดนี้ ทางฝ่ายบริหารก็สามารถกำหนดได้อย่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการในเรื่องร้องเรียนต่าง ๆ ว่า จะดำเนินการให้เสร็จภายในเมื่อไร เมื่อไร นอกจากนี้แล้ว ในส่วนราชการก็ต้องมีการกำหนดด้วยนะครับ อย่างเช่น อย่างของสำนักงานอัยการสูงสุดก็จะมีระเบียบเหมือนกันว่า ประกันตัวนี้ต้องสั่งภายในอย่างไร เวลาเท่าไร มันจะมีรายละเอียดอยู่แล้ว ถ้าเราไปกำหนดไว้เลยว่า ๓ เดือน ๙๐ วัน ๓๐ วัน นี่นะครับ ในทางปฏิบัติบางที่มันไม่ยืดหยุ่นนะครับ ผมคิดว่ากรณีอย่างนี้ น่าจะให้ส่วนราชการเขาได้พิจารณาได้นะครับ แล้วถ้าเกิดส่วนราชการเขาไม่ทำนะครับ ท่านก็สามารถที่จะร้องเรียนได้ แล้วต่อไปในมาตราต่อ ๆ ไปนี่นะครับ ในร่างมาตรา ๖๑ ก็สามารถติดตามได้อยู่แล้ว ในร่างรัฐธรรมนูญที่เรายกวางนี้ก็จะมีมาตรการอยู่แล้วครับ ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
พอใจไหมครับท่านหลักชัยครับ ท่านหลักชัยก่อนครับ

นายหลักชัย กิตติพล : ขอขอบคุณท่านประธานนะครับ ผม หลักชัย อีกครั้งหนึ่ง ถ้าท่านประธานเป็นกรรมการ เห็นด้วยว่า รวดเร็วนี้ไม่เกิน ๙๐ วัน ผมยินดีครับ ตามกรรมาธิการ ขอขอบคุณครับท่าน

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบพระคุณมากครับ ดูท่านอาจารย์ศรีราชาครับ เชิญครับ

รองศาสตราจารย์ศรีราชา เจริญพานิช (กรรมาธิการ) : ขอขอบคุณท่านประธานครับ ผม ศรีราชา เจริญพานิช กรรมาธิการครับ คือ ในเรื่องเกี่ยวกับเรื่องราว

ร้องทุกข์ค่อนข้างจะลำบาก ตรงที่ว่า ประการแรกนี้ครับ ถ้าเมื่อท่านได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการร้องทุกข์ของหน่วยงานของรัฐ สำนักงานนี้รับเรื่องประมาณสองหมื่นกว่าเรื่อง ผู้ตรวจการแผ่นดินรัฐสภา โดยเฉลี่ยปีละประมาณห้าหกพันเรื่อง สำหรับเจ้าหน้าที่ประมาณ ๑๐๐ คน เพราะฉะนั้นเราก็พยายามจะปรับปรุงให้มันดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่ปัญหา ก็คือว่า ๑. จำนวนเรื่องมาก -----

๒. แต่ละเรื่องบางเรื่องก็ง่ายครับ สามารถที่จะทำได้ภายในอาทิตย์หนึ่ง สองอาทิตย์เสร็จ แต่บางเรื่องก็เป็นเรื่องที่ค่อนข้างจะซับซ้อนมาก บางทีทำไปตั้งปีหนึ่งยังไม่เสร็จเลยครับ เพราะว่ามันมีความสลับซับซ้อนของเรื่อง เพราะฉะนั้นการที่ท่านจะเขียนเป็นตัวเลขตายตัวไว้ ค่อนข้างจะมีปัญหาในทางปฏิบัติ และจะทำให้ขัดต่อรัฐธรรมนูญนะครับ แต่ใช้คำง่าย ๆ ว่า รวดเร็ว ก็จะเป็นคำที่เร่งรัดเจ้าหน้าที่ให้จะต้องปฏิบัติอย่างรวดเร็วอยู่แล้วครับ หน่วยไหนก็ตามที่ไม่รวดเร็วจริงเหมือนอย่างที่ว่า ท่านก็ฟ้องศาลปกครองได้ครับที่จะเร่งรัดอีกต่อเนะครับ ขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คุณพิเชียรครับ ตกลงใช่ไหมเนะครับ เชิญครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : เรียนท่านประธานเนะครับ กระผมพิเชียร อำนางวรประเสริฐ สสร. เนะครับ คือ จริง ๆ กระผมก็ไม่ได้ตั้งใจในประเด็นนี้มากมาย ที่ได้เสนอมาว่า คำร้องทุกขันั้นนี้ ควรที่จะได้รับการตอบสนอง ได้รับการพิจารณา และแจ้งผลอย่างรวดเร็วนี้ หรือว่าอย่างรวดเร็วทันเหตุการณ์ ก็เพราะว่าพี่น้องประชาชนส่วนใหญ่ที่เราไปรับฟังความคิดเห็นมา เขาบอกว่า มันมีปัญหามาก ในการที่ว่าเมื่อได้ร้องเรียนไปแล้วนี้ การตอบสนองกลับมานี้ การแจ้งผลไม่ว่าจะได้ หรือไม่ได้ บางครั้งมันยาวนานจนแบบไม่มีกำหนดเลย แล้วก็ในรัฐธรรมนูญเดิมที่ผ่านมาก็ได้ใช้คำที่ว่า ภายในเวลาอันสมควร เมื่อปี ๒๕๔๐ ก็ปรากฏว่า เวลาอันสมควรนี้มันมองต่างกันไปมาก คือ บางท่านก็บอกว่า ๗ วัน สมควร บางท่านก็บอกว่า ๓ เดือน ก็สมควรแล้ว

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
คือ ตอนนี้อย่างแต่ที่ว่า คงไม่ต้องขออภิปรายแล้วละครับ ไม่เห็นด้วยใช่ไหมครับ ถ้าไม่เห็นด้วยจะได้โหวตเท่านั้นเองครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : ผมยินดีที่จะถอนเนะครับ คำแปรของกระผม แต่ขอให้บันทึกเป็นเจตนารมณ์ไว้ว่า อย่างรวดเร็วนี้ ก็คือ รวดเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ครับผม ยินดีบันทึกเป็นเจตนารมณ์ครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : บันทึกเป็นเจตนารมณ์ไว้ครับ
ท่านประธานครับ ขอขอบคุณมากครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบพระคุณครับ เพราะฉะนั้นก็เป็นอันว่ามาตรานี้ผ่าน เชิญท่านเลขาต่อครับ

นายจเร พันธุ์เปรื่อง (รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการสภาร่างรัฐธรรมนูญ) : มาตรา ๕๙
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๐ มีการแก้ไข มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ นายพิเชียร
อำนาจวรประเสริฐ นายอุทิศ ชูช่วย และรองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง แปรญัตติ
และขอสงวนคำแปรญัตติ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
สำหรับมาตรานี้ ปราบกฏว่า กรรมวิธีการแก้ไขจากร่างเดิมนะ ความคิดเห็นเดิม ซึ่งที่
ประชุมคงจะไม่ติดใจใช่ไหมครับ สำหรับประเด็นนี้ หรือยังมีผู้ติดใจ มีผู้ติดใจ ๒ ท่าน

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ มีการแก้ไข
ให้กรรมวิธีการอธิบายสั้น ๆ นิดหนึ่ง พอผมเข้าใจบ้าง ผมยอมเลย

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
เข้าใจ กำลังจะทำอย่างนั้นนะครับ ถ้ามก่อน เพราะฉะนั้นก็ขอเรียนเชิญท่านกรรมธิการ
เพราะท่านแก้ไขจากของเดิมมาครับ เรียนเชิญที่แจงหน่อยครับ เชิญครับ

นายอัคร จารุจินดา (กรรมธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
กระผม อัคร จารุจินดา กรรมธิการ ในมาตรา ๖๐ ซึ่งเป็นสิทธิของผู้บริโภคในการได้รับ
ความคุ้มครองนั้น หลังจากที่ได้อำนาจการยกวางในร่างแรกแล้ว คณะกรรมธิการก็ได้
รับฟังความคิดเห็นจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่ส่งเข้ามา แล้วก็จากคำแปรญัตติจาก
ท่านสมาชิกทุกท่าน ก็เห็นพ้องกันว่า ร่างเดิมนั้น ยังอาจจะเขียนที่ไม่ชัดเจนเพียงพอ
ก็เลยเพิ่มข้อความลงไปว่า องค์การอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคคนนั้น เน้นลงไปให้ชัดว่า
เป็นองค์การเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ คือ เพื่อไม่ให้เกิด
ปัญหาในสิ่งที่ผ่านมามีว่า ในรัฐธรรมนูญคราวที่แล้วก็มีการเขียนขึ้นไว้ แต่ว่าก็ยังถูกตีความว่า

เป็นองค์กรที่อยู่ภายใต้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คราวนี้ก็เขียนขึ้นมา
เสียให้ชัดว่า เป็นองค์กรเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคนี้ เป็นองค์กรที่อิสระออกมาจากหน่วยงาน
ของรัฐ ซึ่งหมายความว่า ไม่ใช่เป็นองค์กรของหน่วยงานของรัฐอีกต่อไป และคำว่า
องค์การเพื่อการคุ้มครอง นั้น จะรวมทั้งตัวที่เป็นบุคลากรที่จะเป็นกรรมการ เป็นเจ้าหน้าที่
และเป็นหน่วยงานธุรการขององค์การนี้ เขาจะเป็นอิสระ ไม่ถือว่าเป็นหน่วยงานของรัฐ
ทั้งสิ้น ที่นี้พอเป็นหน่วยงานที่เป็นอิสระ ที่ไม่เป็นหน่วยงานของรัฐแล้วนั้น -----

ก็จะมีปัญหาตามมาว่า ตามกฎหมายวิธีการงบประมาณนั้น อาจจะต้องงบประมาณไม่ได้ จึงจำเป็นต้องเขียนบังคับว่า รัฐจะต้องสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการกับองค์กรอิสระด้วย เพื่อให้ให้เป็นบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญที่รัฐบาลเองจะต้องปฏิบัติตาม ในการตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปี ต้องตั้งงบประมาณให้กับองค์กรนี้ด้วย การแก้ไขในครั้งนี้ก็คล้ายคลึงกับคำแปรญัตติของท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ แต่ที่ไม่เต็มคำว่า การเมืองและภาคธุรกิจ ต่อท้าย ความเป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ เพราะเกรงว่า ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้พูดถึงองค์กรอิสระไว้หลายองค์กร แล้วก็จบลงด้วยข้อความเพียงเท่านี้ ไม่ได้ต่อข้อความว่า การเมืองหรือธุรกิจ ซึ่งถ้าหากใส่เฉพาะมาตราบานี้ ในมาตราอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้เขียนขึ้น ก็อาจจะถูกตีความว่า ถึงแม้จะเป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ แต่องค์กรอื่น ๆ นั้น ก็ยังไม่เป็นอิสระจากการเมืองได้ ก็เลยขออนุญาตที่จะจบข้อความด้วยเพียงเท่านี้ โดยไม่เต็มข้อความเรื่องการเมืองหรือภาคธุรกิจ ซึ่งเป็นที่เข้าใจอยู่ในตัวว่า ต้องอิสระอยู่แล้วครับ กราบเรียนมาเพื่อความเคารพครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบพระคุณมากครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ท่านพอใจไหมครับ กรุณาครับ

รองศาสตราจารย์เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง : ท่านประธานครับ ผม เจิมศักดิ์ ครับ ผมค่อนข้างพอใจนะครับ ขอถามคำถามนิดเดียวว่า ๑. ที่คำว่า ให้มีองค์กร นี้ องค์กร กับ องค์กร นี่มันต่างกันตรงไหน เอาอะไรดีกว่า พอดีเหลือบไปเห็นนะครับ ไม่ได้แปรญัตติไว้ แต่ถามเพื่อความรู้อยู่ด้วยนะครับ อันที่ ๒ ที่บอกเป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐนี้ที่ไม่ต่ออย่างอื่นผมก็พอใจ เพียงแต่ถามว่า ถ้าอย่างนั้นเราตัดให้สั้นขึ้นอีกเป็น อิสระเฉย ๆ ได้ไหม หรือว่าเลยไม่รู้ว่าจะอิสระอะไร ขอถาม ๒ อันเท่านั้นครับ อันนี้ถ้อยคำเท่านั้นนะครับ อย่างอื่นผมพอใจแล้วครับท่านประธาน

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
ขอบพระคุณครับ เมื่อสักครู่ผมขอโทษ ผมเรียกอาจารย์เจิมสั้นไป ขอประทานโทษ ไม่มีเจตนาครับ ขอบพระคุณครับ เชิญท่านกรรมาธิการจะชี้แจงไหมครับ เชิญครับ เชิญท่านอัครพรครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม อัครพร จารุจินดา กรรมาธิการ ขออนุญาตกราบเรียนอย่างนี้ครับว่าที่ใช้คำว่า องค์การ กับ องค์กร อยู่ในรัฐธรรมนูญนี้ แตกต่างกัน ก็คือ องค์การ นั้น เรามองว่า มันเป็นศูนย์รวมใหญ่ ๆ ตัวองค์กร คือ หน่วยงานย่อย ๆ ดังนั้น องค์การ นี้ก็จัดว่าเป็นศูนย์รวมของทุกองค์กรที่เกี่ยวข้อง แล้วก็อาจจะมาอยู่รวมในนี้ ก็สุดแล้วแต่ที่เขาจะจัดองค์กรในอนาคตกันนะครับ ส่วนประเด็นหลัง เรื่องจัดหน่วยงานของรัฐ ถ้าตัดออกนั้นความจริงกรรมาธิการประสงค์ที่จะเน้นให้ชัด เพื่อไม่ให้เกิดการเอาไปตีความที่แตกต่างออกไปอีก อันนี้จะเน้นให้ชัดว่าต้องแยกออกมาจากส่วนราชการแท้ ๆ ครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ พอใจครับ ท่านพยักหน้า ก็เรียนเชิญท่านพิเชียรครับ เชิญครับ

นายพิเชียร อำนางวรประเสริฐ : กราบเรียนท่านประธานสภาร่างนะครับ กระผม พิเชียร อำนางวรประเสริฐ นะครับ คือ ในมาตรา ๖๐ นี้ ถือเป็นมาตราใหญ่อีกมาตราหนึ่งนะครับ เพราะว่า เป็นมาตราที่ว่าด้วยเรื่องสิทธิของผู้บริโภคนะครับ ที่จะต้องได้รับการคุ้มครองจากร่างต่าง ๆ นะครับ ทั้งการประพฤติ ปฏิบัติ ของผู้ผลิตสินค้าและบริการต่าง ๆ นะครับ เราได้มีการแปรญัตติในกลุ่มของเราขึ้นมาทั้งในวรรคหนึ่งและวรรคสองนะครับ ซึ่งวรรคหนึ่งนั้น เป็นสิทธิของผู้บริโภคที่จะต้องได้รับการคุ้มครองอย่างดียิ่ง ซึ่งของเรานี้มีการปรับเปลี่ยนอยู่หลายประการ แล้วก็ในวรรคสองเองซึ่งให้มีการตั้งองค์การอิสระเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคนี้ ตั้งแต่ครั้งรัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๔๐ ปรากฏว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ก็ยังตั้งไม่สำเร็จครับท่านประธาน สาเหตุที่ยังตั้งองค์การคุ้มครองผู้บริโภคไม่สำเร็จนี้ เนื่องจากว่า มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันนะครับ ระหว่างหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ก็มี สคบ. อย. สมอ. เป็นต้น กับบรรดาเอ็นจีโอ (NGO – Non-Governmental Organization) หรือว่าหน่วยงานเอกชนทั้งหลายนะครับ ซึ่งทำงานเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคนี้ ได้มีความพยายามที่จะเสนอร่างพระราชบัญญัติของทั้ง ๒ ฝ่ายขึ้นมา เพื่อให้รัฐสภาพิจารณาครับ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา แต่ว่าในท้ายที่สุดก็ไม่มีข้อยุติครับท่านประธาน เพราะฉะนั้นตรงนี้เอง องค์การอิสระที่จะขึ้นมาคุ้มครองผู้บริโภค ----- -๒๗/๑

แล้วก็ช่วยเหลือ สคบ. ในการปฏิบัติหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคนี้จึงยังไม่เกิดขึ้นสักที
 ทั้ง ๆ ที่น่าจะเกิดขึ้นมาได้นานแล้ว แล้วก็น่าจะเป็นองค์กรหนึ่งที่สำคัญ ที่จะช่วยเหลือ
 สคบ. ในการคุ้มครองผู้บริโภคทั้งหลายนี้ ให้ได้รับความเป็นธรรม ไม่ถูกผู้ผลิตและ
 ผู้จำหน่ายสินค้าเอาเปรียบ ท่านประธานครับ ในมาตรานี้กระผมใคร่ขออนุญาต
 ท่านประธานนะครับ เพราะว่าท่านผู้เสนอคำแปรญัตตินี้ คือ ท่านอรรถรัตน์ รัตนจันทร์
 ได้ขออนุญาตให้ท่านอรรถรัตน์ได้อธิบายในรายละเอียด แล้วเดี๋ยวเราจะมาดูกันอีกครั้ง
 หนึ่งครับ ขอเรียนเชิญครับ

นายเดโช สวานานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) : ครับ
 เชิญท่านอรรถรัตน์ครับ

นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ : ครับ กราบเรียนท่านประธานสภา
 ร่างรัฐธรรมนูญที่เคารพ กระผม นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญครับ
 ในมาตรานี้ ก็มีกระผมได้ขออนุญาตเพิ่มเติมในส่วนของคุณะกรรมาธิการร่าง
 โดยผมขออนุญาตอ่านให้ฟังดังนี้ครับ มาตราที่ ๖๐ สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภค ย่อม
 ได้รับความคุ้มครองในการที่จะได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียน หรือ
 ดำเนินคดีโดยผ่านองค์กร หรือสมาคมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้
 ได้รับการเยียวยาความเสียหาย โดยได้รับการยกเว้นค่าใช้จ่าย ค่าธรรมเนียม รวมทั้งมี
 สิทธิรวมตัวกัน เพื่อพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค มาตรานี้ ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องที่ได้รับฟังความ
 คิดเห็นมาจากในกลุ่มของชมรมคุ้มครองผู้บริโภค และในขณะเดียวกัน ผมก็ดำรงตำแหน่ง
 เป็นประธานชมรมคุ้มครองผู้บริโภคประจำจังหวัดมุกดาหารอยู่นะครับ ที่ผ่านมาใน
 หลาย ๆ ปี ปรากฏว่าเราไม่สามารถที่จะแก้ไขเยียวยาให้กับผู้ที่ถูกผู้ประกอบการเอาเปรียบ
 เปรียบได้อย่างดีพอสมควรครับ การดำเนินการต่าง ๆ เป็นไปค่อนข้างยาก แล้วก็การ
 ให้การสนับสนุนของหน่วยงานภาครัฐ อย่างเช่น สคบ. ก็มีน้อยครับ ที่ผ่านมา สคบ. เคย
 ให้เงินลงไปสนับสนุนในระดับจังหวัดนะครับ หลายปีก่อนให้แสนหนึ่ง แล้วก็มาปีหลัง ๆ ก็
 ให้ที่สี่แสน แต่ปรากฏว่า สิ่งเหล่านั้นไม่เคยให้ประชาชน หรือว่าองค์กรของคุ้มครอง
 ผู้บริโภคในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการอย่างใด ๆ ทั้ง ๆ ที่ตรงนั้นน่าจะ
 นำมาสู่กระบวนการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค หรือว่าการให้ความรู้ การเผยแพร่ ในสิ่ง

ต่าง ๆ ในสิ่งที่จำเป็นของผู้บริโภค รวมทั้งในส่วนของการฟ้องร้องดำเนินคดี ซึ่งเรามี
 องค์กรเอกชนที่พร้อมที่จะดำเนินคดีในกรณีที่มีผู้เสียหายจากการถูกเอาเปรียบ
 แต่ปรากฏว่า เราจะต้องไปเสียค่าธรรมเนียม ค่าขึ้นศาลเอง ซึ่งตรงนี้ก็เป็นการ
 จึงมีข้อเสนอที่ว่า อยากจะให้มีการยกเว้นในส่วนของค่าธรรมเนียมศาล ค่าขึ้นศาล ให้กับ
 องค์กรเอกชนที่เข้ามาทำหน้าที่พิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค จากที่ผมฟังในร่างของ
 คณะกรรมาธิการยกร่าง ผมก็เห็นว่า น่าจะเป็นไปในแนวที่ใกล้เคียงกันหรือเปล่าไม่ทราบ
 อันนี้ถ้าผมดูแล้วว่า เจตนารมณ์ที่สามารถกลมกลืนกันไปได้ ผมก็ยินดีที่จะรับตามที่
 คณะกรรมาธิการยกร่างครับ ขอขอบพระคุณครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่ารัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
 ขอบพระคุณครับ จะชี้แจงเลยหรือครับ เอาเลย เชิญครับท่านอัครพร เชิญครับ

นายอัครพร จารุจินดา (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ
 กระผม อัครพร จารุจินดา กรรมาธิการ ขออนุญาตกราบเรียน เพื่อความมั่นใจของ
 ท่านสมาชิก เพิ่มเติมนะครับว่า นอกเหนือจากในมาตรา ๖๐ ซึ่งพยายามที่จะเขียนให้
 หลักประกันของการดำเนินการขององค์กรนี้ให้เป็นอิสระ โดยได้รับการสนับสนุน
 งบประมาณแล้วนั้น กราบเรียนเพิ่มเติมว่า เพื่อให้การอนุวัติการตามบทบัญญัตินี้
 เกิดผลขึ้นอย่างจริงจัง ในมาตรา ๒๙๓ ของร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ก็บังคับไว้ว่า จะต้อง
 มีการออกกฎหมาย เพื่อจัดตั้งองค์กรนี้ภายใน ๑ ปี นะครับ แล้วในขณะเดียวกัน
 การตรากฎหมายเรื่องนี้ขึ้น ก็เป็นอย่างไรที่ท่านสมาชิกได้เคยชี้แจงนะครับว่า ที่ผ่านมานั้น
 ค่อนข้างมีปัญหา ในคราวนี้ทางคณะกรรมาธิการก็ได้เพิ่มเติมในมาตรา ๒๙๓ (๒)
 เข้าไปอีกว่า หลังจากรัฐธรรมนูญนี้ใช้แล้ว จะต้อง มี -----

องค์กรอีกองค์กรหนึ่งในการทำหน้าที่ตรากฎหมายลูกตามกฎหมาย ตามรัฐธรรมนูญนี้ทั้งหมด แล้วก็ป็นองค์กรคณะกรรมการที่เป็นอิสระ เพราะฉะนั้นคณะกรรมการนี้จะวางแนวทางทั้งหมด ซึ่งอาจจะต้องรับฟังผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง รวมทั้งเจตนาของที่มีมีการพิจารณากันในที่ประชุมของ สสร. นี้ เอาไปดำเนินการจัดทำกฎหมายให้เป็นไปตามนั้น เพราะฉะนั้นโดยระบบที่เราวางไว้นั้น เข้าใจว่า น่าจะแก้ไขปัญหาที่มีมาในอดีต กฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อจัดตั้งองค์กร หรือเพื่อให้สิทธิในการคุ้มครองผู้บริโภคนั้น จะได้ทำขึ้นโดยองค์กรที่เป็นกลาง แล้วก็รับฟังความคิดเห็น เอาบันทึกเจตนาของคณะ สสร. นั้น เอาไปดู แล้วก็ตรากฎหมายขึ้นให้เป็นไปตามนั้น เพราะฉะนั้นผมเข้าใจว่า ข้อเสนอต่าง ๆ ที่มีการเสนอในการแปรญัตตินะครับ ก็คงจะไปอยู่ในบทบัญญัติต่าง ๆ ที่กฎหมายนั้น ที่นี้สิ่งที่คณะกรรมการมาได้เอารายละเอียดไปใส่ นั่น เพราะเกรงว่าไปบัญญัติไว้อาจจะทำให้ถูกตีความในทางคับแคบขึ้นได้ นะครับ เช่น สิทธิในการดำเนินคดี ถ้าเขียนลงไป ในวรรคแรกเช่นนั้น นั่น ก็จะกระทบถึงสิทธิของบุคคล ซึ่งมีสิทธิเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมตามมาตรา ๔๐ ได้ นะครับ การใช้อำนาจตรวจสอบโดยระบุเจาะจงว่า เรียกเอกสาร ก็อาจจะถูกเอาไปแปลเปลี่ยนว่า มีอำนาจเพียงแค่นั้น ซึ่งการตรวจสอบนั้น มุ่งหวังที่จะมีมากกว่านั้น ทั้งเรื่องเอกสาร ทั้งเข้าตรวจสอบ กรณีที่ผู้ประกอบการนั้นทำอะไรในสิ่งที่กระทบผู้บริโภค มันจะมีอีกค่อนข้างมาก ตรงนี้สิ่งที่มีอยู่ กระผมเข้าใจว่า คงจะถูกนำไปใช้โดยการตรากฎหมายที่ต่อไปครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ คนที่สอง) :
 เดียวครับ ผมขออภัยคนที่เจ้าของแปรญัตติอีกท่านหนึ่งนะครับ ท่านอุทิศ ชูช่วย ครับ
 เชิญครับ

นายอุทิศ ชูช่วย : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ผม อุทิศ ชูช่วย สสร. ครับ กราบเรียนท่านประธานอย่างนี้ครับว่า ในกลุ่มของกระผมนะครับ ที่เราไปรับฟังความคิดเห็นจากพี่น้องประชาชนมานี้ นะครับ ในส่วนของการคุ้มครองผู้บริโภค พี่น้องในท้องถิ่นนี้ นะครับ มีปัญหา และไม่รู้จะไปพึ่งใครครับ ในช่วงที่ผ่านมาเนี่ย นะครับ ก็เลยเสนอว่า น่าจะมีหน่วยงาน หรือองค์กรที่รับผิดชอบโดยตรง ถ้าหากว่า เกิดไม่ได้รับความเป็นธรรมนะครับ สำหรับผู้บริโภคนี้ นะครับ จะไปพึ่งใคร

ในฐานะที่เป็นผู้บริหารท้องถิ่นครับ เราได้รับคำแนะนำว่า เอ๊ะ ถ้าอย่างนั้นควรตราเสียให้ชัดเจนครับว่า ผู้ที่จะเข้ามาดูแล แก้ไข คຸ່ມครอง หรือให้ผู้บริโศคได้ประโยชน์ ก็น่าจะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องนี้ะครับ สามารถที่จะปรับ หรือใช้กฎหมายในลักษณะที่คຸ່ມครองผู้บริโศคได้นี้ะครับ แต่เมื่อสักรຸ່ได้รับฟังจากท่านกรรมาธิการนี้ะครับ อธิบายว่า จะไปไว้ในมาตรา ๒๙๓ นี้ะครับ ที่จะให้ได้รายละเอียด แล้วก็มีการกฎหมายที่จะดูแลผู้บริโศคได้รวดเร็วขึ้น แล้วก็ป็นจริงป็นจังขึ้นผมก็ยินดีครับที่จะถอน เพื่อที่จะให้มาตรานี้เป็นประโยชน์กับพี่น้องประชาชนผู้บริโศคอย่างแท้จริงครับ ขอขอบคุณมากครับ ท่านประธานครับ

นายเดโช สนวนานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนຸญ คนที่สอง) :
ขอขอบคุณมากครับ ท่านอุทิศครับ ท่านอาจารย์เจิมศักดิ์ คือ ขอยืนยันอีกทีนี้ะครับ หรือไม่ต้องแล้วนี้ะครับ ขอขอบคุณครับ คุณพิเชียรครับ เชิญครับ

นายพิเชียร อำนาควรประเสริฐ : ครับ ผมขออนุญาตสั้น ๆ นิดเดียว
นี้ะครับ คือ ในมาตรา ๖๐ นี้ จุดอ่อนที่ผ่านมามีการหนึ่ง คือ ในวรรคสองขององค์กรอิสระนี้ เดิมนี้อำนาจหน้าที่ค่อนข้างน้อยนี้ะครับ คือ เพียงแค่ให้ความเห็นในการคຸ່ມครองผู้บริโศคกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก็คือ สคบ. อย. อย่างที่ว่า แต่ว่าในครั้งนี้ได้มีการเพิ่มอำนาจหน้าที่ให้กับองค์กรอิสระนี้ขึ้นมานะครับ แต่กระผมอยากจะขออนุญาตฝากสั้น ๆ นิดเดียวนี้ะครับว่า ตรงบรรทัดที่ ๒ ของวรรคสองนี้ะครับ ที่ว่าให้มีองค์การที่เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโศค ทำหน้าที่ให้ความเห็น เพื่อประกอบการพิจารณา ตรงนี้จะขออนุญาตว่า ให้เติมลงไปอีกนิตหนึ่งว่า ทำหน้าที่กำกับดูแลและให้ความเห็น ได้ใหม่ครับ จะขออนุญาตปรึกษา

นายเดโช สวณานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
หมดคำถามหรือยังครับ ของคุณพิเชียรหมดคำถามแล้วใช่ไหมครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : ครับ

นายเดโช สวณานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
ก็นั่งลงครับ

นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ : คือ ผมอยากจะให้เติมคำว่า กำกับดูแล
ก่อนให้ความเห็นครับ

นายเดโช สวณานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
ครับ นั่งลงครับ เชิญคุณหมอชัชชัยครับ

นายชัชชัย ศุภวงศ์ (กรรมาธิการ) : ผม นายแพทย์ชัชชัย ศุภวงศ์ นะครับ
กราบเรียนท่านประธาน อันที่จริงถ้าดูในวรรคสองนี้ ในบรรทัดที่ ๔ นี้ะครับ ก็เขียนว่า
รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำ หรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครอง
ผู้บริโภค ซึ่งผมคิดว่า การให้ความเห็น แล้วก็การตรวจสอบและทำรายงานนี้ น่าจะ
ครอบคลุมแล้วนะครับ แต่ว่าข้อเสนอกที่ท่านพิเชียรได้ชี้ประเด็นในเรื่องขององค์กรนี้
ไม่เกิดขึ้นสักที แล้วก็ไม่เป็นอิสระ แล้วก็มีความโน้มที่จะทำกฎหมายให้ไปอยู่ภายใต้
สคบ. นี้ อันนี้ก็เป็นปัญหาอุปสรรคที่ผ่านมา แต่ว่าตามที่ท่านอุทิศได้พูดนะครับว่า เราได้
เขียนในบทเฉพาะกาลมาตรา ๒๙๓ ที่จะให้องค์กรนี้เกิดภายใน ๑ ปี หลังรัฐธรรมนุญ
นะครับ แล้วก็ระบุชัดเจนว่า เป็นอิสระจากหน่วยงานของรัฐ ตรงนี้ก็จะแก้ปัญหาได้ครับ
ขอขอบคุณครับ

นายเดโช สวณานนท์ (รองประธานสภาว่างรัฐธรรมนุญ คนที่สอง) :
ก็น่าจะพอใจกันนะครับ ท่านอรรถรัตน์ครับ เชิญครับ

นายอรรถรัตน์ รัตนจันทร์ : กราบเรียนท่านประธานสภาว่างที่เคารพครับ
ผมมีนิดเดียวครับ คือ เมื่อที่เจตนารมณ์ ผมอยากจะเรียนถามท่านอัครพรนิดหนึ่ง คือ จะมี
อำนาจในการเรียกพยานบุคคล พยานเอกสาร ตลอดจนคู่ความเข้ามา ซึ่งอาจจะเป็นการ
ตกลงกัน อะไรอย่างนี้ก็ได้ รวมไปถึงขั้นนี้ด้วย ถูกต้องไหมครับ ถ้าเป็นไปตามนี้
ก็ขอบพระคุณครับ ผมไม่ติดใจ

